

မင်းလှ

ရင်ခုန်သူများ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၅၈၁၀၅၀၅

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၅၃၉၀၅၀၅

မျက်နှာဖုံး
ပိုပို

ကွန်ပျူတာစာစီ
အင်ကြင်း (DTP)

အုပ်စရ
၅၀၀

ပုံနှိပ်ခြင်း
ဒုတိယအကြိမ်

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ်-ဩဂုတ်၊ ၁၉၈၈
ဒုတိယအကြိမ်-ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၅

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသက်လှိုင်၊ မိုးစန္ဒာစာပေ၊ ၃/ ၂၆၇၊ ခရေပင်လမ်း၊ ဝေဘာရီမြို့သစ်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးအောင်မြ (၀၆၈၁၄)၊ ဝဿန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၇၅ (မြေညီထပ်)၊ ၃၆ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

တန်ဖိုး
၁၈၀၀

၁၉၇၁-၁၉၈၀

မျိုးကြည်ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ရုံးခန်းသို့ခေါ်သည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သော ကျောင်းသူကျောင်းသားများက အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးနေကြသည်။

တချို့က မျိုးကြည် မနေ့က ကျောင်းမတက်တာ နေမကောင်းလို့ မဟုတ်။ ကျောင်းပြေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါကို ဆရာကြီးသိသွားသောကြောင့် ခေါ်တာဖြစ်မည်ဟု ပြောသည်။ တချို့ကတော့ စိုက်ပျိုးရေးခြံထဲက ဘူးသီးတစ်လုံး ပျောက်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်သည်။ တချို့လည်း မျိုးကြည် ဆံပင်ရှည်နေလို့ ခေါ်ညှပ်ပေးတာပဲဟု ကောက်ချက်ချသည်။

နည်းနည်းစပ်စုတတ်သော မိန်းကလေးအနည်းငယ်ကတော့ အဖြစ်မှန်နှင့် အတော်နီးစပ်အောင် တွေးနိုင်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခင်စောနွယ်တစ်ယောက်လည်း အတန်းထဲမှာ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မသိသူတွေကတော့ ခင်စောနွယ် ကျောင်းမလာတာဘဲဟု အမှတ်တမဲ့ရှိသည်။ ခင်စောနွယ် ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်သူတွေကတော့ မျိုးကြည်ကို ဆရာကြီးခေါ်တာ ခင်စောနွယ်နှင့် ပတ်သက်ရမည်ဟု တွက်နိုင်ကြ၏။ မျိုးကြည်က ခင်စောနွယ်ကို စာပေးတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ လိုက်စကားပြောတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

မျိုးကြည်က ခင်စောနွယ်ကို စာပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ သိသူကတော့ မျိုးကြည်နှင့် တစ်ခုံတည်းထိုင်သော သူငယ်ချင်း သောင်းမော်ပင် ဖြစ်၏။ သူသည် ခင်စောနွယ်ကို မျိုးကြည် စာလိုက်ပေးစဉ်က နောက်နားခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပေးခဲ့ရသည်။

ခင်စောနွယ်က စာကိုမယူ။ အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်ရင်း မျိုးကြည်ကို ရန်တွေ့သည်။ မျိုးကြည်ကလည်း ဖွဲကောင်းသည်။

“ယူလိုက်ပါဟာ.. အချင်းချင်းတွေပဲ”
တခြားတစ်ယောက်က သူ့အတွက် ကူပြောပေးသလို ပြောသည်။

ထိုနေရာက လူနည်းနည်းပြတ်သည်။ ရှေ့နားဆိုလျှင် လူရှုပ်လာတော့မည်။ သူများတွေမြင်ရင် ရက်စရာဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ခင်စောနွယ်က..

“ဒါဆိုလည်း ပေး”
ဆိုပြီး စာကို ယူသွား၏။ မျိုးကြည်က မြူးကြွစွာ ပြန်လှည့်လာပြီး..
“ယူသွားပြီကွ”
သောင်းမော်က..

“ငါတော့ မင်းစာကို လက်ခံချင်လို့ ယူသွားတာလို့ မထင်ဘူး၊ နားပူသက်သာအောင် ယူသွားတာလို့ပဲ ထင်တယ်။ ယူသွားတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဆရာမ သွားတိုင်ရင်တော့ မင်းနာပြီပဲ”
ဟု မှတ်ချက်ပေးသည်။

ခုကျတော့ ဆရာမသာမက ဆရာကြီးဆီအထိတောင် သွားတိုင်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးသည် စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ယောက် အပြစ်ကျူးလွန်၍ ရုံးခန်းထဲရောက်လာလျှင် စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကို ချထားပြီး ကြိုက်ရာ ရွေးခိုင်းတတ်သည်။ စာရွက်ကတော့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများမှ ကြိမ်လုံးကိုသာ အမြဲ ရွေးကြရသည်။

မျိုးကြည် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဆရာကြီး စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ခင်စောနွယ်နှင့် အတန်းပိုင်ဆရာမတို့ကို မြင်ရသောအခါ စာကိုစွဲပဲဆိုတာ သေချာသွား၏။ သူသည် ဆရာကြီးကို ကြောက်သဖြင့် အနည်းငယ် ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေသော်လည်း ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် တုန်လှုပ်နေခြင်းတော့ မရှိ။ ဆရာကြီး စားပွဲရှေ့မှာ လက်ပိုက်လျက် ရပ်လိုက်သည်။ ဆရာကြီး စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

ဆရာကြီးက သူ၏ တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး....

“ဒါ.. မင်းစာလား မောင်မျိုးကြည်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆရာကြီးမေးပုံက အပိုင်ဖြစ်သည်။ မင်းက ခင်စောနွယ်ကို စာပေးတယ်ဆို ဘာညာ စသဖြင့် နီဒါန်းပျိုးမနေဘဲ ဖြတ်မေးလိုက်ခြင်းပင်။ မျိုးကြည်ကလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ..

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။ ဘာမျှ ဆက်မေးနေစရာ မလိုတော့။ ကိစ္စက ပြီးပြီ။ ဆုံးမစကားပြောဖို့ကို အတန်းပိုင်ဆရာမက နောက်မှ ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်။ လောလောဆယ်....

“ကဲ.... မင်းကြိုက်တာရွေး”

ဆရာကြီးက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်နှင့် ကြိမ်လုံးကို ညွှန်ပြသည်။ မျိုးကြည်သည် ခဏမျှ တွေ့ကြည့်နေပြီးနောက် စာရွက်ဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။ “ဟဲ့” ဆိုသော အသံတစ်ပိုင်းတစ်စ ဆရာမဆီမှ ခပ်တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခင်စောနွယ်ပင်လျှင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်သွား၏။ မျိုးကြည်က မှောက်ထားသောစာရွက်ကို လှန်ကြည့်ပြီး..

“ဟာ.. ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကြီး”

ဟု ရေရွတ်၍ အလျင်အမြန် ပြန်လွှတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ကြိမ်လုံးကိုယူ၍ ဆရာကြီးအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရိုသေစွာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီးလက်ထဲက စာအိတ်ကို သတိပြုမိ၏။ စာအိတ်က ဖောက်တောင် မဖောက်ရသေး။ သူက..

“စာကို ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆရာကြီးက..

“ဘာကွ.. မင်း စာရေးဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာကို သိစေချင်သေးတယ်ပေါ့၊ ကဲ.. မင်းဘာသာပဲ ဖတ်ပြစမ်းကွာ”

စာအိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ မျိုးကြည် ယူသည်။ ဖောက်သည်။ စာကို ဖြန့်သည်။

“ဖတ်လေကွာ.. ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ဖတ်စမ်း”

မျိုးကြည် အသံမှန်မှန်ဖြင့် ဖတ်ပြသည်။

“အဝိဇ္ဇာ ပိတ်ကာဆို၊ မိစ္ဆာမြို့ပြင်ပြင်၊ ဣဋ္ဌာလို့ထင်လျှင်၊ လွင့်စဉ်မည်အမြဲ၊ အရိုးစု အပုပ်ကောင်ကို၊ အဟုတ်ယောင်များ ထင်ကြန့်၊ အရွတ်စု ရုပ်တစ္ဆေကို၊ မဟုတ်လေ ကိုယ်ထဲ၊ အပုပ်ရည် စိုရွဲလို့၊ ယိုမစဲသူငါ၊ သွေးသည်းခြေ ပြည့်သလိပ်တွေက၊ အီမဆိပ် လွှမ်းပြန်တော့တာ၊ သို့ကလောက် ရွံစရာကို၊ ကျွန်တကုာ စွဲမက်လို့၊ စက်ဝဲမှာ အထွေထွေ မွန်းနှစ်ကြလေ....”

အတန်းပိုင်ဆရာမသည် နားထောင်ရင်းက ပြုံးတုံးတုံး ဖြစ်လာသည်။ ဆရာကြီးပင်လျှင် တမင် မျက်နှာထားတင်းထားရကြောင်း သိသာ၏။ ခင်စောနွယ်ကတော့ ဘုမသိ ဘမသိ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည်။ မျိုးကြည်က..

“ဒါ.. ရည်းစားစာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ခင်စောနွယ်ကို ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်တာပါ။ မရိုးသားတဲ့စိတ်မျိုး မထားပါဘူး၊ အခုလည်း သူ့ကို အပျော်သက်သက် စချင်လို့ စာထဲမှာ နိဗ္ဗန္ဒတေးထပ်ကို ရေးထည့်လိုက်တာပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက..

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ.. ခုလိုလိုက်နောက်တယ် ဆိုတာကိုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကာယိန္တေကို ထိခိုက်စေတာပဲကွ၊ ဒီတော့ မင်းကို ရိုက်တော့ရိုက်ရမှာပဲ၊ အေး.. ခုန ဆယ်ချက်ရိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ အခု တစ်ဝက်လျော့မယ်၊ ဟိုဘက်လှည့်..”

မျိုးကြည် ငါးချက်အရိုက်ခံရသည်။ ဆရာကြီး ရိုက်နေကျပြင်းအားထက်တော့ နည်းနည်းလျော့သည်။ မျိုးကြည် တင်ပါးပွတ်နေရင်းက ခင်စောနွယ်ကို ခိုးကြည့်သည်။ ခင်စောနွယ်၏ မျက်နှာထားမှာ သူ့အရိုက်ခံရသဖြင့် သနားနေသည့် ပုံစံမဟုတ်။ ကောင်းတယ် ဝမ်းသာတယ် ဆိုသော ပုံစံ။

“ကဲ.. ဆရာမ၊ ခင်စောနွယ်ကို ခေါ်သွားပါ။ ကျွန်တော် မျိုးကြည်ကို နည်းနည်းထပ်ပြီး အပြစ်ပေးစရာ ရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဆရာမနှင့် ခင်စောနွယ်တို့ ထွက်သွားသည်။ ဆရာကြီးက..

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းက ဒီတေးထပ်ကို ရှာရှာဖွေဖွေ ဘယ်ကရတာလဲ”

“ကဗျာညွန့်ပေါင်းဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲကပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖေရဲ့ စာအုပ်စင်က စာအုပ်ပါ”

“မင်းက ကဗျာတွေ စာတွေ ဝါသနာပါလား”

“ပါပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကောင်းပြီ.. ငါ မင်းကို အပြစ်တစ်ခု ထပ်ပေးရမယ်၊ ဒီနှစ် နံရံကပ်စာစောင်ကို မင်းတာဝန်ယူလုပ်ရမယ်၊ အရင်နှစ်တွေကထက် ပိုပြီး ကောင်းအောင်လုပ်ရမယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

မျိုးကြည်က ရိုရိုသေသေ ပြောသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဒီလိုအပြစ်မျိုးတော့ များများပေးပါ ဆရာကြီးရယ်ဟု ပြောနေသည်။

* * *

မျိုးကြည်က ခင်စောနွယ်ကို စာပေးလိုတဲ့ဟူသော သတင်းသည် တစ်တန်းလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ တကယ် စာပေးတာမဟုတ်။ အထဲမှာ တရားစာလိုလို ဘာလိုလို ကဗျာများ ရေးထည့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိသူတွေလည်း ရှိသည်။ မသိသူတွေကတော့ မျိုးကြည် တကယ်ကြိုက်လို့ပဲဟု ထင်ကြသည်။

ဆရာကြီးရိုက်သဖြင့် မျိုးကြည်ကို သနားသူတွေလည်း ရှိသည်။ နည်းတောင်နည်းသေးဟု ပြောသူတွေလည်း ရှိ၏။ တချို့က ဆရာကြီးနဲ့ သွားတိုင်ရလောက်အောင် အကဲပိုရသလားဟု ခင်စောနွယ်ကို အပြစ်တင်ချင်ကြသေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်စောနွယ်ကတော့ မျိုးကြည်ကို ကမ္ဘာမကြေ။

* * *

အတန်းပိုင်ဆရာမက အင်္ဂလိပ်စာ သင်သည်။ ဆရာမစာသင်လျှင် အလွန် စိတ်ပါလက်ပါ သင်တတ်သည်။ ခုလည်း "တီထွင်သူခုနစ်ဦး" စာအုပ်မှ "ချားလ်ဝွတ်ယား" အကြောင်းကို သင်နေသည်။ အတန်း၏ ဟိုဘက်အစွန် ဒီဘက်အစွန် လျှောက်ရင်း အင်္ဂလိပ်လို တစ်ပိုဒ်ဖတ်ပြပြီး မြန်မာလို ပြန်ပြသည်။ အသံနေအသံထား အနိမ့်အမြင့်ဖြင့် စိကာပတ်ကုံး ပြောသောကြောင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြ၏။ တချို့ စကားလုံးများကို ရေးမှတ်ခိုင်းသည်။ ဒီနေရာမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်သုံးကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထူးခြားသော အရေးအဖွဲ့ရှိလျှင် တစ်ခါတည်း စွဲသွားအောင် သင်သည်။

သောင်းမော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ငုံ့၍ ရေးနေသည်။ ဒီနေ့သင်ခန်းစာတွင် နားထောင်ဖို့က ပဓာနဖြစ်၏။ တစ်ခါ တစ်ခါမှသာ ရေးဖို့မှတ်ဖို့ လိုသည်။ သူကတော့ တစ်ချိန်လုံးလိုလို အတွင်သာ ရေးနေလေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်ကျမှ ဆရာမသင်တာကို နားထောင်သလိုလုပ်ရင်း မော့ကြည့်တတ်သည်။

ဒါကို ဆရာမက သတိပြုမိ၏။ သူသင်နေတာ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိမရှိ တစ်ခါတစ်ခါ လှမ်း၍ အကဲခတ်ရာမှ သောင်းမော် တစ်ခုခု ငုံ့ရေးနေတာ မြင်သည်။ မျိုးကြည်က တံတောင်နှင့်တွက်ပြီး သတိပေးတာကိုလည်း မြင်သည်။

“မောင်သောင်းမော်”

ဆရာမက ခေါ်လိုက်သည်။ သောင်းမော် ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ လက်ထဲကဖောင်တိန်ကို အမြန်ပစ်ချပြီး ဆရာမကို မော့ကြည့်သည်။ ယောင်ပြိုး မတ်တပ်ထရပ်လိုက်မိ၏။

“ဘာတွေ ရေးနေသလဲ”

ဆရာမသည် ပြောရင်း လျှောက်လာသည်။ သူတို့နေရာက အတန်း၏ ဝဲဘက် နောက်ဆုံးခုံတန်း ဖြစ်သည်။ သောင်းမော်သည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သဖြင့် သူ့ရှေ့က စာအုပ်ကို သိမ်းဖို့ အချိန်မရတော့။ မျိုးကြည်များ အလိုက်သိစွာ ဝှက်ထားလိုက်မလားဟု အသာ ငဲ့စောင်းကြည့်သေးသည်။ မျိုးကြည်ကလည်း ယောင်ချာချာဖြစ်ပြီး ဆရာမ

လျှောက်လာသည်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ သောင်းမော်က မျိုးကြည်၏ ခြေထောက်ကို တစ်ချက် ဆတ်ခနဲကန်ပြီး သတိပေးသေးသည်။ မျိုးကြည်က မလှုပ်။

ဆရာမ အနားရောက်လာသည်။ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်ကို အလျင်တွေ့သည်။ ဆရာမ လှမ်းခေါ်လိုက်စဉ် လန်ပြီး လက်အလွတ်တွင် ဖွင့်ပြီး လက်နှင့်ဖိထားသောစာအုပ် အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ခေတ်သစ်ကဗျာမိတ်ဖွဲ့ စာအုပ်။

ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ထပ် ရှိ၏။ အပေါ်ဆုံးစာရွက်တွင် ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို တွေ့ရသည်။ ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ “သူမှာတမ်း” ကဗျာကို ကူးရေးထားခြင်းဖြစ်၏။ အောက်ဘက်က စာရွက်များတွင်လည်း ထိုကဗျာကိုပင် ဆယ်ရွက်လောက် ကူးထားသေးသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ဆရာမက မေးသည်။

“ကျွန်တော်.... ဟို..”

သောင်းမော်က စာအုပ်ကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဘာမှဆက်မပြောဘဲ နေသည်။ ဆရာမက..

“စာသင်ချိန်မှာ သေသေချာချာ နားထောင်မှပေါ့၊ တခြားဟာတွေလုပ်တာ ဆရာမ မကြိုက်ဘူး၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“ကဲ.. ဒါတွေသိမ်းလိုက်တော့၊ ဖတ်စာအုပ်ကော.... အင်း ဟုတ်ပြီ”

ဆရာမက စာဆက်သင်သည်။ သောင်းမော်သည် ဇက်ညောင်းတာတောင် ဟိုလှည့်ဒီလှည့် မလုပ်ရဲဘဲ ဆရာမကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေရ၏။ အတန်းချိန် ပြီးသွားသောအခါ ဆရာမက..

“မောင်သောင်းမော်နဲ့ မောင်မျိုးကြည်၊ ဆရာမနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့”

ဟု ခေါ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆရာမနောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်သွားရင်း မျိုးကြည်က မလွယ်ဘူးဟေ့ကောင် ဟူသောသဘောမျိုး မျက်နှာကို လုပ်ပြသည်။

ဆရာ ဆရာမများ အပန်းဖြေခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ဆရာမက..

“မောင်သောင်းမော်.. ခုနတုန်းက ဆရာမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ကဗျာကို ဘာဖြစ်လို့ ကူးနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်လို့ပါ ဆရာမ”

“စာသင်ချိန်မှာမှ ကူးရသလား”

“စာအုပ်က ငှားလာတာ ဆရာမ.. ညနေ ပြန်ပေးရမှာ”

“နေစမ်းပါဦးကွယ့်.... အဲဒီကဗျာ တစ်ပုဒ်တည်းကိုပဲ ဘာကြောင့် ကော်ပီတွေ အများကြီး ကူးရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ.. အဲဒီကဗျာကို တခြားသူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖတ်စေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကော်ပီတွေပွားပြီး အတန်းထဲမှာ လိုက်ဝေမလို့ပါ”

ဆရာမ၏ မျက်နှာထားသည် အတန်းထဲမှာတုန်းကလို တင်းမနေတော့ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။ ဆရာမသည် သောင်းမော်ကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းများကို သတိရနေမိ၏။ ငယ်စဉ်က သူသည် စာရူးပေရူး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာရေးဆရာမ အလွန်ဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။ နာမည်ကျော် အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမများ ဖြစ်ကြသော ဆရာမကြီး

ခင်နှင်းယု၊ ဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၊ ဆရာမကြီး ခင်ဆွေဦး တို့ကို အလွန်အားကျသည်။ ဝတ္ထုတွေ အရေးလေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ပါရမီမပါသဖြင့် မဖြစ်ခဲ့။ ခုတော့ စာဖတ်အားကောင်းသော စာပေဝါသနာရှင် အဖြစ်သာ ကျေနပ်နေရတော့သည်။ တကယ်တော့လည်း သောင်းမော်ကူးနေသည့် သူ့မှာတမ်းကဗျာသည် သူ့အကြိုက်ဆုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင်တည်း။

သူတို့လေးတွေ၏ စာပေဝါသနာကို မပိတ်ပင် မတားမြစ်လိုပါ။ တစ်နေ့သောအခါ သူတို့သည် နာမည်ကျော် ကဗျာဆရာများ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမည်။ ထိုအခါတွင် တစ်ချိန်က ငါတို့ဆရာမသည် ငါတို့စာပေဝါသနာကို တားမြစ်ခဲ့ပါလားဟု အမှတ်ရနေတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။

တစ်ဖက်ကကြည့်ပြန်တော့ မိမိသည် သူတို့၏ အတန်းပိုင်ဆရာမ။ လောလောဆယ် မိမိ၏တာဝန်မှာ သူတို့ကို စာမေးပွဲအောင်အောင် လမ်းညွှန်ပြသပေးဖို့သာ ဖြစ်သည်။

“အေးလေ.. မင်းတို့ စာပေဝါသနာပါတာကို ဆရာမ အားပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာဘက်မှာချည်း စိတ်ရောက်ပြီး ကျောင်းစာမှာ ထိခိုက်မှာကိုတော့ စိုးရိမ်တယ်ကွယ်။ ခုချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက ဒီနှစ်စာမေးပွဲကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် အောင်ဖို့ပဲ။ ကျောင်းစာကို အဓိကထား ကြိုးစားကြ။ အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ ကဗျာကိစ္စ လေ့လာပေါ့.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့.. မင်းတို့ ကဗျာတွေကော ရေးကြသလား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ စမ်းရေးကြည့်ပါတယ်”

“ကဗျာစပ်နည်းတွေ ဘာတွေကော လေ့လာဖူးလား”

“သေသေချာချာတော့ မလေ့လာဖူးပါဘူး။ သူများရေးတဲ့ ကဗျာတွေကို အတုယူပြီး ရေးကြည့်တာပါ”

“အင်း.. ဆရာမဆီမှာတော့ ကဗျာစပ်နည်းစာအုပ်တွေ ရှိတယ်။ မင်းတို့ကို ပေးမယ်”

“တကယ်လား ဆရာမ”

မျိုးကြည်က ဝမ်းသာအားရမှုကို မဖုံးဖိနိုင်ဘဲ မေး၏။

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မပေးနိုင်သေးဘူး။ တော်ကြာ အဲဒီစာအုပ်ချည်းပဲ ဖတ်နေဦးမယ်။ စာမေးပွဲပြီးမှ ပေးနိုင်မယ်။ မောင်မျိုးကြည်ကို ဆရာကြီးက နံရံကပ်စာစောင် တာဝန်ခံလုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ”

“မောင်သောင်းမော်လည်း မောင်မျိုးကြည်ကို ဝင်ကူလိုက်ပါ။ မင်းတို့လည်း နံရံကပ်စာစောင်မှာ ကဗျာဝင်ရေးပေါ့။ ရေးပြီးရင် ဆရာမကို ပြ၊ လိုအပ်တာ ပြင်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

မျိုးကြည်နှင့် သောင်းမော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဆရာမက ကဲ.. သွားကြတော့ဟု ပြောသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် ကလေးငယ်များလို ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ဆရာမ ပြုံးလိုက်၏။

* * *

သောင်းမော်နှင့် မျိုးကြည်တို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ ဆရာကြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ငုံ့၍ ရေးခြစ်နေသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်စောင့်နေကြ၏။ ခဏအကြာတွင် ဆရာကြီးက ဖောင်တိန်အဖုံးပိတ်ပြီး အင်္ကျီအိတ်မှာ ချိတ်သည်။ ထို့နောက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျောင်းတစ်ပတ်လှည့်ပြီး စစ်ဆေးရန် ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ..

“ဘာလဲဟေ့”

မျိုးကြည်က ရှေ့တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း တိုးရပ်ပြီး..

“နံရံကပ်စာစောင်အတွက် စာမူတွေ စုံပါပြီ ဆရာကြီး၊ ရွေးလည်း ရွေးပြီးပါပြီ၊ ဒီသတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အပြီးလုပ်ကြပါမယ်”

“အေး.. ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ ဘာလို့သလဲ၊ စာရေးမယ့်လူတို့၊ ပန်းချီဆွဲမယ့်လူတို့ရော ရှာပြီးပြီလား”

“ရှာပြီးပါပြီ ဆရာကြီး၊ မြင့်ဆွေတို့အဖွဲ့က ပန်းချီဆွဲကြလိမ့်မယ်၊ အတန်းထဲက လက်ရေးလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေလဲ ခေါ်ထားပါတယ်၊ အခုလိုတာက စုတ်တံတို့၊ စက္ကူတို့....”

“စက္ကူတော့ ဆရာကြီးဆီမှာ ရှိတယ်ကွ၊ လက်မသုံးဆယ် ပုံဆွဲစက္ကူကြီးတွေပဲ၊ ဘယ်နှစ်ရွက်လောက် လိုမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မှန်းထားတာကတော့ အရွက်လေးဆယ်လောက် လိုပါလိမ့်မယ်”

“ဟေ့”

ဟု အာမေဍိတ် ပြုလိုက်ပြီးမှ..

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ငါ့လူတို့ရော၊ အလျင်နှစ်တွေတုန်းက ဆယ်ရွက်လောက် ထုတ်ပေးတာတောင် အမြဲ တစ်ရွက်နှစ်ရွက် ပိုတာပဲ”

“ဒီနှစ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်အောင် လုပ်မှာပါ ဆရာကြီး”

“အပြောမကြီးနဲ့ကွ၊ တကယ်လုပ်ကြည့်ဦး၊ ဒါ လွယ်လွယ်လေး မထင်နဲ့”

“ရအောင် ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

ဆရာကြီးက မျိုးကြည်နှင့် သောင်းမော်တို့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။ သူတို့ တော်တော်တက်ကြွနေကြပုံ ရ၏။ ထို့ကြောင့်..

“ကောင်းပြီလေ.. စလုပ်မယ့်နေ့ကျတော့ လာထုတ်ပေါ့၊ ကျောင်းပိတ်ပေမယ့် ဆရာလည်း ကျောင်းမှာရှိနေမှာပဲ၊ ကဲ.. ဒီတော့ ဆေးတို့ စုတ်တံတို့ ဝယ်ရမှာပေါ့.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လောက်လိုမယ် ထင်သလဲ”

“ဝါတာကာလာ နှစ်ဘူးလောက်နဲ့ စုတ်တံ နံပါတ်အမျိုးမျိုး နှစ်စုံလောက် လိုပါမယ်”

“အဲဒါတွေ ဘယ်လောက်ကျမလဲ”

“ဒါတော့ တိတိကျကျ မခန့်မှန်းတတ်ဘူး ဆရာကြီး”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွ၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်တဲ့အခါ ကြိုတင်စီစဉ်တတ်ရတယ်၊ ပစ္စည်းဝယ်မယ်ဆိုရင် ဈေးဘယ်လောက်ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းထားရတယ်၊ ဒါမှ တကယ်ဝယ်တဲ့အခါ ဈေးမှန်ရအောင် ဆစ်နိုင်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ အရင်စုံစမ်းကြည့်ပြီးမှ ဝယ်မှာပါ”

“အေး.. ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့ကို ငွေငါးဆယ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဝယ်တဲ့ဆိုင်က ဘောက်ချာရအောင် တောင်းခဲ့၊ တခြား တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းတွေလည်း လိုလိမ့်မယ်၊ ပရက်စ်ပင်တို့၊ ကော်ထုပ်တို့၊ ဆယ်လိုတိတ်တို့ပေါ့”

ဆရာကြီးက ဆိုင်မှ ဘောက်ချာတောင်းခိုင်းသည့် ကိစ္စကို မျိုးကြည် သိပ်ဘဝင်မကျ။ သူတို့ကို မယုံလို့ဟု ထင်သည်။

“ငါတို့က ကျောင်းပိုက်ဆံကို အလွဲသုံးစား လုပ်ပုံမလားကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. ဆရာကြီးက အလုပ်ကို စနစ်တကျ လုပ်တတ်အောင် သင်ပေးတဲ့သဘောပါ”

ဟု သောင်းမော်က ဖြေပြောပြောသည်။

မျိုးကြည်ကတော့ သိပ်မကျေနပ်သေး။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီးသောအခါ ကုန်ကျငွေစာရင်းနှင့်အတူ ဘောက်ချာသာမက ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်များကိုပါ တွဲ၍ တင်ပြလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ.. ဆရာကြီးက သူ့ကို ငွေတယ်ဆိုပြီး အုပ်နေပါဦးမယ်”

သောင်းမော်က တားသေးသည်။ မျိုးကြည်က မရဘဲ ထိုအတိုင်း တင်လိုက်၏။ ဆရာကြီးသည် မျိုးကြည်တင်ပြသော စာရင်းကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။ အပေါ်ဆုံးမှာရှိသော ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်များကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးလိုက်ပြီး..

“အေး.. မင်းတော်တယ်၊ ခုလို အသေးစိတ်ကအစ စနစ်တကျ ဂရုစိုက်တာကို ချီးကျူးတယ်ဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သောင်းမော်က မျိုးကြည်ကို ပြုံးစိစိနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ဆရာကြီး၏ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသောအခါ သောင်းမော်က..

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဟေ့ကောင်.. မင်းက ဆရာကြီးကို သွားစတာ ခုတော့ ဆရာကြီးက မင်းကို ပညာပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အေးကွာ.. ဆရာကြီး ဒေါက်သွားမယ်လို့ အောက်မေ့တာ၊ ခုတော့ ချီးတောင် ချီးကျူးလိုက်သေးတယ်၊ ဆရာကြီးကတော့ တကယ် ပညာပါတယ်ကွာ၊ ငါတော့ လက်မြောက်တယ်”

“ဒါကြောင့်လဲ ဆရာကြီး လုပ်နေတာပေါ့ကွာ”

* * *

နံရံကပ်စာစောင်ပေါ်မှာ စာမူတွေကူးဖို့ လက်ရေးလှသည့်လူ လိုသည်။ ထိုကိစ္စမှာ မိန်းကလေးများနှင့်သာ သင့်တော်သည်။ ယောက်ျားလေးများမှာ များသောအားဖြင့် လက်ရေးမလှတတ်ချေ။ ပြီးတော့ သူတို့ထုံးစံမှာ စိတ်မရှည်ကြ။ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး အကြာကြီးလုပ်ရမည့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ချင်။

နံရံကပ်စာစောင်ပေါ်တွင် စာရေးရသည့် အလုပ်မှာ စိတ်ရှည်ရသည်။ သပ်ရပ်ရသည်။ သန့်ရှင်းရသည်။ အမှားများလို့ မဖြစ်။ ခြစ်ရာဖျက်ရာတွေများပြီး ညစ်ပတ်ကုန်တတ်သည်။ မိန်းကလေးတွေကျတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လုပ်တတ်သည်။

အတန်းထဲမှာ လက်ရေးအလှဆုံးက ခင်စောနွယ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ခင်စောနွယ်သည် ဟိုကိစ္စ ဖြစ်ပြီးကတည်းက မျိုးကြည်ကို အခဲမကျေနိုင် ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်လုပ်ကြရင်း ထရန်ဖြစ်နေမှာ စိုးရသည်။ နောက်တစ်ခုကတော့ လေးငါးရက်တစ်ပတ်လောက် အတူတွဲလုပ်ကြရင်း ရန်ဖြစ်ကြရင်းက မတော်တဆ ငြိသွားမှာကိုလည်း တွက်ရသေးသည်။

တကယ်တော့ ခင်စောနွယ်သည် ယောက်ျားလေးတွေက ဝိုင်းကြိုက်ရလောက်အောင် လှသည်တော့မဟုတ်ချေ။ အသားဖြူတာရယ်၊ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်ကလေး ဖြစ်တာရယ်၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် နေတတ်တာရယ်ကြောင့်သာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

ပြီးတော့ လွန်ခဲ့သောနှစ်က နံရံကပ်စာစောင်မှာလည်း ခင်စောနွယ် ကူးရေးပေးခဲ့ရသေးသည်။ ဒီနှစ်ကျတော့မှ သူ့ကိုမခေါ်လျှင် ဘာကြောင့်လဲ သူတွေ့မည်။ မျိုးကြည်နှင့် မဆုံမိအောင်လို့ဟု သိလျှင် အတွေးနယ်ချဲ့စရာ ဖြစ်လာမည်။ သူ့ကို မခိုင်းသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

မျိုးကြည်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ခင်စောနွယ်ကို နှမတစ်ယောက်လို ခင်တာပါ။ မရိုးမသားစိတ် မရှိပါ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်ပိုင်း မျိုးကြည်သည် အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို ဘာမှ မသင်္ကာစရာမရှိ။

တကယ်တော့ မိမိသည် ဆရာမပီပီ တွေးပူနေတာသာ ဖြစ်သည်။ ကာယကံရှင်တွေကတော့ ဒီလောက်တောင် အလေးအနက် ထားချင်မှ ထားတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချရလောက်အောင် လက်ရေးအဖွဲ့ထဲမှာ ခင်မာချိုကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်မည်။ သူက လက်ရေးတော့ လုံးဝမလှ။ လိုင်းတားတာလောက်ပဲ သုံးလို့ရမည်။

သို့ရာတွင် သူက ဆရာမ၏ လူယုံတော်ဖြစ်သည်။ အတန်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေသည်ကို ဆရာမအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာသတင်းပေးတတ်သည်။ မျိုးကြည်နှင့် ခင်စောနွယ်တို့ အခြေအနေကို ခင်မာချိုအား စောင့်ကြည့်ခိုင်းမည် စိတ်ကူးသည်။

* * *

နံရံကပ်စာစောင်တစ်ခု လုပ်ရသည်မှာ လွယ်လွယ်လေးဟု ထင်စရာရှိသည်။ တကယ်လုပ်ကြည့်လျှင် အလွန်ဦးနှောက်ခြောက်ရသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။

စာရွက်တစ်ရွက်စီပေါ်မှာ သီးခြားစီရေးပြီး အားလုံး ပြန်ဆက်စပ်ကာ စီစဉ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အရေးအကြီးဆုံးက အကွက်ချတတ်ဖို့ပင်။ စာရွက်တစ်ရွက်တည်းမှာ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုစသော ရှည်ရှည်ရေးရတာမျိုးချည်း စုမနေဖို့လည်း သတိထားရသည်။ ပြီးတော့ စာရွက်ပေါ်က နေရာအကျယ်အဝန်းနှင့် ရေးမည့်စာကို ဝင်အောင် ချိန်တတ်ရသည်။ ပုံနှိပ်စာလုံးလို ကွက်တိတွက်လို့ ရသည်မဟုတ်။ ရေးမည့်သူ၏ လက်ရေးအစိတ်အကျဲ့၊ လက်ရေး အကြီးအသေးကို ခန့်မှန်း၍ တွက်ချက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အတွက်မှားလျှင် နေရာကမလောက်၊ စာကမဆံ့ ဖြစ်ပြီး စာရွက်အပိုင်းအစတွေ ဆက်ပြီး ဖြည့်ပေးရတာမျိုး၊ စာရွက်အမှတ် ဘယ်လောက်သို့ ဆက်ကြည့်ပါဟု ညွှန်းပေးရတာမျိုးဖြစ်လျှင် သိပ်အရပ်ဆိုးသည်။

ဒီလိုနေရာမျိုးတွင် သောင်းမော်က ပိုလုပ်တတ်သည်။ မျိုးကြည်သည် နည်းနည်း ကပျက်ကချော် လုပ်ချင်သည်။
“ရပါတယ်.. ရေးသာရေး၊ ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ အဆင်ပြေသွားမှာပဲ”
ဟု ပြောတတ်သည်။

သောင်းမော်ကတော့ စနစ်တကျ အကွက်ချသည်။ ရေးမည့်သူ၏ လက်ရေးနမူနာ ယူသည်။ စာမူနှင့် တိုက်ကြည့်သည်။ နံရံကပ်မည့်စာရွက်နှင့် တိုင်းသည်။ ပြီးတော့ ခန့်မှန်းထားသော နေရာအကျယ်အဝန်းထက် ပိုပြီး ချန်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးနိုင်သည်။

နေရာပိုလျှင် တစ်ခုခုနှင့် ဖြည့်သည်။ ကွက်လပ်သေးလျှင် လိပ်ပြာပုံ၊ ပန်းပွင့်ပုံ စသည်တို့ ရေးထည့်ခိုင်းသည်။ နည်းနည်းပိုကျယ်လျှင် ကာတွန်းထည့်သည်။ ဒေါင်လိုက်နေရာ ပိုသောအခါ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြင့် ဖြည့်သည်။

စာရွက်တစ်ရွက်တွင် ပါဝင်မည့် အကြောင်းအရာကိုလည်း အလေးအပေါ့ စုံအောင် ရွေးသည်။ သုတနှင့် ရသကို အချိုးညီအောင် စီစဉ်သည်။ သို့မှသာ စာရွက်အားလုံး ဆက်စပ်ပြီး ကပ်လိုက်သောအခါ အရောင်အသွေး စုံလင်ပြီး ကြည့်လို့ကောင်းမည်။ ဖတ်ရတာ သွက်လက်မည်။

* * *

ခင်စောနွယ်သည် ဆရာမက နံရံကပ်စာစောင်မှာ စာကူးပေးဖို့ ပြောစဉ်က ငြင်းမည် စိတ်ကူးသေးသည်။ မျိုးကြည်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

မျိုးကြည်သည် လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် အလွန် အကျီစားသန်သည်။ သူနှင့် မျက်နှာကြောမတည့်။ ဟိုကိစ္စတုန်းကလည်း သက်သက်မဲ့ ရှက်စရာဖြစ်အောင် လုပ်သည်။ လူတွေအမြင်မှာ တကယ့်ရည်းစားစာမှတ်လို့ ဆရာကြီးသွားတိုင်တာ စာထဲမှာ လျှောက်နှောက်ထားသဖြင့် အရှူးဖြစ်ရသည်ဆိုပြီး ဟားကြလိမ့်မည်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း..

“ဒီလိုပဲဟ.. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်လို့မရလောက်အောင် ဖြစ်ရာက ချစ်သွားကြတော့လည်း အရှူးအမူး ဖြစ်တတ်တယ်”

ဟု ဝိုင်းစသည်။ ဒါ ဟိုကောင့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာတွေချည်း။

သူသည် ရည်းစားထားဖို့၊ ချစ်ဖို့ ကြိုက်ဖို့တွေ စိတ်မကူးချင်။ ဆယ်တန်းကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်ဖို့သာ ကြိုးစားချင်သည်။

နံရံကပ်စာစောင်မှာ လုပ်ဖို့ မငြင်းမိသည့်အကြောင်းက ငြင်းလျှင် မျိုးကြည်ကို သူ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ဟု ထင်ကြမည်။ သူ မျိုးကြည်ကို ဂရုမစိုက်၊ ကြောက်လည်းမကြောက်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူက လက်ရေးလည်းလှသည်။ မြန်လည်း မြန်သည်။ သပ်လည်း သပ်ရပ်သည်။ ထို့ကြောင့် သောင်းမော်က သူ့ကို အရေးကြီးသည့် ဆရာမ၏ ဥယျောဇဉ်တို့၊ ကဗျာတို့ကို ရေးခိုင်းသည်။ မျိုးကြည်ခိုင်းလျှင် လုပ်ချင်မှလုပ်မည် ဖြစ်၍ သောင်းမော်က ဝင်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

ခင်စောနွယ်က အလုပ်လုပ်လျှင် ဖွဲ့ရှိသည်။ တစ်ခုမပြီးမချင်း နေရာက မထ။ တခြားမိန်းကလေးတွေလို စာတစ်ပိုဒ်လောက်ကူးလိုက်၊ စကားတစ်ပိုဒ်လောက်ပြောလိုက် မလုပ်။ ခုလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ကူးနေသည်။

“အင်း.. လက်ရေးကတော့ လှသားပဲ”

နောက်ဘက်က အသံကြားသည်။ မျိုးကြည်၏ အသံ။ သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း မတ်တပ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်သလဲ.. ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

သူက ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။ မျိုးကြည်က ပြုံးစိစိ။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါက လက်ရေးလှလို့ လှတယ် ပြောတာ”

“နင့်စကား ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒီမှာ မျိုးကြည်.. နင် ငါ့ကို ဘာစကားမှ လာမပြောရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

“နင်ကလည်းဟာ.. ခုထိ ငါ့ကို အခဲမကျေ ဖြစ်နေတုန်းပဲလား”

“ဒါတွေ ဘာမှ ပြောနေစရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“အေးလေ.. နင် ငါ့ကို ဘာကြောင့် အခဲမကျေ ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း လှည့်ထွက်မည်ပြုသည်။

“ဘာသိတာလဲ.. ဘာသိတာလဲ”

ခင်စောနွယ် မေးမိသည်။ မျိုးကြည်က ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာဖြင့်..

“နင့်ရဲ့ ပထမစိတ်ကူးက ငါ စာပေးပါတယ်ဆိုပြီး ဆရာကြီးကို သွားတိုင်မယ်၊ ဆရာကြီးက ငါ့ကို ခေါ်ရိုက်တော့မှ နင်က သနားလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ငါ့ကို ပြန်ကြိုက်မလို့ မဟုတ်လား”

“ဘာ”

ခင်စောနွယ်သည် လက်ထဲမှာ ကိုင်လက်စဖြစ်သော ဖောင်တိန်ကို ဓားမြှောင်ကိုင်သလို ကိုင်ပြီး မျိုးကြည်ကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ မျိုးကြည်က လန့်ပြီး နောက်သို့ခုန်၍ ဆုတ်ရှောင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဖောင်တိန်ကို ခါလိုက်သလိုမျိုးဖြစ်ပြီး မျိုးကြည်၏ အင်္ကျီမှာ မင်စက်တွေ စွန်းပေကုန်၏။

“ဟာ.. နင် တော်တော်ရက်စက်ပါလား၊ ဟင်.. သွေးတွေ၊ အဲ.... မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အင်္ကျီ မင်တွေစွန်းကုန်ပြီ”

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် အဖွင့်ပန်းချီဆွဲဖို့ မြင့်ဆွေနှင့် တိုင်ပင်နေသော သောင်းမော် မြင်သွားပြီး ပြေးလာသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟာ”

“နင့်သူငယ်ချင်း ကြည့်ပြောထား၊ သိပ်စော်ကားတယ်”

သောင်းမော်က မျိုးကြည်အကြောင်း သိပြီးဖြစ်သဖြင့်..

“ဟေ့ကောင်.. မင်း ဘာသွားစပြန်ပြီလဲ”

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ.. သူက သက်သက် ဒေါသကြီးနေတာပါ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ဝိုဏ်းကို လာဆွသလဲ၊ တော်ပြီ.. ငါဆက်မရေးနိုင်ဘူး၊ နင်နဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါပြန်မယ်”

ခင်စောနွယ်က ဖောင်တိန်အဖုံးကို ပိတ်ပြီး ကွန်ပါဘူးထဲ ထည့်သည်။ သောင်းမော်က ဝင်တောင်းပန်သည်။

“ဟာ.. ဒီလို မလုပ်နဲ့ဟာ၊ ရေးလက်စ တန်းလန်းကြီး၊ နင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဟ”

သူဆက်မရေးဘဲ ပြန်သွားလို့ ဆရာမက ဘာဖြစ်လဲလို့ မေးလျှင် ဖြေရခက်မည်။ ထို့ကြောင့်..

“နင့်ကောင်ကို ကြည့်ထိန်း၊ နောက်တစ်ခါဆို ဖောင်တိန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကွန်ပါစူးပဲ မှတ်ထား”

“အေးပါဟာ.. ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်စရင် ငါကိုယ်တိုင် ဆွဲထိုးမယ်၊ မျိုးကြည်.. မင်းသိပ်မလောင်နဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ အလုပ်က သိပ်အရေးကြီးနေတာ၊ ဒီနံရံကပ်စာစောင်ကို မင်းပဲ တာဝန်ခံ လုပ်နေပြီးတော့”

“အေးပါကွာ.. ငါကလည်း အလုပ်ပင်ပန်းတာ အညည်းပြေပါစေတော့လို့ စေတနာနဲ့ ရယ်စရာ ပြောတာပါ”

“ဒါ ရယ်စရာလား”

“ကဲ.. တော်ကြပါတော့၊ ခင်စောနွယ်ကလည်း ဆက်ပြီး ကူညီပါဟာ၊ မျိုးကြည်.. ဟိုမှာ အဖွင့်ပန်းချီအတွက် မြင့်ဆွေ ပုံကြမ်းထုတ်ထားတာ လာကြည့်ဦး”

ဟု သောင်းမော်က ဖျန်ဖြေလိုက်သည်။

ထိုကိစ္စကို ခင်မာချိုကတစ်ဆင့် ဆရာမ သိသွားသည်။ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေလျှင် ပိုရှုပ်ကုန်မည်စိုး၍ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ မျိုးကြည်နှင့် ခင်စောနွယ်တို့ ပြေလည်ပြီး ငြိသွားတာထက်စာလျှင် ခုလို တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြတာက တော်သေးသည်မဟုတ်လား။

ဆရာမသည် သူ့တပည့်တွေ နံရံကပ်စာစောင် လုပ်နေကြသော ကျောင်းခန်းမထဲသို့ နေ့စဉ်လို ရောက်သည်။ အချိန်ပြည့်ထိုင်ပြီး အနီးကပ် ကြီးကြပ်ခြင်းတော့ မလုပ်ချေ။

“အဆင်ပြေကြရဲ့လား၊ ဘာလိုသေးလဲ၊ ဆာပြီလား”

စသည်ဖြင့် မေးရုံလောက်သာ။ လက်ဖက်ရည်၊ ဘိန်းမုန့်၊ ငှက်ပျောသီး၊ လက်ဖက်သုပ် စသည်ဖြင့် ဝယ်ကျွေးရုံလောက်သာ စီစဉ်သည်။ ကျန်သောကိစ္စများကို ဘာမျှ ဝင်မစွက်ဖက်ဘဲ လွှတ်ပေးထားလိုက်၏။

ဆရာမ၏ စိတ်ကူးက ဒီနံရံကပ်စာစောင် တစ်ခုလုံး ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့၏ လက်ရာသက်သက် ဖြစ်စေချင်သည်။ သို့မှသာ သူတို့၏ အရည်အချင်း ပေါ်လွင်လာမည်။ သူတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ထွက်လာမည်။

စာစောင်မှာ ဘယ်လိုကဏ္ဍမျိုးတွေ ထည့်ချင်သလဲ ဆိုတာကို မျိုးကြည်တို့အဖွဲ့၏ ဆန္ဒ ရယူသည်။ စာမူရွေးရာမှာပင် သူတို့ကို ရွေးခိုင်းသည်။ နောက်ဆုံးအဆင့်ကျမှ ဆရာမက စိစစ်ပေး၏။ တော်ရုံတန်ရုံဆိုလျှင် မဖြတ်မတောက်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ဆရာကြီးကိုလည်း ခွင့်တောင်းထားသည်။

သူတပည့်တွေ လုပ်နေပုံမှာ အလွန်အားရစရာကောင်းသည်။ မျိုးကြည်နှင့် ခင်စောနွယ်တို့ ရန်ဖြစ်ကြသော်လည်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်သည်။ ခင်စောနွယ်က ဖောင်တိန်နှင့် ထိုးသော်လည်း မျိုးကြည်က စိတ်မဆိုးကြောင်း သိရသဖြင့်လည်း စိတ်အေးရသည်။

* * *

ဆရာကြီးသည် ခင်းကျင်းပြီးစီးသွားသော နံရံကပ်စာစောင်ကို စစ်ဆေးရန် ကျောင်းခန်းမထဲ ဝင်လိုက်လျှင် အံ့သြဝမ်းသာသွားရ၏။

မျိုးကြည်တို့က ပုံဆွဲစက္ကူ အရွက်ကြီးလေးဆယ် လာတောင်းစဉ်က ဒီကောင်တွေ နံရံကပ်စာစောင်လုပ်တာ လွယ်လွယ်လေးထင်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောသွားကြတာဟု ထင်ခဲ့သည်။ ခုကျတော့ တကယ်ပဲ အပြောနှင့်အလုပ်ညီအောင် လုပ်ထားကြကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျောင်းခန်းမကြီး၏ တစ်ဝက်လောက်ကို နေရာယူပြီး ခင်းကျင်းထားသည်။ ဘုတ်ပြားတွေ စီထားပုံက စနစ်ကျသည်။ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖတ်ရှုသွားနိုင်အောင်၊ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်လည်းရှိအောင် ချထားသည်။

အဖွင့်ပန်းချီကို စာရွက်ကြီး နှစ်ရွက်ဆက်၍ ခန့်ညားစွာ ဆွဲထားသည်။ အမြီးဖြန့်ပြီး ကနေသော ဒေါင်းပုံကို ကနတ်ပန်းတွေနှင့် ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဥယျောဇဉ်၊ အဖွင့်ကဗျာကို ဆရာမကိုယ်တိုင် ရေးသည်။ ဆရာမ၏ ကလောင်နာမည်က ခင်သည်။

ကဏ္ဍတွေကလည်း စုံလင်သည်။ ပါမြဲကဏ္ဍများအပြင် ခုနစ်ကျမှ အသစ်ထည့်သွင်းထားသော ကဏ္ဍများလည်း ပါသည်။

ဗဟုသုတခန်းတွင် သင်္ချာပညာရှင် ပိုက်သာဂိုးရပ်စ် အကြောင်းကို ရှာရှာဖွေဖွေ တင်ပြထားသည်။ သူ၏ သီအိုရမ်ကို ကျောင်းမှာ သင်ကြရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်၏။ ပိုက်သာဂိုးရပ်စ်တို့ မြို့ကို ရန်သူတပ်များ ဝင်စီးရာတွင် သူက ထွက်ပြေးဖို့ မစဉ်းစားဘဲ စက်ဝိုင်းတွေဆွဲပြီး သီအိုရမ်အသစ်ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးနေသည်။ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေသည်ကို သူဂရုမစိုက်။ နောက်ဆုံး ရန်သူ၏ စစ်သားတွေ သူ့အခန်းထဲဝင်လာပြီး သူ့ကိုသတ်ရန် ဆွဲထုတ်သွားစဉ်မှာပင် အသက်ဘေးအတွက် ကြောက်လန့်ဖို့ သတိမရဘဲ “ဟေ့.. ငါ့စက်ဝိုင်းတွေတော့ မထိနဲ့” ဟု လှမ်းအော်သွားပုံကို ရေးထား၏။

ထူးခြားသည့် ကဏ္ဍများမှာ အမေးအဖြေနှင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့၏ အသံ ဟူသော အခန်းများဖြစ်သည်။

အမေးအဖြေခန်းတွင် စာမေးပွဲ၊ ကျောင်းသင်ခန်းစာတို့နှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုသည်များကို မေးထားပြီး ဆရာ၊ ဆရာမများက ဖြေပေးရသည်။ တချို့မေးခွန်းတွေမှာ ကတ်ကတ်သတ်သတ်။ စာမေးပွဲမှာ လက်ဝဲစာလုံးဖြင့်ရေးလျှင် အမှတ်လျှော့ပါသလား ဆိုတာမျိုး။

သတင်းစာထဲတွင် လူထုအော်သံလို သဘောမျိုး ကဏ္ဍတစ်ခုလည်း ထည့်ပေးထားသည်။ ထိုအထဲတွင်....

“ကျောင်းမှန်ဈေးတန်းမှ အသုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သည် ခေါက်ဆွဲသုပ်တစ်ပန်းကန် ဆယ့်ငါးပြားမှ ပြားနှစ်ဆယ်သို့ ဈေးတက်သွားသဖြင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ အခက်တွေ့နေရပါသည်”

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ၏ အိမ်သာမှာ တံခါးကန့်လန့်များ ပျက်စီးနေပြီး အနံ့အသက်လည်း အလွန်ဆိုးဝါးနေပါသောကြောင့် ပြုပြင်ပေးပါရန် အော်လိုက်ရပါသည်”

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ကျွန်မတို့၏ အခန်းအမှတ်ကိုး၏ အပေါ်ထပ်မှ ကျောင်းသားအချို့သည် ကြမ်းများကို အပေါက်ဖောက်ပြီး အောက်ရှိ ကျောင်းသူများအပေါ်သို့ ဆီးသီးစေ့များ၊ အမှိုက်များ ပစ်ချနေပါသည်။ လိုအပ်သလို အရေးယူ ဟန့်တားပေးပါရန်”

စသည်ဖြင့် ရေးထားကြသည်။

မျိုးကြည်နှင့် သောင်းမော်တို့က လိုအပ်သည့် နေရာများတွင် အဖြည့်ကဗျာလေးတွေ ဝင်ရေးကြသည်။ သူတို့က စီစဉ်သူများဖြစ်၍ နေရာယူသည်ဟု ထင်ကြမည် စိုးသဖြင့် ကလောင်အမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် ရေးရသည်။

မျိုးကြည်၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ....

မီးရှောင်တွေ့မှိတ်
လူခြေတိတ်လည်း
စိပ်ပျော်ပျော် နိုင်တကား။
စိပ်ပျော်ပါလည်း
စိပ်မက်ထဲမှာ
သူပဲ ခိုးခိုးနိုင်တကား။

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အချစ်ကဗျာလိုလို ဘာလိုလို။ သို့ရာတွင် ခေါင်းစဉ်ကို စာမေးပွဲဟု ပေးထားသဖြင့် တော်သွား၏။

သောင်းမော်ကတော့ ရေခဲချောင်းသည်ကလေး ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့်..

ထမင်းတစ်လုပ်
စာတစ်စောင်
ကျွန်ုပ် ဘာကို ရွေးရမည်

ဟု ရေးထားသည်။

ကာတွန်းတွေကလည်း ထိထိမိမိနှင့် ရယ်ရ၏။ တချို့ကာတွန်းများမှာ မျိုးကြည်၏ စိတ်ကူးဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးကို ကျီစယ်ထားသော ကာတွန်းတစ်ကွက်ပင် ပါသည်။

ဆရာကြီးသည် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးလျှင် ကျောင်းဝင်းအဝန်းမှာ သွားစောင့်နေတတ်သည်။ ကျောင်းနောက်ကျသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ဒီအတိုင်း ဝင်ခွင့်မပေး။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဝါးမိနစ်ခန့် အမှိုက်ကောက်ခိုင်းပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပေးသည်။ ဒါကို နောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

နှစ်ပင်လိမ်ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ပြီး ရပ်နေသော ဆရာကြီးက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို..

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျသလဲ”

ဟု မေးရာ ကျောင်းသားက....

“ကျောင်းဝင်းထဲမှာ အမှိုက်တွေ ရှင်းသွားစေချင်လို့ပါ ဆရာကြီး”

ဟု ပြန်ပြောနေသည့်ပုံ ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးသည် ထိုကာတွန်းကိုကြည့်၍ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး....

“ငါ့ပုံကို ဆွဲထားတာ တူသားပဲကွ”

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။ ထိုကာတွန်းကိုဆွဲသူ ဖိုးတေမှာ ဆရာကြီးများ စိတ်ဆိုးမလားဟု တစ်ချိန်လုံး စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေခဲ့ရာ ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်၏။ ဆရာကြီးက စိတ်ဆိုးသည့်အပြင် ချီးကျူးသည့်လေသံပါ ပါနေသဖြင့် ပျော်သွားရသေးသည်။

အမြဲလိုလို မျက်နှာထားတင်းတင်း နေတတ်သော ဆရာကြီးသည် နံရံကပ်စာစောင်ကို ကြည့်ပြီး တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။ ဆရာကြီး သဘောကျကျေနပ်မှန်း သိသဖြင့် ဆရာမလည်း မျက်နှာရွှင်နေသည်။ သူ့တပည့်တွေအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူနေသည်။

လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုအပြီးတွင်....

“စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား ဆရာကြီး၊ ဘာများ လိုအပ်တာ ရှိပါသေးလဲ”

ဟု ဆရာမက မေးသည်။ ဆရာကြီးက....

“မလိုတဲ့အပြင် ပိုတောင် ပိုနေသေးတယ်၊ ဒီနံရံကပ်စာစောင်မျိုးကတော့ ဘယ်ကျောင်းမှ ဒီလောက်ကောင်းအောင် လုပ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး ဆရာမ၊ သူတို့ အပင်ပန်းခံရတာ ပိုပြီးအရာထင်အောင် မြို့နယ်က အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းတွေကို ဖိတ်ပြီး ပြမယ် စိတ်ကူးတယ်၊ ဖွင့်ပွဲသဘောမျိုးပေါ့”

“သိပ်ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီး”

“နောက်ပြီး ဒီကောင်တွေကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီညနေစာ တစ်ခုခု ကျွေးချင်တယ်၊ ကဲ.. ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘာစားချင်ကြသလဲ ပြော”

ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ဆရာမက ဝင်၍..

“ဆရာကြီး သင့်တော်မယ်ထင်တာသာ စီစဉ်ခိုင်းပါ ဆရာကြီး”

“ကောင်းပြီလေ.. ခေါက်ဆွဲကြော်ပေါ့၊ ပြီးတော့ လိမ္မော်ရည်”

မျိုးကြည်မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ....

“ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုရင် ဦးဟုတ်ရှောင်တို့ဆိုင်က ကောင်းတယ် ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

* * *

မျိုးကြည်နှင့် ခင်စောနွယ်တို့ လူရည်ချွန်ပဏာမ အရွေးခံရသည်။ အတန်းထဲမှာ ခင်စောနွယ်က ပထမရသည်။ မျိုးကြည်က ပဉ္စမသာ ရခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဒုတိယနှင့် တတိယ ရသူတို့မှာ မနှစ်က စာမေးပွဲကျထားသူများဖြစ်၍ အကျိုးမဝင်ချေ။ ထို့ကြောင့် မျိုးကြည်က တတိယနေရာ ရောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အရွေးခံရသူ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ကျန်းမာရေးအခြေအနေ မကောင်းသဖြင့် နှုတ်ထွက်သွားသည်။ မျိုးကြည်နှင့် ခင်စောနွယ်တို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်၏။

မြို့နယ်အဆင့်ကို အောင်မြင်ပြီး နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သော ခရိုင်အဆင့်မှာ ဝင်ပြိုင်ရသည်။ သူတို့က ခရိုင်တစ်ထဲမှာ ပါသည်။

ရေးဖြေ၊ နှုတ်ဖြေ၊ ကြံ့ခိုင်စွမ်းရည် စစ်ဆေးခြင်းတို့ ပါသည်။ မျိုးကြည်က ကြံ့ခိုင်စွမ်းရည်နှင့် နှုတ်ဖြေမှာ ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်သည်။ ရေးဖြေမှာတော့ အသင့်အတင့်သာ ရသည်။

ကြံ့ခိုင်စွမ်းရည် စစ်ဆေးခြင်းတွင် မိတာတစ်ရာကို ဆယ့်လေးစက္ကန့်အတွင်း ပြေးရခြင်း၊ အိပ်ထမတင်၊ ခိုက်ထိုးသည်ဟု ခေါ်သော လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ကိုယ်ကို နိမ့်ချတွန်းတင် လုပ်ရခြင်း၊ ခုနစ်ပေအကွာအဝေးကို အရှိန်မယူဘဲ စုံခုန်ရခြင်း စသည်တို့ ပြုလုပ်ရသည်။

ခင်စောနွယ် စာတော်ပြီးသားဆိုတာတော့ မျိုးကြည်သိသည်။ ကြံ့ခိုင်စွမ်းရည်ကျလျှင်တော့ ဟားစရာဖြစ်မှာပဲဟု ထင်ခဲ့သည်။ မဟုတ်။ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန် ပြုလုပ်ထားသူဖြစ်၍ အခက်အခဲမရှိဘဲ လုပ်ဆောင်သွားနိုင်သည်။ ထူးထူးခြားခြား အားစိုက်ထုတ်ရခြင်းမျိုး မဟုတ်။ နေ့စဉ် ပြုလုပ်နေကျ ကိစ္စတစ်ခုလို သက်တောင့်သက်သာ လုပ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ မျိုးကြည် ခင်စောနွယ်ကို အထင်ကြီးသွားသည်။

စာရင်းထွက်လာတော့လည်း ခင်စောနွယ်ပင် လူရည်ချွန် အရွေးခံရသည်။ မျိုးကြည်က..
“နင်အရွေးခံရတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်ဟာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ခင်စောနွယ်က အတည်လိုလို၊ ငွေ့သလိုလို ပြောသည်။ မျိုးကြည်ကလည်း ဝါသနာအတိုင်း..

“ငါ့ကိုယ်ငါတော့ အရွေးမခံရဘူးဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ နင့်ကိုတော့ ငါ နည်းနည်းထင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်က လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ နည်းနည်းညံ့နေတော့ စိုးရိမ်လိုက်မိသေးတယ်”

ဟု သူနှင့် မကြာခင် ရန်ဖြစ်တတ်သည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောသည်။

“ငါက လူတွေနဲ့တော့ တည့်အောင် ပေါင်းတတ်ပါတယ်”

ခင်စောနွယ်က ပြန်နက်လိုက်သည်။ မျိုးကြည်က အပြုံးမပျက်ဘဲ....

“ဟုတ်တယ်.. လူရည်ချွန်မို့လို့သာ ငါမပါတာ၊ နတ်ရည်ချွန်ဆိုရင် ငါအရွေးခံရမှာ သေချာတယ်”

ခင်စောနွယ်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ ရယ်ချင်သွား၏။

* * *

ခင်စောနွယ်သည် မောင်နှမတွေထဲမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ စာလည်း အတော်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖေက အလယ်အလတ်တန်း အရာရှိတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အမေက စည်းစနစ်ရှိသဖြင့် ရသမျှနှင့်လောက်အောင် သုံးနိုင်သည်။ အတန်အသင့် အဆင့်မီစွာ နေနိုင်သည်။ သူ့မိဘတွေက သူ့ကို အားကိုးသည်။ ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်သည်။ သူကလည်း ဝါသနာပါသည်။ ခုအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရဖို့က အလားအလာ အတော်ကောင်းနေ၏။

မျိုးကြည်တို့မိဘတွေ စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ သာမန်မျှဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူက တစ်ဦးတည်းသောသား။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အလိုလိုက်ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သူသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ရှေ့ရေးကို မပူပင်တတ်။ သူသည် ဘယ်တက္ကသိုလ် တက်ချင်သည်၊ ဘာလုပ်ချင်သည်ဟူ၍ ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျ မထား။ စာဖတ် ဝါသနာပါသည်။ ကဗျာတွေ ရေးချင်သည်။ သူ့အတွက် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ရှိသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုအရာသည် ကဗျာဆရာဖြစ်ဖို့ပင်။

နောက်ဆုံး အတန်းတင်စာမေးပွဲ ဖြေသောအခါ မျိုးကြည်သည် သိပ်စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မရှိဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ဖြေခဲ့သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ကြိုးစားရုံဖြင့် အောင်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ သိပြီးသား။ သူက အမှတ်ကောင်းဖို့ မစဉ်းစား။ အောင်လျှင် တော်ပြီ။ ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံ တက္ကသိုလ် တက်မည်။ ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံ တက္ကသိုလ်က ပျော်စရာအကောင်းဆုံး၊ အလွတ်လပ်ဆုံးဟု သူထင်သည်။ ဒါမှ အေးအေးဆေးဆေး ကဗျာတွေ ရေးလို့ရမည်။

ခင်စောနွယ်ကတော့ စာတော်ပြီးသား ဖြစ်သည့်တိုင် အသေအလဲ ကြိုးစားပြီး ဖြေသည်။ စာကျက်ချိန်ကို တိုးပြီး အိပ်ချိန်လျော့သည်။ ကျန်းမာရေး မထိခိုက်အောင် အစားကို ပို၍စားသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကို အချိန်အနည်းငယ် ယူ၍ လုပ်သည်။ သူ စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာဖြေနိုင်သည်။

တကယ်ကြိုးစားပါလျက် မဖြေနိုင်သူက သောင်းမော်ဖြစ်သည်။ သူက ဆယ်တန်းအောင်ချင်သည်။ တက္ကသိုလ် တက်ချင်သည်။ ဘွဲ့ရပညာတတ် ဖြစ်ချင်သည်။ သူရန်ကုန်ကို တက်လာတာကလည်း ပညာရေးရည်မှန်းချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ဒါက သူ့ဆန္ဒသာ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆိုတာ ပြောလို့မရသေး။

သူက တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာ။ သူ့မိဘတွေ ဆုံးပြီးနောက် ရန်ကုန်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လာနေသည်။ ဆရာတော်မှာ သူနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာတော့ မဟုတ်ချေ။ သူတို့ရွာသား ဖြစ်၏။ သူ ခုနစ်တန်းအောင်ပြီးနောက် ဆရာတော်ကျောင်းကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာတော်က သူ့ကို ကျွေးမွေးသည်။ ကျောင်းထားပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ ဆယ်တန်းရောက်လာခဲ့သည်။

သူ့စိတ်ကူးက ဆယ်တန်းအောင်လျှင် အလုပ်တစ်ခုခုဝင်ပြီး လုပ်သားကောလိပ် တက်မည်။ ခုအတိုင်းဆိုလျှင် ဒီနှစ်အောင်မှာ မဟုတ်တော့။ ဆရာတော်ကိုလည်း အားနာသည်။ ဆရာတော်က စားဝတ်နေရေးအပြင် ပညာရေးပါ တာဝန်ယူထားပါလျက် သူက အောင်အောင်မဖြေနိုင်သဖြင့် ဝတ္တရားပျက်ကွက်သလို ဖြစ်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်နှစ်တော့ ဆက်ဖြေမည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရရာအလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ပြီး သူ့ဝမ်းသူ့ကျောင်းချင်သည်။

ဆရာတော်ကတော့....

“မင်းငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ အလုပ် မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ နောက်တစ်နှစ် ထပ်ကြိုးစားပေါ့၊ တို့ကျောင်းလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်လှပေမယ့် မင်းတစ်ယောက်အတွက်တော့ မထောင်းတာလှပါဘူး၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ စာဖြေရရင် စိတ်ဝင်စားမှုလျော့မှာ စိုးတယ်ကွယ့်”

ဟု အားပေးစကား မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် သူ စိတ်အားတက်ရသည်။

* * *

သောင်းမော်သည် မနက်လေးနာရီ အိပ်ရာမှထရသည်။ ဆွမ်းတစ်အိုးချက်၊ ရေနွေးအိုးတည်၊ ဟင်းလေးအိုး နွေးပြီးလျှင် ဆွမ်းစားသံချောင်း ခေါက်သည်။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းတွေ အလျင် ဘုဉ်းပေးကြသည်။ ပြီးတော့မှ ကိုရင်နှင့်ကျောင်းသားတွေ စားကြရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တစ်ခုတော့ စားသာ၏။ တစ်နေ့ ထမင်းသုံးထပ် စားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဟင်းကတော့ သိပ်မကောင်းလှ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားဖို့နေဖို့ မပူမပင်ရခြင်းသည်ပင် ကံကောင်းလှပြီဟု မှတ်ရ၏။

သောင်းမော်သည်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပင် ဖြစ်၍ ကျောင်း၏ ဝေယျာဝစ္စများကို တာဝန်ခွဲဝေ လုပ်ကိုင်ရသည်။ ဒီနေ့ သူ ရေခပ်အလှည့်ကျသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများအတွက် ချိုးရေ၊ သုံးရေ၊ သောက်ရေ၊ ကုဋီပါမကျန် ရေဖြည့်ပြီးသောအခါ ခုနစ်နာရီ ထိုးပြီ။ သူများတွေ အိပ်ရာထခါစ သို့မဟုတ် အိပ်ကောင်းတုန်းအချိန်မှာ သူက ချွေးသံတရွဲရွဲ ဖြစ်နေပြီ။

ရေမိုးချိုးပြီးနောက် သူ့အိပ်ရာကလေးပေါ်မှာ ဖိမ်နဲ့လှဲရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ ဆရာမ ပေးထားသော ကဗျာပရိယာယ် ဆိုသော စာအုပ်။ ဆရာဖော်ဂျီနှင့် ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့က ဝါသနာရှင် လူငယ်များ၏ ကဗျာများကို သုံးသပ်ဝေဖန် အကြံပေးရင်း ကဗျာရေးထုံး၊ ကဗျာသဘောတရားများကို ရှင်းပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အလွန်အဖိုးတန်သော စာအုပ်ပင်။

သူရေးထားသော ကဗျာလေးတွေကို ပြန်လည်ဖတ်ကြည့်ပြီး စာအုပ်ထဲက သုံးသပ်ပုံမျိုးဖြင့် ပြန်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကဗျာရေးချင် စာစပ်သင် ဆိုသော စာအုပ်ကတော့ မျိုးကြည်ဆီမှာ ဖြစ်၏။ ဒီစာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီးလျှင် ရှေးခေတ်ပညာရှင်ကြီးများ ရေးခဲ့သော ကဗျာလင်္ကာကျမ်းများ ပေးဖတ်ဦးမည်ဟု ဆရာမက ပြောထားသည်။

“ကလင် ကလင်” ဆိုသော စက်ဘီးဘဲလ်သံ ကြားရသဖြင့် လူးလဲထလိုက်သည်။ မျိုးကြည်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရ။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ စက်ဘီးဘဲလ် မတီးပါနဲ့ဟု ပြောထားတာ အမြဲမေ့သည်။ ဒီကျောင်းက အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သောအရပ် ဖြစ်၏။ အလှူရရှိလျှင်တောင် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ အသံချဲ့စက် ဖွင့်ခွင့်မရ။

သူ တံခါးပေါက်အရောက်တွင် လှေကားမှတက်လာသော မျိုးကြည်နှင့် ဆုံသည်။ ဘဲလ်တီးသည့်ကိစ္စ ပြောမည်အပြု..

“ငါကွာ.. လက်က အကျင့်ပါနေလို့”

ဟု မျိုးကြည်က စပ်ဖြဲဖြဲပြုံးရင်း ဦးစွာပြောသည်။

“မင်းကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ”

“ကဲပါ.. မီးဖိုထဲ သွားရအောင်၊ ရေနွေးကြမ်းလေး ဘာလေး လုပ်ကွာ၊ ငါ ပဲကြီးလှော် ယူလာတယ်”

“ဟေ့ကောင်.. ဒါ ဘုန်းကြီးကျောင်းကွ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မဟုတ်ဘူး”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ ကျောင်းထဲဝင်လာတုန်းက ဦးဇင်းလေးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ၊ အမေက လက်ဖက်ခြောက် လျှာခိုင်းလိုက်တာတောင် ကပ်လိုက်ပြီ၊ ဦးဇင်းလေးက ရေနွေးသောက်ချင် မီးဖိုဆောင်ထဲလာခဲ့ လို့တောင် မှာသွားသေးတယ်”

မီးဖိုဆောင်ဘက် လျှောက်လာကြသည်။ ဦးဇင်းလေးက ရေနွေးအိုး အသင့်ပြုလုပ်ပေးထား၏။

“ကိုင်း.. သောက်ကြဦးဟေ့၊ ငါတော့ ဆရာတော်ကြီးဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဦးဇင်းလေး ထအထွက်တွင် မျိုးကြည်က..

“ရေနွေးချည်းပဲလား၊ ထန်းလျက်ကလေး ဘာလေး မပါဘူးလား ဘုရား”

ဟု လှမ်းမေးရာ

“ထန်းလျက်က နည်းနေတယ်ကွ၊ ဆရာတော်ကြီးအတွက် ထားရမယ်”

“ဒါဆို အမေပြောဦးမှပဲ၊ ထန်းလျက်ကပ်ဖို့”

“အေး.. ပြောလိုက်ကွာ”

ဦးဇင်းလေး ကြွသွားသည်။ သောင်းမော်က လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ခါစ ရေနွေးအိုးကို ကျသွားအောင် ရေနွေးပန်းကန်ထဲ ငဲ့လိုက်၊ အိုးထဲပြန်ထည့်လိုက် လုပ်ရင်း....

“မင်းဆီကစာအုပ် ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီကွ.. မင်းစာအုပ်ကော”

“မပြီးသေးဘူးကွ”

“မင်းက စာဖတ်ရင် သိပ်ကြာတာပဲ၊ ငါက စာအုပ်ချင်း လဲဖတ်ရအောင် ယူတောင် ယူလာခဲ့တယ်၊ စက်ဘီးကယ်ရီယာမှာ ညှပ်ထားတယ်”

“ဒီလိုစာအုပ်မျိုးဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေးဖတ်မှ ကောင်းတာကွ၊ မှတ်သင့်တာမှတ်၊ ကူးသင့်တာ ကူးထား၊ အလွတ်ကျက်သင့်တန် ကျက်ရမယ်”

“ငါလည်း သေသေချာချာ ဖတ်ပါတယ်ကွာ၊ တော်တော် အကျိုးရှိတာပဲ၊ ငါတို့က လေးသုံးနှစ် ကာရန်ယူရုံနဲ့ ကဗျာဖြစ်ပြီ မှတ်နေတာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကဗျာစည်းကမ်း အားလုံးကိုသာ အတိအကျ လိုက်နာရရင် ကဗျာတောင် ရေးရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါကြောင့် ခေတ်သစ်ကဗျာတွေမှာ ကဗျာစည်းကမ်းကို နည်းနည်းလျှော့ပြီး အကြောင်းအရာနဲ့ အတွေးကို အဓိက ဇောင်းပေးလာကြတယ်လို့ ဆရာမက ပြောတာပေါ့”

မျိုးကြည်က ပဲကြီးလှော် လေးငါးစေ့ကို အခွံမနွာဘဲ ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်း၍ ဝါးသည်။ သောင်းမော်ငဲ့ပေးသော ရေခဲခဲကြမ်းပူပူကို မှုတ်သောက်သည်။ ထို့နောက်..

“ငါ စိတ်ကူးတစ်ခုရတယ်ကွ”
ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ပြောသည်။

“ဘာလဲ.. ကျောင်းနောက်ကထန်းတော သွားဖို့လား”

“ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူး”

“မသိဘူးလေ.. မင်း ခဏခဏ ပြောဖူးလို့”

“ဒီလိုပါကွ၊ ငါတို့ရေးထားတဲ့ ကဗျာတွေကို စာအုပ်ထဲကူးပြီး မင်းနဲ့ငါနဲ့ အပြန်အလှန် ရေးရအောင်၊ အမှတ်တရပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ.. တစ်ခုရှိတယ်ကွ၊ စာအုပ်တစ်အုပ်တည်းမှာ မင်းကဗျာတွေကော ငါ့ကဗျာတွေပါ ပါရင်ကောင်းမယ်၊ ကဗျာစာအုပ်သဘောမျိုး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“အေး.. ဟုတ်တယ်ကွ၊ ပြီးရင် ဆရာမကိုလည်း တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်၊ နှစ်ခါသုံးခါတော့ ထပ်ကူးရမှာပဲ”

“ကာဗွန်နှစ်ရွက်လောက်ခံပြီး ကူးမယ်လေ၊ ဒါဆို သုံးအုပ်ရမှာပေါ့၊ အပေါ်ဆုံးကော်ပီကို ဆရာမကို ပေးမယ်၊ ကာဗွန်ကော်ပီကို ငါတို့ တစ်ယောက်တစ်အုပ်စီ ယူမယ်”

“ဟုတ်ပြီ.... ဒီလိုလုပ်၊ မင်းကဗျာတွေကို မင်းကူး၊ ငါ့ကဗျာတွေကို ငါကူးမယ်၊ ငါတို့လက်ရေးနှစ်ခုလုံး အမှတ်တရ ပါသွားတာပေါ့”

ထိုအစီအစဉ်မှာ သူတို့၏ ပထမဆုံးသော ကဗျာစာအုပ် ထုတ်ဝေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

* * *

သူတို့ကဗျာစာအုပ်က လျှောက်လွှာစာရွက် ခေါက်ချိုးအရွယ် ဖြစ်၏။ အမှတ်တရကဗျာများ ဟု နာမည်ပေးထားသည်။ စက္ကူဖြူဖြူသန့်သန့်ဖြင့် ဖုံးပြီး ပန်းပွင့်နှင့် လိပ်ပြာပုံ ရေးဆွဲထားသည်။ သောင်းမော်၏ လက်ရေးက အလှကြီးမဟုတ်သော်လည်း သပ်ရပ်သည်။ မျိုးကြည်လက်ရေးကတော့ ခပ်သော့သော့။

စာအုပ်တွင်ပါသော မျိုးကြည်၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ..

သံယောဇဉ်

ဘိမျှင်သေးသေး

ဘိမြင်ဆွေးလည်း

ရှောင်ပြေးမလွတ်သာတကား။

သောင်းမော်၏ "အိပ်မက်" ဟူသော ကဗျာမှာ..

အိပ်မက်ကောင်းစဉ်

လန်နိုးလျှင်မူ

စိတ်ထွင် ညစ်ညူးရလေသည်။

အိပ်မက်ဆိုးပင်

မက်လိုက်ချင်သည်

နိုးလျှင် ဝမ်းသာရမည်တည်း။

သူတို့လက်ဆောင်ပေးသော ကဗျာစာအုပ်ကို ဆရာမက ချက်ချင်းပင် ဖတ်ကြည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့..
“ကောင်းတယ်ကွယ့်.. မင်းတို့ အတွေးကလေးတွေက ထူးခြားတယ်”
ဟု ချီးကျူးသည်။
“လိုတာရှိရင်လည်း ထောက်ပြပါဦး ဆရာမ”
သောင်းမော်က တောင်းဆိုသည်။

“တချို့နေရာလေးတွေမှာ ကာရန်ကို ဇွတ်ဖန်တီးယူထားတာလေးတွေ ပါနေတာလောက်ပဲ ပြောစရာရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ ရေးဖန်များလာရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ကာရန်ရှာတဲ့အခါ အသံညီတဲ့ စကားလုံးတစ်လုံး ရရှိနဲ့ မကျေနပ်နဲ့၊ အလားတူ စကားလုံးတွေ ထပ်ရှာဦး၊ ပြီးတော့မှ အကောင်းဆုံး၊ အသင့်တော်ဆုံးကို ရွေးပြီး သုံးသင့်တယ်”

ဆရာမက မြေပဲယို၊ ကော်ဖီတို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။
“မင်းတို့လာမယ်မှန်း ကြိုမသိလို့ ဘာမှလုပ်မထားရဘူး၊ သိရင် စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ထားတာပေါ့၊ နန်းကြီးသုပ်တို့ ဘာတို့..”
“ရပါတယ် ဆရာမ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”
ဟု သောင်းမော်က ပြောသည်။ ဆရာမက..
“မဟုတ်ဘူးလေ.. မောင်မျိုးကြည်က အစားမက်တယ် မဟုတ်လား”
“ဟာ.. ကျွန်တော်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီကောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားသာ ဝတ်ကြီးကျတာ”
“အံ့မယ်.. ငါတို့က မဝတ်ဘူးကွ၊ ဒီရက်တွေမှာ အလှူတွေများလို့ တော်တော်စားသာနေတာ သိရဲ့လားကွ”

ဆရာမက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။ တကယ်တော့ သူတပည့်နှစ်ယောက်သည် ကဗျာတွေ စာတွေ ဝါသနာပါပြီး စာသမားပုံ ဖမ်းနေကြသည့်တိုင် အသက်က ငယ်ကြသေးသည်။ အလွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးတွေလို စကားနိုင်လှနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက် သောင်းမော်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဆရာမ အရယ်ရပ်လိုက်သည်။
“ဆရာမဆီမှာ ကဝိလက္ခဏာ ဒီပနီကျမ်း ရှိလား၊ ကျွန်တော် ဖတ်ချင်လို့”
“ဆရာမဆီမှာတော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှာပေးလို့ရပါတယ်၊ မင်းတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မရှိဘူးလား”
“အစကတော့ ရှိတယ်လို့ပြောတယ်.. သူများငှားသွားပြီး ပြန်မပေးလို့တဲ့”
“လောလောဆယ်တော့ နဝဒေဒနဲ့ စိန္တကျော်သူရတုပေါင်းချုပ် စာအုပ်တွေ ယူသွား၊ ဆရာမတို့တုန်းက ကျောင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းဖူးလို့ အဖြေစာအုပ်တွေပါ ရှိတယ်၊ တိုက်ပြီး ဖတ်ကြည့်ရင် ပိုနားလည်တာပေါ့”
“ဆရာမတို့တုန်းက ကဗျာစပ်နည်းကို ကျောင်းမှာသင်ရတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဟုတ်လား ဆရာမ”
“အေး.. ဟုတ်တယ်ကွယ့်”
“အခုလည်း ကဗျာစပ်နည်းပါ ကျောင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”
“တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပြန်ဖြစ်လာမှာပါ၊ ဒါက တကယ်လိုအပ်တာပဲ”

* * *

မျိုးကြည် (က) အဆင့်ဖြင့် အောင်သည်။ သင်္ချာဂုဏ်ထူး ပါသည်။ သောင်းမော် (ခ) အဆင့်ဖြင့်သာ အောင်သည်။
(ခ) အဆင့်ဆိုလျှင် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့် မရ။ သောင်းမော်သည် စာမေးပွဲဖြေပြီးကတည်းက အောင်ဖို့မလွယ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။ သို့ရာတွင် မျှော်လင့်ချက်ကလေးတော့ ထားမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာသာရပ်တစ်ခုမှာ အကျများနေလျှင် အောင်မှတ်ကို ပြင်ဆင်ပေးတတ်တာမျိုး ရှိသောကြောင့်ပင်။

ခုတော့ သူစိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ဆရာတော်ကြီးကတော့ ဆူပူခြင်းမရှိပါ။
“အိမ်... လောကီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောကုတ္တရာပဲဖြစ်ဖြစ် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု အောင်မြင်ဖို့ဆိုရာမှာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ သုံးပါးစလုံး တိုက်ဆိုင်မှ ဖြစ်မြောက်နိုင်တာကွယ်၊ မင်းမှာ တစ်ခုခုလို့နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆက်ကြိုးစားဦး”
ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ဦးဇင်းလေးက ဗေဒင်နည်းနည်း ကြည့်တတ်သဖြင့်..
“မင်းဇာတာမှာ ဒီနှစ် နည်းနည်း အညံ့ပိုင်းရောက်နေလို့ပါကွာ၊ နောက်နှစ်ဆို ကျိန်းသေ အောင်ပါတယ်”
ဟု နှစ်သိမ့်သည်။

မျိုးကြည်ကတော့..
“နောက်နှစ် ပြန်ဖြေပေါ့ကွာ”
ဟု ခပ်ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် အားပေးသည်။

“ဖြေတာကတော့ ဖြေမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့.. ငါ့အခြေအနေကို မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ မင်းတို့လို မိဘက ကျောင်းထားပေးနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက ကျောင်းထားပေးရတာ၊ တစ်နှစ်ကျောင်းစရိတ်ဆိုတာ နည်းလား”
“မင်းက ကျောင်းလခ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ရထားတာပဲ”
“တခြားဟာတွေ ရှိသေးတာပဲ.... စာအုပ်ဖိုး၊ ထမင်းစားတာ”

“မင်းကို ဆရာတော်ကြီးက ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက လှူမယ့်တန်းမယ့်လူတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ငါတို့မြန်မာပြည်က အဲဒါတွေ ချစ်စရာကောင်းတာကွ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိနေရင် နေဖို့စားဖို့ မပူရတော့ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ငါ အနေရခက်တာပေါ့ကွ”

“ဟာ.. ဘယ်နှယ် အနေရခက်တာလဲ၊ အနေအစားချောင်တယ် ပြောစမ်းပါ”

“မဟုတ်ဘူး.. ငါတွေ့တာက တစ်မျိုး၊ အခု ငါ စားနေ ဝတ်နေရတဲ့ စရိတ်၊ ကျောင်းနေရတဲ့ စရိတ်တွေဟာ လူတွေက ဘုန်းတော်ကြီးဆီ လှူထားတဲ့အထဲက ကျခံရတာ မဟုတ်လား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အဲဒီစရိတ်တွေကို အလှူရှင်တွေက စုပေါင်းကျခံနေကြတဲ့ သဘောပဲ၊ အဲဒီအလှူရှင်တွေဟာ ငါ့ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ၊ မင်းတို့ အဖေအမေတွေလည်း ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဆွေမတော် မျိုးမစပ်တဲ့ လူတွေရဲ့ သွယ်ဝိုက်သော အထောက်အပံ့နဲ့ ကျောင်းနေရတဲ့ ငါက စာမေးပွဲကို အောင်အောင် မဖြေနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ သူများရဲ့ စေတနာကို အလကားသက်သက် ဖြုန်းတီးပစ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“မင်းကလည်း အဲဒီလောက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်းက အလကားထိုင်စားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စတွေ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ပေးတာလဲ ထည့်တွက်မှပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. ငါ လိပ်ပြာမသန့်ဘူး၊ ငါ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပြီး ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ငါ ကျောင်းတက်မယ်”

“ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ပြီးပြီလား”

“မလျှောက်ရသေးဘူး၊ လျှောက်ရင်လည်း ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ လုပ်မှာပဲ”

“မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မစဉ်းစားရသေးဘူးကွ”

သောင်းမော်သည် စာမေးပွဲကျသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည် ဆိုသော်လည်း အခိုက်အတန့်သာ ဖြစ်၏။ ကြာရှည်စွဲလမ်းပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဖို့ သူ့ဘဝပေးအခြေအနေက ခွင့်မပြု။ သူသည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်သည့်တိုင် လုပ်သားကောလိပ် ဆက်တက်ဖို့ အပြင်းအထန် ရုန်းကန်ရလိမ့်ဦးမည်။ အရာရာမှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရမည်။ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေတတ်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသည်။

ဤသည်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတို့ ရှိသင့်သော စိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်လေ၏။

* * *

ကျိတ္တဆံကွင်းရှိ လူငယ်ရေးရာဌာန ရုံးမှာ ဆယ်တန်းအောင်လုပ်အားပေးဖို့ လျှောက်လွှာတင်ထားသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများဖြင့် စည်ကားနေသည်။ ဒီနေ့ လုပ်အားပေးသူများကို စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ၊ ကျောင်းများတွင်ခွဲ၍ နေရာချထားပေးမည် ဖြစ်သည်။

ခင်စောနွယ်သည် ခင်မာချိုနှင့်အတူ စောင့်နေသည်။ သူက သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ထားသည်။ သူဂုဏ်ထူးရရှိပုံက ထူးခြားသည်။ များသောအားဖြင့် သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးဆိုလျှင် ရှုပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒနှင့် သင်္ချာတို့ ဖြစ်တတ်သည်။ သူကတော့ မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ ဇီဝဗေဒ ဂုဏ်ထူးထွက်သည်။ တခြားဘာသာတွေမှာလည်း အမှတ်နည်းမည် မဟုတ်။ ဂုဏ်ထူးနားကပ်နေမှာ သေချာသည်။

မိမိတို့ကျသည့် အလုပ်ဌာနမှာ သတင်းပို့ရမည့် နေ့ရက်ကို အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာသည်။ ထို့နောက် အလုပ်ဌာနများအလိုက် လုပ်အားပေးရမည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ စာရင်းကို ကြေညာသည်။

ခင်စောနွယ်နှင့် ခင်မာချိုတို့က ဓာတုချည်မျှင်စက်ရုံ အမှတ်ရှစ်မှာ ကျသည်။ ကိစ္စပြီး၍ သူတို့ထွက်လာကြသောအခါ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နှင့် တဝါးဝါး တဟားဟားလုပ်နေသော မျိုးကြည်နှင့် ဆုံသည်။ မျိုးကြည်က စတင်နှုတ်ဆက်ပြီး..

“နင်တို့ ဘယ်မှာကျသလဲ”
မေးသည်။

“ဓာတုရှစ်မှာ”
“အေးဟာ.. နင်က ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့တောင် အောင်တာဆိုတော့ ငါတို့ကို တစ်ခုခု ကျွေးဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာဆိုလဲဟ.. ဝါဘာသာ ကြိုးစားလို့ ရတာပဲ၊ နောက်ပြီး.. နင်လည်း ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ပါတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ဟာ.. ငါက ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ပါတော့ နင့်ကို မုန့်တစ်ခု ဝယ်ကျွေးမယ်၊ နင်က သုံးခုပါတော့ မုန့်သုံးခုကျွေး”

“ကြိုက်တတ်လိုက်တာ”

“ကဲပါဟာ.. ဒီလိုလုပ်၊ ငါရေဆာလို့ အောက်က အအေးဆိုင်မှာ ကျောက်ကျောက်တစ်ခွက်ပဲ ဝယ်တိုက်.. ဟုတ်လား”

“နင်တို့က လူအများကြီး”

“ငါတစ်ယောက်တည်းပါ။ ဟေ့ကောင်တွေ.. ငါ့နာမည်ခေါ်ရင် ဘယ်မှာကျတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို မှာပြီး လိုက်လာသည်။ မျိုးကြည်ကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ရမည်မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် ခင်စောနွယ်က ကျောက်ကျောက်ဝယ်တိုက်လိုက်ရသည်။

မျိုးကြည်က ကျောက်ကျောက်တစ်ခွက်ကို ခဏချင်းကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်ပြီး..

“ကျေးဇူးပဲဟာ.. တော်တော် ရေငတ်ပြေသွားတယ်၊ ဒါနဲ့.... နင်တို့ ဘယ်တက္ကသိုလ် လျှောက်မှာလဲ”

“ငါကတော့ ဘီအီးဒီလျှောက်မယ် စိတ်ကူးတယ်”

ဟု ခင်မာချိုက ပြောသည်။ ခင်စောနွယ်က....

“ဘယ်ပြောတတ်ဦးမှာလဲ၊ အမှတ်စာရင်းမှ မထွက်သေးတာ”

“ငါတို့ တူတူလျှောက်ရအောင်၊ ဒါမှ နင်နဲ့ငါ ကျောင်းတူတူ တက်ရမှာ”

မျိုးကြည်က ဖောက်စပြုလာပြီ။ ခင်စောနွယ်က မဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“ငါ နင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ အတူတူ မတက်ဘူး၊ မတော်တဆ သွားတူနေရင်တောင် ပြောင်းပစ်မယ်”

“ဪ.. သိပ်မေတ္တာထားတယ်ပေါ့၊ မေဂျာပြောင်းသူရယ်၊ ဝေဒနာတောင်းမိသူက ကိုယ်ပါကွယ်လို့ ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် ရေးဦးမှပဲ”

“ဒီတော့လည်း ငါက သေနာဂျောင်းလို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့”

“ဟာ.. နင်မဆိုးဘူး၊ ကဗျာဉာဏ်ရှိသားပဲ၊ ကာရန်ကိုက်အောင် ပြောတတ်တယ်”

“တော်စမ်းပါ.... ကျောက်ကျောက်လည်း တိုက်ရသေးတယ်၊ ငါ ဗိုက်ကို ထီးနဲ့ဆောင့်ထိုးလို့ ပြန်အန်ထွက်ကုန်မယ်”

“ဘာလဲ.. နင်က ငါ့ကိုတိုက်ရတာ နှမြောလို့လား၊ ပြန်အန်ထွက်လာမှ နင်သောက်မယ်ပေါ့လေ၊ ဒါဆိုလည်း ပြန်အန်ပေးပါမယ်ဟာ”

ဆိုပြီး မျိုးကြည်က ပါးစပ်ထဲ လက်ထိုးဟန်ပြုသည်။

ခင်မာချိုက ခင်စောနွယ်လက်ကို ဆွဲပြီး....

“လာပါဟယ်.. သွားရအောင်၊ ဒီကောင်စုတ်က တွေ့ရင် နောက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ဝမ်းတွင်းရှူး”

“ဘာ.. ဝင်းဦး ဟုတ်လား”

ဆိုပြီး ဝင်းဦးအိုက်တင် လုပ်နေပြန်သဖြင့် ရယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည်။

မျိုးကြည် အပေါ်ထပ်ပြန်အတက် လှေကားမှဆင်းလာသော သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ငါ ဘယ်မှာကျလဲ”

“မင်းနာမည် မခေါ်သေးဘူးကွ”
“ဒါဆို ငါ့ကို ခဏစောင့်ကြည့်လေ”
“ရှုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ကွ.. မမိဘဲနေမယ်”
ဆိုပြီး ထွက်သွားကြသည်။

မျိုးကြည်က
“မိရင် ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု လှမ်းအော်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။ သူ့ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် နာမည်စာရင်း ကြေညာပြီးသွားသည်။ သူ့နာမည်ခေါ်သံ မကြားရ။ စာရင်းထဲ မပါတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့အောက်ဆင်းနေတုန်း နာမည်ခေါ်တာကို ဟိုကောင်တွေ မကြားတာဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် ဟိုကောင်တွေအဆင်း သူ့အတက် အချိန်ကလေးမှာ ခေါ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ခုန လက်ကိုင်အသံချဲ့စက်တစ်လုံးဖြင့် အော်နေသော တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ထံ သွား၍..

“ကျွန်တော့်နာမည်ခေါ်တာ မကြားလို့ဆရာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မျိုးကြည်ပါ”

“မျိုးကြည်.. နေပါဦး၊ အဲဒီနာမည် ခေါ်လိုက်ပါတယ်ကွ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မကြားလိုက်မိတာပဲ၊ ဘယ်ဌာနမှာ ကျသလဲ ဆရာ”

“အဲ.. အဲဒါ ပြဿနာပဲ၊ တို့ဆီမှာက စက်ရုံတစ်ရုံချင်းအလိုက် စာရင်းလုပ်ထားတာ၊ လူနာမည်ကို အကွရာနဲ့ စီတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနာမည် ပြန်ရှာလို့ မလွယ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လုပ်အားပေးရတော့ဘူးလား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပို့မယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ.. မင်းအိမ်နဲ့နီးတဲ့ စက်ရုံတို့၊ ရုံးတို့ မရှိဘူးလား၊ အဲဒီမှာ ထည့်ပေးမယ်၊ ဒါဆို လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ စက်ရုံတို့ ဘာတို့ကျတော့ စာရင်းထဲ ရှာရလွယ်တယ်၊ အဲဒီမှာ လုပ်အားပေးရမယ့်အထဲ မင်းနာမည် ထည့်ပေးလိုက်ရုံပဲ”

မျိုးကြည် ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ ခင်စောနွယ် လုပ်အားပေးရမည့် စက်ရုံ။ ထို့ကြောင့်....

“ဓာတုရှစ်က နီးတယ်ဆရာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အမှန်က သိပ်မနီးလှ။ တကယ်နီးတာက ဘီစကွတ်စက်ရုံ ဖြစ်၏။

* * *

လုပ်အားပေး စတင်ဝင်ရောက်ရန် သတင်းပို့ရမည့်နေ့တွင် ခင်စောနွယ် အစောကြီး ရောက်နေသည်။ သူရောက်တော့ ကိုးနာရီတောင် မထိုးသေး။

စက်ရုံဝိတ်ပေါက်ဝတွင် လုပ်အားပေးကျောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူ့နာမည်မေး၍ ပြောပြသည်။ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ စက်ရုံအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးအောက်မှာ စောင့်နေပါဟု ဆိုသည်။ ရုံးက စက်ရုံအလယ်ရှိ တိုက်အဆောက်အအုံ ဖြစ်၏။

ခဏအကြာတွင် ခင်မာချို ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် တခြားကျောင်းများမှ ဖြစ်ဟန်တူသော ကျောင်းသားသုံးယောက်လည်း ရောက်လာသည်။ အသက်ကြီးကြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်က စတင် မိတ်ဆက်စကားဆိုသဖြင့် အချင်းချင်း သိကျွမ်းကြရသည်။

ကိုးနာရီနံနက်ဆယ်တွင် အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ရောက်လာသည်။
“လုပ်အားပေးဖို့ထင်တယ်” ဟု စကားစသဖြင့် “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဖြေကြသည်။
“ဒါဆို အပေါ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ရုံးအပေါ်ထပ်သို့ တက်ကြသည်။ သူတို့မှာ ဘယ်မှာထိုင်ရမည် မသိသဖြင့် မိုးတိုးမတ်တပ် ဖြစ်နေကြ၏။ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းက..
“တွေ့တဲ့ခုံသာ ဆွဲထိုင်ကြပါ။ ဆရာလာမှ နေရာချပေးလိမ့်မယ်”

ခဏအကြာတွင် တခြားဝန်ထမ်းတွေလည်း ရောက်လာကြသည်။ ရုံးအဖွဲ့သည် သိပ်မများလှ။ ရုံးခန်းကလည်း သိပ်မကျယ်။ အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုကို အရာရှိခန်း လုပ်ထားသည်။ အပေါ်မှာ တစ်ထပ်ရှိသေးသည်။ စက်ရုံမှူးရုံးခန်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

အရာရှိ ရောက်လာသည်။ သူတို့ကို စက်ရုံမှူးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် အပေါ်ထပ်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မျိုးကြည် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ ခင်စောနွယ် အံ့ဩသွား၏။ မျိုးကြည်က ပြုံးတုံးတုံးလုပ်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

စက်ရုံမှူးသည် ဝိုက်ကြီးဖြစ်၏။ သူတို့ကို ထိုင်ပါဟု ဆိုပြီး...

“မင်းတို့ကို တို့စက်ရုံက ကြိုဆိုပါတယ်၊ မင်းတို့ ဒီရုံးထဲမှာပဲ လုပ်အားပေးကြရလိမ့်မယ်၊ စက်ရုံထဲမှာ ရှိတဲ့ စက်ကိရိယာတွေက ကျွမ်းကျင်သူမှ ကိုင်တွယ်လို့ရတာ၊ အန္တရာယ်လည်း ရှိနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရုံးမှာပဲ တာဝန်ပေးရတာပဲ၊ စက်ရုံထဲ ဝင်ပြီး လေ့လာဖို့တော့ စီစဉ်ပေးပို့မယ်၊ စက်ရုံဆိုတော့ ကာယလုပ်သားပဲ များတယ်၊ ရုံးဝန်ထမ်းကတော့ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်း သိပ်မများလှဘူး၊ ဒီရုံးမှာ လုပ်ရကိုင်ရတာ မင်းတို့ ပျော်မှာပါ၊ ဒီမှာ အားလုံး မိသားစုတွေလိုပဲ သဘောထားပြီး စည်းစည်းလုံးလုံး ဆောင်ရွက်ကြတာပဲ”

စက်ရုံမှူးက သဘောကောင်းပုံရသည်။ သူတို့ကို လက်ဖက်ရည်၊ ကိတ်မုန့်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် သူတို့အတွက် စားပွဲတစ်လုံး ပေးထားသည်။ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု အခြေပြဇယားတွေ မိတ္တူပွားပေးရခြင်း၊ အလုပ်သမားများ၏ ခွင့်ယူသည့်မှတ်တမ်းများ ပြုစုပြီး အကွဲရာစဉ်အလိုက် ဖိုင်များ ခွဲပေးရခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြရသည်။ ရုံးဝန်ထမ်းများက သူတို့ကို ကူညီသင်ကြားပေးကြသည်။ ရုံးသမားတို့၏ ဘဝ၊ စက်ရုံလုပ်သားတို့၏ ဘဝ၊ ရုံးလုပ်ငန်းများအကြောင်း လေ့လာခွင့်ရသည်။ ရုံးဝန်ထမ်းများ၊ စက်ရုံလုပ်သားများနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခွင့် ရသည်။

လုပ်အားပေးအုပ်စုတွင် စိန်ဝမ်းက အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ခေါင်းဆောင်လို ဖြစ်နေသည်။ သူက သဘောကောင်းသဖြင့် အားလုံးကို အလိုလိုက်သည်။ ကလေးဆန်သော ခင်မာချိုကို အလိုလိုက်ရဆုံး ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်း ကွယ်ရာမှာ စကြသည်။ စိန်ဝမ်းကြီးက ရိုးသဖြင့် ရှက်နေတတ်၏။ ခင်မာချိုကတော့ ခင်စောနွယ်၏ကျောကို ထုတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး မောင်နှမတွေလိုသာ သဘောထားကြသည်။ ပျော်စရာ ကောင်းလှ၏။

အလုပ်လုပ်ရာတွင် အထက်မြက်ဆုံး၊ အသွက်လက်ဆုံး၊ အတိကျဆုံးမှာ ထုံးစံအတိုင်း ခင်စောနွယ်ပင် ဖြစ်၏။ မျိုးကြည်ကား မသေမသပ် ကပျက်ကချော်၊ ခင်စောနွယ်က သူ့ကို အမြဲငေါက်လိုက် ဟောက်လိုက်။

“နင် အမြဲလိုလို ရုံးနောက်ကျတယ်၊ ပြီးတော့ ထမင်းပြန်စားဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်ရင် တော်တော်နဲ့ ပြန်ပေါ်မလာဘူး၊ လုပ်အားပေးဖို့လို့ ရုံးစည်းကမ်းကို လိုက်နာစရာမလိုဘူး မထင်နဲ့၊ ခုချိန်မှာ ငါတို့ဟာ လခစား မဟုတ်ပေမယ့် ရုံးအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ရှိတယ်၊ အလုပ်စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမှာပဲ”

မျိုးကြည်က ရုံးကို ထမင်းဘူး ယူမလာတတ်။ တစ်ခါတလေ သူများထမင်းဘူးများမှ ကပ်စားသည်။ တစ်ခါတလေကျတော့ အိမ်ပြန်စားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ ပြန်လာတတ်သည်။

အမှန်မှာ ရုံးချိန်အတွင်း မည်သူမျှ စက်ရုံဝင်းအပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရှိ။ ထွက်လိုလျှင် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံအရာရှိ၏ ခွင့်ပြုချက်လက်မှတ် ပါရမည်။ သူတို့ကတော့ လုပ်အားပေးကျောင်းသားများ ဖြစ်နေသဖြင့် ဂိတ်ပေါက်က အစစ်အဆေးမရှိဘဲ ခွင့်ပြုထားခြင်းဖြစ်၏။

အလုပ်ကို မသေမသပ် လုပ်သဖြင့် ခင်စောနွယ်က အပြစ်တင်လျှင် မျိုးကြည်က....

“လူဆိုတာ အမှားတော့ ရှိစမြဲပေါ့ဟာ၊ ဒါကြောင့် ခဲတံတွေမှာ ခဲဖျက်ပါ တစ်ခါတည်း တပ်ပေးထားတာပေါ့”

“ခဲတံဆိုတာ ကလေးတွေ သုံးတာဟာ၊ လူကြီးတွေသုံးတဲ့ ဖောင်တိန်မှာကျတော့ မင်ဖျက်ဆိုတာ ပါလို့လား”

“အဲဒီအခါကျတော့ ခြစ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့”

“အေး.. ခြစ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် အခြစ်ရာကြီးတော့ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ကလေးတွေမှားရင် ပြင်လို့ရတယ်၊ လူကြီးတွေမှားရင်တော့ ပြင်လို့မရဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ဒီလိုတော့လည်း နင်က အတည်အတန့် ပြောတတ်သားပဲ ဆိုသော သဘောဖြင့် ခင်စောနွယ်က ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဟုတ်တယ် မျိုးကြည်.. အမှားရှိရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြင်ထားတာကောင်းတယ်၊ ကြီးမှဆိုရင် ပြင်လို့မလွယ်ဘူး၊ အရိုးစွဲသွားတတ်တယ်၊ ပြင်ရင်တောင်မှ စောစောကပြောသလို အခြစ်ရာကြီးတော့ ထင်ကျန်ခဲ့မှာပဲ”

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မျိုးကြည် ရုံးကို စောစောလာသည်။ ရုံးချိန်မှာ အပြင်လည်း မထွက်တော့။ ထမင်းဘူးတော့ ပါမလာ။ တခြားလူတွေက မျှတကျွေးရသည်။ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ မျိုးကြည်က မကြာခဏဆိုသလို နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် တိုက်ကျွေးတတ်သည်။

“ငါက နင့်စကားဆို နားထောင်ပါတယ်ဟာ”

ဟု မျိုးကြည်က ထူးထူးဆန်းဆန်းစကား ဆိုသည်။

“ငါက နင့်ကို ကောင်းစေချင်လို့ ပြောတာပါ”

“နင်က ငါ့ကို ဘာကြောင့် ကောင်းစေချင်တာလဲ”

“ဟ.. ကောင်းစေချင်တာ ကောင်းစေချင်လို့ပေါ့”

“မသိပါဘူးဟာ.. သံယောဇဉ်ကြောင့်လားလို့”

“မကြောင်စမ်းပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟာ.. နင်နဲ့ငါဟာ ဖူးစာဆုံတယ်လို့ ပြောရမှာပဲနော်၊ ကျောင်းမှာလည်း တစ်ခန်းတည်း၊ လုပ်အားပေးတော့လည်း စက်ရုံတစ်ရုံတည်း၊ အင်းလေ.. တက္ကသိုလ်တော့ တူတူတက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်က အမှတ်ပေါင်း လေးရာလေးဆယ်ကျော် ရတာ၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်မှာ ကျိန်းသေပါတယ်၊ ငါကတော့ ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံပဲ တက်ရမှာ၊ ဪ.. ဘာလိုလိုနဲ့ လုပ်အားပေးရက်တွေတောင် ကုန်တော့မယ်”

ဖူးစာဆိုသော စကားကြောင့် ခင်စောနွယ်က ဟောက်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ မျိုးကြည်က တကယ်စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောနေသဖြင့် ဘာမျှမပြောဖြစ်တော့။ သို့ရာတွင် မျိုးကြည်သည် မျိုးကြည်သာ ဖြစ်လေ၏။

“ဪ.. ဒါနဲ့ နင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ အုတ်ရေကန်လေး ရှိတယ်နော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဪ... အခုကတည်းက မိုးရေခံပြီး စုထားဖို့ ပြောမလို့ပါ”

ခင်စောနွယ် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ နောက်မှ သူ့ဆရာဝန်ဖြစ်လျှင် မိုးရေထိုးဖို့ပြောကြောင်း အတွေးပေါက်သွားသဖြင့်....

“ခွေးစုတ်”

ဆိုပြီး မျဉ်းလုံးကို ကောက်ကိုင်သည်။ မျိုးကြည်ကလည်း အန္တရာယ်ကို သိသဖြင့် စကားဆုံးကတည်းက ထပြေးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

* * *

မျိုးကြည်သည် ပထမနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာပင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ သူက သိပ္ပံဘာသာတွဲဖြင့် အောင်သော်လည်း မြန်မာစာအဓိက ယူသည်။ ကဗျာဝါသနာပါသော သူ့အဖို့ အထောက်အကူဖြစ်မည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ အရွေးမှန်သည်။ မြန်မာစာပေကို အနီးကပ် လေ့လာခွင့်ရသည်။ ဆရာ ဆရာမများ၏ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ပိုပြီးခရီးရောက်သည်။ သူဝါသနာပါသော ဘာသာရပ်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ သင်ကြားနိုင်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ သောင်းမော်ကို သတိရသည်။ သောင်းမော်သာ ဆယ်တန်းအောင်လာပြီး သူနှင့်အတူတူ ကျောင်းတက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲဟု တွေးမိ၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကျောင်းတက်လိုက်၊ အားလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လိုက်၊ ကဗျာတွေ ရေးလိုက်။ ခုတော့..... ..။

သူဆယ်တန်းအောင်ပြီး သောင်းမော်က ကျသွားရုံဖြင့် အများကြီး ခြားနားသွားသည်။ သူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေ၏။ သောင်းမော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသား။ ပြီးတော့ ကျောင်းစရိတ်ရအောင် ကျရာကြုံရာအလုပ် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူ။

မျိုးကြည်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်နေသော်လည်း သောင်းမော်နှင့် အဆက်မပြတ်ချေ။ မကြာခင် တွေ့ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်များဆိုလျှင် တစ်နေ့လုံးလိုလို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သောင်းမော်နှင့်အတူ ရှိနေတတ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းထဲက ကဗျာတွေအကြောင်း ပြောသည်။ သူတို့ရေးထားသော ကဗျာတွေ လဲလှယ်ဖတ်ပြီး ဝေဖန်ကြသည်။

မျိုးကြည် သတိရမိသော နောက်တစ်ယောက်က ခင်စောနွယ်ဖြစ်၏။ ခင်စောနွယ်က ဆေးတက္ကသိုလ် ရောက်သွားပြီ။ ခင်စောနွယ်ကို သူ ခင်မင်မိသည်။ တစ်လတာ အတူတကွ လုပ်အားပေးခဲ့ကြရာတွင် ခင်စောနွယ်အကြောင်းကို ပိုသိရ၏။ ခင်စောနွယ်ကို သူ အထင်ကြီးသည်။ လေးလည်း လေးစားသည်။ တွေ့လိုက်လျှင် နောက်ပြောင်မိတာက တခြား။ ဒါက ဝသီမို့ မဖျောက်နိုင်။

ခင်စောနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိသလားဟု သူ့ကိုယ်သူ မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့် ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ ခင်စောနွယ်က သိပ်လှသည်လည်း မဟုတ်။ ကိုယ်လုံးလေး ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရှိတာကလွဲလျှင် သာမန် သူလိုငါလိုသာ ဖြစ်၏။ စာတော်ခြင်း၊ ထက်မြက်ခြင်းတို့ကို သဘောကျမိတာလား။ အချစ်ဆိုတာ ရင်ခုန်ခြင်းက စသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ခင်စောနွယ်နှင့် တွေ့သည့်အခါ ရင်ခုန်ခဲ့မိဖူးသလား။ အမှတ်တမဲ့မို့ သတိမထားမိချေ။ နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်သာ နေခဲ့သည်။ တစ်ခု ကျိန်းသေတာက ခင်စောနွယ်နှင့် စကားပြောလျှင် ပျော်သည်။ သူနှင့် တွေ့ချင်သည့်စိတ် မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်သည်။

အကြင်သူတစ်ယောက်ကို မကြာခဏ တွေ့ချင်ပြီး ထိုသူနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောရသည့်အခါ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အချစ်ခေါ်သလား။ ဒါဆို သောင်းမော်ကိုလည်း ခဏခဏ တွေ့ချင်ပြီး ဒီကောင်နှင့် စကားပြောရတာ ပျော်ခြင်းကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူငယ်ချင်းပဲ။ ခင်စောနွယ်ကို သူငယ်ချင်းလို ချစ်တာပဲ ဖြစ်မှာပါဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ခင်စောနွယ်တို့ ဆေးကျောင်းကို သွားလည်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားရဲ။ သူများကျောင်းထဲ သွားရမှာ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်သည်။ သောင်းမော်ကို အဖော်စပ်ပြီးမှ နှစ်ယောက်အတူတူ သွားမည်ဟု တွေးသည်။

အတန်းဖော်တွေထဲတွင် ဇေမိုးနှင့် တွဲမိသည်။ နောက်ဆုံးခုံတန်းထောင့်စွန်း တံခါးပေါက်နှင့်နီးနီး ကြိုက်တတ်တာချင်း တူနေသဖြင့် တစ်ခုံတည်း ထိုင်မိရာမှ ခင်မင်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဇေမိုးက ဒေးဒရဲသား ဖြစ်၏။ ကျောင်းကအဆောင်မှာ မနေ။ အပြင်ဆောင်မှာ ငှားနေသည်။ သူ့မိဘတွေက အတော်အသင့် ချမ်းသာသည်။ သူ့ဆီ ငွေအလုံအလောက် ပို့ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်တော့မှ မလောက်။ မကြာခဏ ပိုက်ဆံပြတ်တတ်သည်။ ဟိုချေးဒီချေး ချေးသုံးပြီး အကြွေးများလာလျှင် အိမ်တစ်ခေါက် ပြန်ပြေးသည်။ ရန်ကုန်နှင့် ဒေးဒရဲက နီးနီးလေးဖြစ်သဖြင့် ပြန်လို့လွယ်သည်။

ဇေမိုးကလည်း မျိုးကြည်လိုပင် ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက နှမြောတွန့်တိုတတ်သူများ မဟုတ်ကြသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဘိုင်ကျလေ့ရှိကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အပြန်အလှန် ပိုက်ဆံချေးကြရင်းက နှစ်ယောက်တစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။ အတွဲညီသည်ဟု ဆိုရမည်။

အစကတော့ ဇေမိုးကို ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို တွဲခြင်းဖြစ်၏။ နောက်မှ ဇေမိုးကလည်း ကဗျာဝါသနာပါသူ ဖြစ်မှန်း သိရသဖြင့် ပိုလုံးမိသွားတော့သည်။

မျိုးကြည်သည် ကဗျာရေးခါစလူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်ကဗျာကိုယ် ဘယ်တော့မှ အားရကျေနပ်သည် မရှိ။ တစ်ခုခု လိုနေသည်ဟု ထင်နေသည်။ ဘယ်စာစောင်၊ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းမှာမှလည်း ပါဖူးသေးသည် မဟုတ်သဖြင့် သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်နေသည်။ ကိုယ် ကဗျာရေးကြောင်းကို တခြားလူတွေ သိမှာ ရှက်သည်။ ပေးဖတ်ဖို့တော့ ဝေးရော။

ဇေမိုးကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်သော်လည်း သူကဗျာရေးသည့်အကြောင်းကိုတော့ အသိမပေးခဲ့။ တော်ကြာ ကဗျာတွေ ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလျှင် ခက်မည်။ ဖတ်ပြီး စိတ်ထဲက ကျိတ်ဟားချင် ဟားနေမှာ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင်.....
ပန်းချီအသင်းခန်းမတွင် နံရံကပ်စာစောင် ထုတ်မည်။ စာမူများ ပေးပို့နိုင်သည်ဟု ကြော်ငြာထားသည်။
သူ့ကဗျာတွေထဲက အကောင်းဆုံးထင်ရသော နှစ်ပုဒ်ရွေးပြီး သွားပို့သည်။

စာမူပုံးထဲ ကဗျာထည့်ပြီး အလှည့်တွင် နောက်မှာရပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေသော ဇေမိုးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
“ဟေ့ကောင်.. ဘာလဲ၊ ဘာလာပို့တာလဲ”
ဇေမိုးက မေးသည်။ သူ ရှိုးတိုးရှုန်တန်နဲ့ ဖြစ်ပြီး..
“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”
ဟု ယောင်၍ ပြောလိုက်သည်။
“ဟာ.. သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘာမှမဟုတ်ရမှာလဲ”
“ကဗျာလေးပါကွာ၊ ပါမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောရင်း ဇေမိုးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စာရွက်ခေါက်ကို မြင်သဖြင့်..
“မင်းကော ဘာလာလုပ်တာလဲ”
“ငါလည်း ကဗျာလာပို့တာပဲကွ”
“ဟင်.. မင်းလည်း ကဗျာ.... ကဗျာရေးတယ်”
“အေးကွ”
“မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ မပြောဘဲ လျှို့ထားရတာလဲ”
“မင်းကော ငါ့ကို ဘာလို့ မပြောခဲ့တာလဲ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အရင်ကထက် ပိုပြီး ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုများ
အသီးသီး ဖြစ်ပေါ်လာကြလေ၏။

* * *

မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့ တစ်ယောက်ကဗျာ တစ်ယောက် လဲဖတ်ကြသည်။ ဇေမိုးသည်လည်း သူ့လိုပင် သိပ်စည်းကမ်းရှိလှသူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း မျိုးကြည် သိရသည်။ အကြောင်းမှာ ဇေမိုး၏ ကဗျာစာရွက်များသည် သောင်းပြောင်း ရောပြွမ်းနေသောကြောင့်ပင်။

စာရွက်အရွယ်အစား၊ အမျိုးအစား တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူ။ တချို့ကဗျာများကို တွေ့ကရာစာရွက်နှင့် ရေးထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း စိတ်ကူးပေါ်လာသဖြင့် ကောက်ရေးထားတာမျိုး။ ဒူးယားစီးကရက် ဘူးခွံကို ဖြန့်ပြီး ရေးထားတာလည်း ပါသည်။ တက္ကသိုလ်စာအုပ်ဆိုင်မှ သောက်ချာစာရွက် ကျောဘက်မှာ ရေးထားတာလည်း ပါသည်။

အမှန်တော့ မျိုးကြည်လည်း သူ့လိုပင်ဖြစ်၏။ ကဗျာရေးသည့် စာအုပ်ဟူ၍ သီးခြားမရှိ။ ကျောင်းမှာ မှတ်စုလိုက်သည့် စာအုပ်၏ နောက်ဘက်စာမျက်နှာမှာ ရေးချင်ရေးသည်။ တစ်ခါတလေ စာအုပ်အဖုံးမှာ ရေးသည်။

ဇေမိုး၏ ကဗျာတွေက ကာရန်မဲ့တွေဖြစ်၏။ အတွေးတွေကတော့ ဆန်းသစ်သည်။ ပုံစံတွေကတော့ ထူးခြားသည်။ မြင်နေကျ ကာရန်မဲ့ကဗျာတွေ ပုံစံနှင့်လည်း မတူ။ သီးခြားဟန်ဖြစ်၏။

မျိုးကြည်ကတော့ ကာရန်နှင့်သာ ရေးလေ့ရှိသည်။ သူက ကာရန်ကို တန်ဖိုးထားသည်။ သို့ရာတွင် ဇေမိုး၏ ကာရန်မဲ့ကဗျာတွေကိုတော့ သူက ကြိုက်သည်။ ဇေမိုးကလည်း ကာရန်မဲ့ရေးသူ ဖြစ်သည့်တိုင် မျိုးကြည်၏ ကာရန်နှင့်ကဗျာများကို သဘောကျသည်။ ဤသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ထူးခြားမှုပင် ဖြစ်၏။

မျိုးကြည်က သူနှင့် သောင်းမော်တို့၏ ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို ပေးဖတ်သဖြင့် သောင်းမော်၏ ကဗျာတွေကိုပါ ဇေမိုးဖတ်ရသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၊ ဆယ်တန်းကျထားသူ သောင်းမော်၏ ကဗျာများသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သူတို့၏ ကဗျာများထက် ပိုကောင်းနေသဖြင့် ဇေမိုး အံ့ဩသွားရ၏။ မျိုးကြည်ကလည်း သောင်းမော်က သူ့ထက်ပိုတော်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။

“ဒီကောင်က ငါ့ထက် စာဖတ်အား ပိုကောင်းတယ်ကွ၊ တွေးအား ရေးအားလည်း ပိုကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သူက ပိုထက်မြက်တာ”

“သူက ကဗျာကို ပိုပြီး အာရုံစိုက်နိုင်လို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ၊ အဲဒါပဲ.. ကဗျာကောင်းတာ မကောင်းတာက တက္ကသိုလ်ရောက်တာ မရောက်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ငါတို့ဆီက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး ဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲက စာပေသဘောတရား စကားလုံးအကြီးကြီးတွေပြော၊ နိုင်ငံခြား ကဗျာဆရာတွေရဲ့ နာမည်တွေ လျှောက်ရွတ်နေတဲ့ ကောင်တွေကို သောင်းမော်ရဲ့ ကဗျာတွေ ပြလိုက်ချင်တယ်”

ဇေမိုးက သောင်းမော်နှင့် တွေ့ချင်သည်။ တစ်နေ့လောက် ကျောင်းကိုခေါ်ခွဲပါဟု တောင်းဆိုသည်။

“ငါလည်း ခဏခဏ ခေါ်တာပဲကွာ၊ သူကလည်း လာချင်တယ်၊ အကြောင်းမသင့်သေးလို့....”

“မင်းနဲ့ ငယ်ပေါင်းပဲကွာ၊ တစ်ခါမှတောင် လာမလည်ဘူး”

“ဒီလိုကွ.... ဒီကောင်က တက္ကသိုလ် သိပ်တက်ချင်တာ၊ သူက ကျကျန်ခဲ့ပြီး ငါက ရောက်လာတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီကိုလာရမှာ အားငယ်နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက စိတ်ဓာတ်ကျတတ်တဲ့ကောင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စိတ်ကို သူထိန်းနိုင်တဲ့ အခါကျရင် လာမှာပါ၊ အခုတော့ မင်းက သူ့ဆီသွားရင် ပိုကောင်းမယ်၊ သူ့နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝအခြေအနေကိုလည်း မင်း အကဲခတ်လို့ ရတာပေါ့”

“အေးကွာ.. ဒီစနေနေ့ ကျောင်းဆင်းရင် ငါ မင်းနဲ့ လိုက်ခွဲမယ်”

* * *

မျိုးကြည်က နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကိုကပ်၍ တိတ်တိတ်နေဟု အချက်ပြသည်။ ဇေမိုးက နားမလည်သည့်ဟန်ဖြင့် ဘာလဲဆိုသောသဘော မေးခေါ်ပြသည်။ မျိုးကြည်က လက်ကာ၍ အသာကြည့်နေဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် အမူအရာ လုပ်ပြသည်။

သောင်းမော်သည် ဖျာစုတ်ကလေးပေါ်မှာ ကားယားကြီး မှောက်နေသည်။ အိပ်ပျော်နေခြင်း မဟုတ်။ ကဗျာရေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

သူ ကဗျာရေးလျှင် ဒီပုံစံအတိုင်း ဖြစ်၏။ ကြမ်းပေါ်မှာ အားလျားမှောက်၊ ညစ်ထေးပြားချပ်နေသော ခေါင်းအုံးကို ရင်ဘတ်အောက်ကခံပြီး ရေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် အိပ်ပျော်နေသလို၊ သတိလစ်နေသလို ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချ၍ စဉ်းစားနေတတ်သည်။

ကြည့်ရင်းမှာပင် သူသည် တစ်ဖက်ကို လှိုမ့်လိုက်သည်။ နှစ်လိမ့်သုံးလိမ့် လှိုမ့်ပြီး ပက်လက်အနေအထား၊ နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားနေပြန်၏။ အတန်ကြာသောအခါ ဖျာပေါ်ပြန်လိမ့်သွားပြီး ခေါင်းအုံးနှင့်ရင်ဘတ် အံဝင်ခွင်ကျ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ဖောင်တိန်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်သည်။ မရေးသေး။ တစ်ချက် တွေ့နေသည်။ ဖောင်တိန်ကို ပြန်ချ၊ ပြန်လှိုမ့်ဦးမည် ပြုသည်။ ကိုယ်မှာ တစောင်းအနေအထားအထိ တအိအိ ထောင်တက်လာပြီးမှ ဒဏ်ရာကြောင့် ရုတ်တရက် အသက်ထွက်သွားသူ တစ်ယောက်လို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မှောက်ကျသွား၏။ ဖောင်တိန်ကို ပြန်ကိုင်၍ ရှေ့မှာ ဖွင့်လျက်သားရှိနေသော စာအုပ်ပေါ် ရေးချသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေရသော်လည်း သူရေးလိုက်သည်မှာ စာလုံး တစ်လုံးနှစ်လုံးထက် မပိုကြောင်း ဇေမိုးသိလိုက်၏။

သောင်းမော်ကို စောင့်ကြည့်နေတုန်း သူ့နေရာကလေးကို အကဲခတ် လေ့လာခွင့်ရသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အောက်ထပ် ထောင့်ခန်းကလေးဖြစ်၏။ သူ့အိပ်ရာသည် ဖျာစုတ်ကလေးတစ်ချပ်၊ ခေါင်းအုံးကလေးတစ်လုံးနှင့် အညာစောင်တစ်ထည်သာ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းရင်းမှာ သံသေတ္တာတစ်လုံး ရှိသည်။ ပြီးတော့

သူ့ဘာသာ ပြုလုပ်ထားဟန်တူသော စာအုပ်စင်တစ်ခု။ စာအုပ် ဆယ့်ငါးအုပ် နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိမည်။ နံရံတွင် ဝေယျာဝစ္စ ရေချမ်းစင်အသင်းမှ ထုတ်ဝေသော ပြက္ခဒိန်တစ်ခု ချိတ်ထားသည်။

သောင်းမော် ကဗျာရေးပြီးသွားပြီ။ သူသည် ဖောင်တိန်ကို အဖုံးတောင် မပိတ်နိုင်ဘဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပက်လက်လှန်သည်။ ခြေထောက်ကို ချိတ်သည်။ လက်ဆယ်ချောင်းကို ယှက်၍ နောက်စေ့မှာခံပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ မျက်စိမှိတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အလွန်ကျေနပ် ပီတိဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ပြုံးယောင်ယောင်။

မျိုးကြည်က အသာခြေဖော့ပြီး သူ့နား လျှောက်သွားသည်။ သောင်းမော်က သူ့ဈာန်နှင့်သူ မျောနေ၍ သတိမထားမိ။ မျိုးကြည်က သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲမပြီး ကြမ်းပေါ် တရွတ်တိုက်ဆွဲသည်။ သူလန့်ပြီး ထထိုင်သော်လည်း ပြန်လဲကျပြီး ပါသွား၏။

မျိုးကြည် တဟားဟားရယ်ပြီး....

“မင်းက အတော်ဖိမ်ကျနေတာပေါ့လေ။ အတွေးထဲမှာ နှစ်နေလိုက်တာ ခုနေ ကျောင်းမီးလောင်ရင်တောင် ဘာမှမသိလိုက်ဘဲ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပဲ”

သောင်းမော်က လူးလဲထလိုက်ပြီး..

“ခုချိန်မှာတော့ မီးလောင်ရုံမကလို့ ကမ္ဘာပျက်မှာတောင် မကြောက်ဘူး၊ ကဗျာပျက်မှာပဲ ကြောက်တယ်” ပြောရင်း ဇေမိုးကို မြင်သွားသည်။ ဩော်ဆိုပြီး ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။

“ငါပြောတဲ့ ဇေမိုးလေ”

ဟု မျိုးကြည်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဇေမိုးက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးမည် ပြုပြီးမှ မကမ်းတော့ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါတို့ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ မင်း ကဗျာအရေးပျက်မှာစိုးလို့ မခေါ်ဘဲနေတာ၊ ပြီးတော့.. မင်းကဗျာရေးပုံကိုလည်း သူ့မြင်ဖူးအောင်လို့၊ ဒီကောင် စကားလုံးတစ်လုံးကို သုံးပတ်နှုန်း လှိမ့်ပြီးရေးတာလေ၊ ကဗျာလည်းပြီးရော သူလည်း တီကောင် ဖြစ်သွားတာပဲ”

သူတို့သုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်မိသည်။ သောင်းမော်က..

“ဖျာပေါ်ထိုင်ကြလေ”

ဟု ပြောသေးသည်။ မျိုးကြည်က..

“ကြမ်းက မင်းဖျာထက် ပိုသန့်တယ်ကွ၊ ကြမ်းပေါ်ထိုင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဆိုသဖြင့် ရယ်ကြရသည်။

“မင်းကဗျာ ပြီးပြီလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါတို့ ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်”

သောင်းမော်က စာအုပ်ကို ယူပေးရင်း..

“အချော မကူးရသေးဘူး၊ ခြစ်ရာဖျက်ရာတွေ သည်းခံဖတ်ပေါ့၊ မြားပြထားတဲ့အတိုင်း ဆက်စပ်ပြီးဖတ်ကွာ”

မျိုးကြည်က စဖတ်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဇေမိုးသို့ ကမ်းပေးသည်။ ကဗျာက....

...ဘော့ခါ

လရောင်မှာပွင့်တဲ့ ကုမုဒြာ
လပြည့်ညမှာ
မပွင့်အာဘဲ
စုင့်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာ
ဘာကို စိတ်ကောက်နေသလဲကွယ်။

နေရိုရာဘက်
မျက်နှာမူတတ်တဲ့ နေကြာ
နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်မှာ
အနောက်ဘက်.. ခေါင်းလှည့်နေတဲ့အခါ
ဘာကို ရှက်နေတာလဲကွယ်။

ရေပြင်ကျယ်မှာ
သင်းဖွဲ့တဲ့ ဗေဒါ
နေရာလွဲမှား
ပတ်ကြားအက်ထဲ
အဖော်ကွဲတဲ့အခါ
ဘာကို လွမ်းနေတာလဲကွယ်။

တံလှုပ်တွေကြား
ပျော်ပါးတဲ့ တမာ
အညာမှာမနေ
ပင်လယ်ရေစပ်
လှိုင်းပုတ်ခံရတဲ့အခါ
ဘာလို့ ဝမ်းနည်းနေသလဲကွယ်။

နလုံးသားပေါ် ကျက်စား
သစ္စာတရားအတွက်
ဘက်လိုက်တတ်တဲ့ ကဗျာ
သံယောဇဉ်ကို စုံကန်လျက်

ဆန့်ကျင်ရာဘက်ကို
ပြေးထွက်တဲ့ ဥပေက္ခာ
ဘာကို ခံစားရမလဲကွယ်။

“သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ.. သိပ်ကောင်းတယ်”

ဇေမိုးက ချီးကျူးလိုက်သည်။ သောင်းမော် နည်းနည်း အနေရခက်သွား၏။ သောင်းမော်အကြောင်းကို သိသော မျိုးကြည်က သူ နေသာထိုင်သာဖြစ်သွားအောင် ဝင်နောက်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ.. ဒီတော့ မင်း ငါတို့ကို တစ်ခုခုကျွေးပေါ့”

“အစကတည်းက အကြော်ဝယ်ကျွေးမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါကွာ”

“ဟာ.. မဟုတ်တာ၊ ကိုသောင်းမော်ရဲ့ ကဗျာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်က ကျွေးပါရစေ”

ဇေမိုးက ဝင်ပြောရာ သောင်းမော်က..

“ရပါတယ်ဗျာ.. ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ပဲ၊ ကျွန်တော် ကျွေးရမှာပေါ့”

“အမယ်.. ဘယ်ကလာ အိမ်ရှင်လဲ၊ ကျောင်းရှင်ပါကွ၊ မင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတာပဲ”

မျိုးကြည် ပြောလိုက်သည့်စကားမှာ သောင်းမော်ကို နိမ်သလို ဖြစ်နေမလားဟု ဇေမိုးက ကြားထဲက အားနာလိုက်မိသေးသည်။ သောင်းမော် ဘယ်လိုမှမနေဘဲ..

“ဒါဆို မင်းတို့က အာဂန္တုပေါ့”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောသည်။ မျိုးကြည်က....

“ဒီလိုလုပ်ကွာ.. မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆန္ဒပြည့်သွားအောင် သောင်းမော်က အကြော်ဝယ်၊ ပြီးတော့.. လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်မယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို ဇေမိုးကရှင်း”

“ဪ.. မင်းကတော့ အချောင်ဝင်အုပ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ မင်း ဒူးယားတိုက်ရမယ်”

ဘူးသီးကြော် ဝင်ဝယ်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြသည်။

“တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ ခင်ဗျားတွေ ကျွန်တော်တွေ လုပ်မနေကြပါနဲ့၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး မင်းငါပဲ လုပ်ကြစမ်းပါ”

မျိုးကြည်က ပြောသည်။ ဇေမိုးက..

“အေးကွာ.. နောက်တော့ ပြောတာပေါ့၊ ခုတော့ ပါးစပ်မရဲသေးဘူးကွ”

“မင်းတို့ကလည်း ကြိုက်ခါစ သမီးရည်းစား ကျနေတာပဲ”

ဘူးသီးကြော်စားရင်း၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။ အကြော်ကုန်မှ လက်ဖက်ရည်မှာသည်။

“ကိုသောင်းမော်.. မဂ္ဂဇင်းတွေကို ကဗျာပို့ဖြစ်သေးလား”

“မပို့သေးပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အားမရသေးလို့”

“ဟာ.. ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကိုသောင်းမော် ကဗျာတွေက မဂ္ဂဇင်းအဆင့်ကို မီပါတယ်၊ ပို့ပါ”

“ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်က ကျဉ်းကျဉ်းလေး ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ကိုဇေမိုးတို့ကသာ အမြင်ပိုကျယ်နိုင်တာပါ”

“ဒီကောင်က တက္ကသိုလ်မရောက်ရင် အမြင်မကျယ်ဘူး ဆိုပြီး အစွဲအလမ်း ဖြစ်နေတာကွ”

မျိုးကြည်က ဝင်ပြောရာ ဇေမိုးက..

“မဆိုင်တာပဲ..တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး အမြင်မကျယ်တဲ့ကောင်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အမြင်ကျယ်တယ် ဆိုတာကလည်း ကြည့်တတ်မြင်တတ်မှ ဖြစ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုပဲ ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်တို့က တက္ကသိုလ် ရောက်နေပေမယ့် ဘဝအကြောင်း ခင်ဗျားလောက် မသိဘူး၊ ခင်ဗျားက လက်တွေ့ ရုန်းကန်နေရတာကိုး”

“ဒါကြောင့်လဲ မင်းကဗျာတွေက ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဟာ.. တော်ပါတော့၊ အသားလွတ် မြှောက်နေပြန်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာကွ.. မင်းက တက္ကသိုလ်ရောက်မှပဲ ကဗျာဆရာ လုပ်ရမလို ပြောနေလို့၊ တက္ကသိုလ် မရောက်ခဲ့ဘဲနဲ့ နာမည်ကျော် ကဗျာဆရာ ဖြစ်နေတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ”

“အေးပါကွာ.. မင်းတို့ပြောတာကိုလည်း ငါလက်ခံပါတယ်၊ ငါဆိုလိုတာက တက္ကသိုလ်ရောက်ခဲ့ရင် ပိုပြီး ပြီးပြည့်စုံသွားမယ် ထင်တာ ပြောတာပါ၊ ငါ့အနေနဲ့ တက္ကသိုလ် ရောက်ရောက် မရောက်ရောက် ကဗျာရေးတာကတော့ ရေးမှာပါပဲ”

“ကိုသောင်းမော်က ကလောင်နာမည်ကို ဘယ်လိုပေးထားလဲ”

ဇေမိုးက မေးသည်။

“ကောင်းမော်လို့ပေးမယ် စိတ်ကူးထားတယ်၊ ခင်ဗျားကော”

“ကျွန်တော်ကတော့ လွယ်လွယ်ပဲ၊ ကိုယ့်နာမည်ကို ပြောင်းပြန်လုပ်လိုက်တယ်၊ မိုးဇေလို့”

“ကောင်းသားပဲ.. မျိုးကြည်ကတော့ တစ်နေ့ဆယ်မျိုးလောက် နာမည်ပြောင်းနေတာပဲ”

“ငါ အခု ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီကွ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မောင်မောင်နေဇာ”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဒါနဲ့.. ဟေ့ကောင်၊ မင်း အလုပ်ရှာနေတာ ရပြီလား”

မျိုးကြည်က မေးသည်။ သောင်းမော်က လက်ဖက်ရည်ကုန်သွားသော ပန်းကန်ထဲသို့ ရေနွေးကြမ်း နည်းနည်းထည့်ကျင်းသည်။ ပန်းကန်ထဲ တစ်ဝက်လောက် ဖြည့်ပြီးမှ....

“အလုပ်လုပ်မယ် ဆိုတာက ပြောတော့သာ လွယ်တာကွ၊ တကယ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး၊ အလုပ်ရွေးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်စရာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာလေးတွေ ရှိနေတယ်ကွ၊ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စလည်း မပျက်ကွက်အောင် လုပ်လို့ရတဲ့ အလုပ်မျိုး စဉ်းစားနေတာ၊ အဓိကပြဿနာက ဆရာတော်ကြီးပဲကွ၊ ငါက အလုပ်ထွက်လုပ်မယ် ပြောတော့....”

“မလုပ်ရဘူးလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“မလုပ်ရဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက သေသေချာချာ ရှင်းပြတာကိုး၊ ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက အေး.. မင်းလုပ်ချင်ရင် သင့်တော်မယ့်ဟာ ငါရှာပေးမယ်၊ ငါ့ဒကာတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပေးမယ်လို့ ပြောတယ်ကွ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ.. ငါ အလုပ်မလုပ်ဖြစ်အောင် အချိန်ဆွဲထားတာကွ၊ ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်က အလုပ်ရှာပေးမယ်ဆိုတော့ ငါ ဘာပြောလို့ ရတော့မလဲ၊ စောင့်နေရုံ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်ကြီးက အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ ငါလည်း မမေးရဲဘူး၊ ဒီအတိုင်း နေနေရတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဆရာတော်ကြီး မသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်ရ ကောင်းမလားတောင် စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ပြီးတော့.. ဘုန်းကြီးကို လိမ်ရမှာဆိုတော့လည်း မလုပ်ကောင်းဘူးလေကွာ”

“ကောင်းပါတယ်.. ဒီအတိုင်းသာ နေပါ၊ မင်းကဗျာရေးဖို့ အချိန်ပိုရတာပေါ့၊ မင်းတစ်ယောက် အတွက်နဲ့တော့ ဆရာတော်ကြီးမှာ ဘာမှ တာဝန်မပိုပါဘူးကွာ”

ဇေမိုးက ညနေစောင်းမှ ပြန်သွားသည်။ ပြန်ခါနီးတွင်..

“ကျွန်တော် ကိုသောင်းမော်ဆီ လာလည်ပြီးပြီနော်၊ ကျွန်တော့်ဆီလည်း လာလည်ပါဦး”

ဟု ဖိတ်သည်။ သောင်းမော် ငြင်းလို့မရတော့။

“ကျွန်တော် တစ်ရက်ရက် လာပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

ခုချိန်မှာ ကျောင်းထဲသွားဖို့ သူ့စိတ်သူ နိုင်ပြီဖြစ်၏။ ဟိုအလျင်တုန်းကတော့ ကျောင်းထဲမသွားချင်။ သွားလျှင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကြားမှာ သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်မှာ စိုးသောကြောင့်တော့ မဟုတ်ချေ။ သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်သူနဲ့ယှဉ်ယှဉ် အောက်ကျပြီးသား။ ထို့အတူ ဘယ်သူနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်စရာ မလိုသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေစရာလည်း မလိုတော့။ ထူးပြီး သိမ်ငယ်နေစရာ မလိုတော့။ ပြိုင်စရာရှိလျှင် သူနှင့် သူ့ကိုယ်သာ ပြိုင်ရမည်။ မနှစ်ကသူနှင့် ဒီနှစ်သူ ပြိုင်ရမည်။ ဒီနှစ်သူနှင့် နောင်လာမည့်သူ ပြိုင်ရမည်။ တိုးတက်လာလျှင် နိုင်မည်။ ဆုတ်ယုတ်သွားလျှင် ရှုံးမည်။ ဒါပဲ ဖြစ်၏။

သူ ကျောင်းထဲ မသွားချင်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျောင်းထဲသွားမိလျှင် တက္ကသိုလ်တက်ချင်သောစိတ်တွေ ပိုမိုတိုးပွားလာမှာ စိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ လောလောဆယ်တွင် အခြေအနေ မပေးသေး။ နောက်ကော ဖြစ်လာမှာလားဟု သူမတွေးချင်။ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်လည်း သူမသိချေ။

* * *

ကျောင်းထဲကို သောင်းမော် လာလည်သဖြင့် မျိုးကြည်တို့ ဇေမိုးတို့ အရမ်းပျော်နေသည်။ ကျောင်းဝင်းအနံ့ လိုက်ပြသည်။ အင်းလျားကန်ဘက်လည်း ရောက်သည်။ သူတို့ လိုက်ပြပုံမှာ ကျောင်းထဲ မရောက်ဖူးသူတစ်ယောက်ကို ဝါကြွား၍ ပြပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တစ်ယောက်ကို လိုက်ပြပုံနှင့် တူလေသည်။

သောင်းမော်က သစ်ပုတ်ပင်ကြီးကို အတော်ကြာအောင် စိတ်ဝင်စားစွာ မှော်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ပြစရာရှိသေးတယ်ကွ၊ ဒါက.. တော်ရုံတန်ရုံလူ မသိဘူး”

မျိုးကြည်က ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဇေမိုးဘက်လှည့်၍....

“မင်းနဲ့ငါ အလောင်းအစားတစ်ခု လုပ်မယ်၊ ရုံးတဲ့ကောင်က သောင်းမော်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေး တာဝန်ယူရမယ်”

မျိုးကြည် အကြံအဖန်လုပ်ပြန်ပြီဟု ဇေမိုးသိသည်။ သူကလည်း သောင်းမော်ကို ဧည့်ခံချင်နေသဖြင့်..

“လုပ်လေ.. ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အခု ဒီနေရာကနေ အဓိပတိလမ်းပေါ်က ဖြတ်မလျှောက်ဘဲ ဝိဇ္ဇာဆောင်ရောက်အောင် ငါသွားပြမယ်”

“ဒါ ဘာခက်သလဲကွ.. ဘွဲ့နင်းသဘင်နောက်ဘက်က လှည့်သွားရင် ရတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး.. ဘယ်မှ မကွေ့ရဘူး၊ အဖြောင့်အတိုင်း သွားမှာ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဖြစ်အောင်သွားမယ်ကွာ၊ ငါ့နည်းနဲ့ ငါ၊ ဘယ်လိုလဲ.. လောင်းရဲလား”

“ကဲ.. သွားကွာ၊ လောင်းမယ်”

“ကောင်းပြီ.. မင်းတို့ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ”

မျိုးကြည်က အဓိပတိလမ်းဘေးမြောင်းထဲ ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဇေမိုး ရိပ်မိသည်။ အဓိပတိလမ်း၏အောက်မှ ဖြတ်ဖောက်ထားသော ရေမြောင်းတစ်ခု၊ အုတ်၊ ကွန်ကရစ်တို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အတော်ကျယ်ဝန်းသဖြင့် ခပ်ချောင်ချောင် လျှောက်ဝင်သွားလို့ ရသည်။ လမ်းအောက်တည့်တည့် အရောက်တွင် ဇေမိုးက ခဏရပ်ပြီး....

“အေးကွာ.. မြင်တော့ မြင်နေရတာပဲ၊ အမှတ်တမဲ့မို့ သတိမထားမိဘူး၊ တော်တော်ကျယ်တာပဲ၊ ဒီအောက်မှာ စက္ကူလေးခင်းပြီး ကဗျာလာရေးဖို့ ကောင်းတယ်”

“မင်းရုံးပြီ မဟုတ်လား”

“အေးပါ.. မင်း ဒီနေရာကို တွေတာ ကြာပြီလား၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောဘဲ လျှို့ထားရတာလဲ”

“မနေ့က မင်းကိုငါ ခေါ်သေးတယ်လေကွာ.. ပြစရာရှိတယ်လို့လဲ ပြောတယ်၊ မင်းက အဆောင်ပြန်ပြီး နှပ်မယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားတာကိုး၊ ကဲ.. ဒီတော့ သောင်းမော်ကို ဦးချစ်ဆိုင် လိုက်ပြရအောင်၊ ဟိုကျမှ ဆိတ်သားထမင်းကြော် စားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်”

“ဘယ်နယ်လဲကွာ.. မင်းက အားလုံး စီစဉ်စိတ်ကူးထားပြီးသားပါလား”

“အေးလေ.. မနေ့က မင်းက ငါခေါ်တာမလိုက်လို့ ချဉ်ပြီး ဒီနေ့ မင်းကိုညှင်းမယ့် အစီအစဉ် လုပ်ထားတာ”

မြောင်းကိုဖြတ်၍ မြေပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ သောင်းမော်က..

“ဒီနေရာလေးကို မြေအောက် ဥမင်လှိုက်ခေါင်းလို့ခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

“အေးကွာ.. ဟုတ်တယ်”

ဦးချစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ သောင်းမော်က အားနာပြီး ထမင်းကြော်မစားဘူး လုပ်သော်လည်း မျိုးကြည်က အတင်းမှာကျွေးသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ဇေမိုးက အိတ်ထဲမှ ငွေသုံးကျပ်ကို ထုတ်ပေးပြီး..

“ကဲ.. ငါ့မှာတော့ ဒါပဲပါတယ်၊ ကျန်တာ မင်းရှင်းပေးတော့ မျိုးကြည်”

“ဟိုက်.. ခွေးကောင်၊ မင်း လူလည်ကျပြီ”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ.. ငါ့မှာပါတာ အကုန် ထုတ်ထားပြီးပြီပဲ”

မျိုးကြည်က မတတ်သာသဖြင့် ရှင်းလိုက်ရသည်။

“ကဲ.. ငါ့အခန်း လိုက်ခဲ့ကွာ၊ ဟိုမှာ အေးအေးဆေးဆေး နားတာပေါ့”

“နေပါဦးကွ.. မင်းအခန်းကို ပြီးတော့ သွားတာပေါ့၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စုံအောင် ပြကြရအောင်”

“ဟ.. ဘာကျန်သေးလို့လဲ၊ ပြစရာဆိုလို့ ဒဂုံဆောင်ဘေးက လမ်းမှာ ရေမြောင်းအဖုံးမရှိလို့ ဆူးခက်တွေ ချထားတာပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ကျန်တာပေါ့ကွ.. ဆေးတက္ကသိုလ်ဘက် လိုက်ပြရဦးမယ်၊ မကောင်းဘူးလား သောင်းမော်၊ ငါတို့ ခင်စောနွယ်ဆီ တစ်ခါမှ မသွားဖူးသေးဘူး၊ သူ့ဆီ သွားညှင်းရအောင်”

“အခုပဲ ထမင်းကြော်စား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ထားတာ”

“ရပါတယ်ကွ.. လမ်းလျှောက်သွားကြမှာပဲဟာ၊ ဟိုရောက်ရင် ဗိုက်ချောင်သွားမှာပဲ”

“ကဲ.. မင်းသွားချင်သလိုလည်း သွားပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စုံအောင်လျှောက်သွားရရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ငါကော လိုက်ရမှာလား”

“လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွ၊ ခင်စောနွယ်နဲ့လည်း မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

ပိတောက်လမ်းဘက်မှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သောင်းမော်က ပိတောက်လမ်းကို အလွန်သဘောကျနေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို စွဲလမ်းကြတာပဲဟု ပြောသည်။

ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဘက်အပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“နေစမ်းပါဦး.. ခင်စောနွယ်ဆီ သွားမယ်ဆိုပြီး မင်းက သူတို့အတန်း သိလို့လား”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

“မင်းဟာကလည်း.. ဘယ်လိုလုပ် လိုက်ရှာမလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက် မေးတာပေါ့ကွာ”

“ဟာ.. ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါတို့ကို ဆေးကျောင်းကမဟုတ်မှန်း သိပြီး လျှောက်ချောက်တွန်းမှာပေါ့ကွ”

ဇေမိုးက ဝင်ပြောသည်။ သူတို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာလည်း ဤလိုပဲ နောက်လေ့ရှိသည်။ ကျောင်းသားသစ်တွေက တစ်ခုခုမေးလာလျှင် ဟိုနေရာ သည်နေရာ လျှောက်လွှဲပြီး ပြောလွှတ်တတ်သည်။

“ရှုပ်ပါတယ်ကွာ.. ဒီကျောင်းဝင်းက သိပ်မကျယ်ပါဘူး၊ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ရင်း တွေချင်တွေမှာပေါ့”

သူတို့သုံးယောက် ကျောင်းဝင်းထဲ လျှောက်လှည့်နေကြသည်။ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့တွေ လှိုင်ထွက်နေသော အခန်းတစ်ခုဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်မိကြသည်။ လူသေအလောင်းတွေ မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးစိမ်သည့် ဖော်မလင်အနံ့များ ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲက စားပွဲတွေပေါ်မှာ ပက်လက်လှန် တင်ထားသော အလောင်းတွေကို မြင်ရသည်။ အလောင်းများမှာ ရက်ပေါင်းလပေါင်း ကြာပြီဖြစ်၍ ညိုမည်းပြီး ဝိန်လှီခြောက်ကပ်နေကြပြီ။

ဇေမိုးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး..

“ငါကတော့ အဲဒါတွေကိုင်ရမှာ တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဆေးကျောင်းတက်ချင်စိတ် မရှိပါဘူးကွာ”

“အေးကွာ.. ဟုတ်တယ်၊ ငါတော့ အဲဒီအနံ့ကြီး ရှူလိုက်ရတာကိုက အော်ဂလီဆန်လာတယ်”

မျိုးကြည်က ထောက်ခံသည်။ သောင်းမော်ကတော့ သူတို့ကြည့်နေသော အပေါက်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်နေသော စားပွဲပေါ်မှ အလောင်းကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်တွင် ရှေ့မှလျှောက်လာသော ကျောင်းသူသုံးယောက်နှင့် ဆုံသည်။ ခင်စောနွယ်က အလယ်ကဖြစ်သည်။ မျိုးကြည်က အလျင်မြင်သည်။

“ဟား ဟား.. တွေ့မယ့်တွေတွေ့လည်း ပက်ပင်းပါလား”

“နင် ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

ဟု ခင်စောနွယ်က မြင်မြင်ချင်း ပက်လိုက်သည်။

“နင့်ဆီ လာတာပေါ့ဟ.. သောင်းမော်က လာလည်ချင်တယ်ဆိုလို့”

ဟု မျိုးကြည်က သောင်းမော်ကို လွှဲချသည်။ ဒါမှ ခင်စောနွယ် အားနာပြီး တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးမည် ဖြစ်၏။

“နင် အတန်းမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ခင်စောနွယ်သည် သောင်းမော်မျက်နှာကြောင့် အမှန်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

“မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို.. ငါတို့ကို တစ်ခုခုကျွေးလေ၊ ငါတို့က နင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ အဝေးကြီး လမ်းလျှောက်လာရတာ၊ သောင်းမော်ဆိုရင်လည်း တကူးတကန့် လာရတာမဟုတ်လား၊ ငါတို့က ကိုယ်နဲ့ တစ်တန်းတည်းနေခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုပြီး သံယောဇဉ်....”

“အပိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ဟာ.. ကျွေးဆိုရင် ကျွေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံသိပ်မပါဘူး၊ စမုဆာတစ်ခုနဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပဲ ရမယ်”

ဟန်ဆောင်မှုမရှိဘဲ ခပ်ရှင်းရှင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတတ်သော ခင်စောနွယ်ကို ဇေမိုးစိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်၏။

သောင်းမော်က..

“ကျွေးမနေပါနဲ့ဟာ.. ငါတို့ ဟိုမှာလည်း စားသောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ရပါတယ်ဟာ.. နင့်ကိုတော့ ငါက သဒ္ဓါပါတယ်၊ ဟိုညှို့သည်ကိုရောပေါ့”

“ငါ့ကိုတော့ မသဒ္ဓါဘူးပေါ့၊ အင်း... စေတနာတွေ စေတနာတွေ၊ နှင် ဆရာဝန်ဖြစ်လို့ ငါသာ နှင့်ဆီမှာ ဆေးလာကုရင် ငါ့ကို ဆေးထိုးသတ်မှာ သေချာတယ်”

“ဆရာဝန်တွေမှာ ဒီစိတ်မျိုး မရှိပါဘူးဟ.. ကိုယ့်ဆီရောက်လာတဲ့ လူနာဆိုရင် ရန်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကုပေးရမှာပဲ”

“ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဆိုရင်တော့ နှင် အကောင်းစားဆေး ထိုးပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယိုးဒယားဆေးကို မိုးရေများများနဲ့ ရောထိုးမှာ မဟုတ်လား၊ ငါကလည်း နှင့်ဆီမှာတော့ ဆေးလာမထိုးချင်ဘူးဟာ၊ နှင့်ကို ဖင်လှန်ပြတယ် ထင်မှာစိုးလို့”

ခင်စောနွယ်က ရယ်လိုက်သည်။
“သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုပဲဗျ.. ခွေးနဲ့ မျောက်လိုပဲ”
သောင်းမော်က ဇေမိုးကို ပြောသည်။
“ငါက မျောက်နော်.. ဟေ့ကောင်”
ဟု မျိုးကြည်က ထပ်လုပ်လိုက်သေးသည်။

စားသောက်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး စားသောက်ကြရင်း ဆယ်တန်းတုန်းက အကြောင်းတွေ၊ တခြားသူငယ်ချင်းများ အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ မျိုးကြည်က ဇေမိုးနှင့် ခင်စောနွယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိခဲ့ဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလောင်းတွေ မကိုင်ရဲလို့”
ဟု ဇေမိုးက ရယ်စရာပြောသည်။ မျိုးကြည်က..

“ဟုတ်တယ်.. ကြောက်စရာကြီး၊ အနံ့ကလည်း စိမ်းရွှေရွှေနဲ့ ငါကတော့ ဆေးကျောင်းသူဆိုရင် မကြိုက်ရဲဘူး၊ တော်ကြာ.. အလောင်းကိုင်ထားတဲ့ လက်ကြီးနဲ့ ငါ့ပါးကို လာပွတ်ရင်.... အမယ်လေး.. ရွံစရာကြီး”

“အမယ်.. အဲဒီအလောင်းတွေက နှင့်ပါးထက်တောင် သန့်ရှင်းသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား.. ဒီအလောင်းတွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်လှူထားတဲ့သူတွေရဲ့ အလောင်းတွေပဲ၊ သူတို့ခမျာ သေပြီးတာတောင် အေးအေးမနေရဘူး၊ လူအများရှေ့မှာ ဝိုင်းကြည့်ခံရတယ်၊ ပြီးတော့.. ခွဲလိုက်စိတ်လိုက် လှီးလိုက်ဖြတ်လိုက် အလုပ်ခံရတယ်၊ ပြီးတော့.. အရိုးစုဖြစ်တာတောင် ခေါင်းတခြား လက်တခြား ကိုယ်တခြား အဖြုတ်ခံရသေးတယ်၊ တော်ရုံစေတနာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လှူပျံ့မလား၊ သူတို့ဟာ ငါတို့အတွက် ပညာပါရမီ ဖြည့်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ၊ ငါတို့ဆရာ တစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒီအလောင်းတွေကို ဆရာ ဆရာမလို သဘောထားပြီး လေးစားရမယ်လို့တောင် ပြောဖူးတယ်”

ခင်စောနွယ်က မျိုးကြည်ကို ပညာပေးသလို ပြောနေသည်။ တကယ်လည်း မှန်သဖြင့် မျိုးကြည် ငြိမ်နေရသည်။ သောင်းမော်က..

“နှင့်လို့လူမျိုး ဆရာဝန်ဖြစ်တာ ငါတို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ နှင်က ဆရာဝန်လုပ်တာ စီးပွားရေးအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ဝါသနာပါလို့ လုပ်တာ၊ ငါတို့လို ဆင်းရဲသားတွေအတွက် အားရှိစရာပဲ၊ နှင် အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဟာ”

“နှင် ဘာစပါယ်ရှယ်လစ်လုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ၊ နှင်နဲ့လိုက်တာကတော့ ဆံပင် ခွဲစိတ်ပါရဂူလုပ်ရင် ကောင်းမယ်”
မျိုးကြည်က ဝင်နှောက်ပြန်သည်။ “ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ” ဟု ဇေမိုးက ပြောသည်။

“ဒါမှမဟုတ်လည်း ခြေသည်းလက်သည်း စပါယ်ရှယ်လစ် လုပ်ဟာ”

ခင်စောနွယ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ငါက စိတ်ရောဂါအထူးကု လုပ်ချင်တာ. ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကုချင်လို့”

ဟု မျိုးကြည်ကို ခွပ်လိုက်သည်။

“အရူးစကားက သုံးခွန်းပြောရင် တစ်ခွန်းမှန်တတ်တယ်နော်”

မျိုးကြည်က ချေပသည်။

“ဒါပေမဲ့.. နင်က အမြဲတမ်း နှစ်ခွန်းပဲ ပြောတဲ့လူ”

ဇေမိုးနှင့် သောင်းမော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးစိစိ ကြည့်နေကြသည်။ မျိုးကြည်က မျက်နှာကို တည်တည်ကြီး
လုပ်လိုက်ပြီး..

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့.... တစ်နေ့နေ့ကျရင်တော့ ကျန်တဲ့တစ်ခွန်းကို ငါပြောမှာပါဟာ”

* * *

ဆေးကျောင်းမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ပြည်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ လှည်းတန်းရှိ ဇေမိုး၏အဆောင်သို့ ပြန်ကြခြင်းဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

သောင်းမော်က စကားစသည်။

“ဘာကိုလဲဗျ”

“ခင်စောနွယ်ကိုလေ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မြင်မြင်ချင်း.. အဲ ခင်မင်မိတယ်ဗျ။ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတယ်၊ ပွင့်လည်း ပွင့်လင်းတယ်၊ နောက်ပြီး ဆေးကျောင်းသူရယ်လို့ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မရှိဘူး၊ အင်းလေ.. ဒီခေတ်မှာတော့ ကျောင်းသား တော်တော်များများဟာ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်နိုင်ကြတော့ပါဘူး”

“သူ့မိဘတွေက သိပ်ပြည့်စုံကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဆေးကျောင်းတက်နိုင်ဖို့ အတော် ရုန်းကန်ကြရတာ၊ ဒါကြောင့်.. မင်းကြည့်ပါလား၊ သူဝတ်စားထားတာ၊ ရှိတာလေးနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားရတာ”

မျိုးကြည်က ပြောသဖြင့် သောင်းမော် သူ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး..

“မင်းက ခင်စောနွယ်ကို ကရုဏာသက်နေတာလား”

“မင်းကလဲ”

“မင်းကလဲတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်း ဘာကြောင့် ခင်စောနွယ်ဆီ ဒီလောက် သွားချင်နေရတာလဲ”

“ဟာ.. သူငယ်ချင်းတွေပဲကွာ”

“မဟုတ်ဘူး.. မင်း ဒီနေ့ ခင်စောနွယ်ကို ကြည့်ပုံရှုပုံက မသင်္ကာစရာပဲ၊ နောက်ပြီး.. အရူးစကားက သုံးခွန်းမှာ တစ်ခွန်းမှန်တယ်ဆိုတော့ မင်းက ကျန်တဲ့တစ်ခွန်းကို တစ်နေ့နေ့ကျရင် ပြောမယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စကားကြုံလာတာနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ.. မင်းအကြောင်း ငါသိပါတယ်၊ မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟာ.. မဟုတ်တာ”

“မင်း တကယ် စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

မျိုးကြည်က ခဏဆိုင်းပြီး....

“ဟင့်အင်းကွာ”

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ အခုမှ ငါ့ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားတော့တယ်”

ဟု ဇေမိုးက ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် မျိုးကြည်က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး..

“မင်း ဘာပြောတာလဲ”

ဇေမိုးက မျိုးကြည်ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်ပြီး..

“ငါ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ”

“ဘာ.. ဘာပြောတယ်”

“ငါပြောတာ မင်းကြားပါတယ်ကွာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး.. လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မျိုးကြည်က အလန့်တကြား ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“မင်းနဲ့ သူနဲ့ ခုမှ တွေ့ဖူးတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ.. မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဇေမိုးက ခပ်အေးအေး ပြောသည်။

“မဖြစ်ဘူးကွာ.. မင်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းက မိန်းကလေးမြင်တိုင်း တွဲချင်နေတဲ့ကောင်၊ တည်တည်တံ့တံ့ ချစ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဇေမိုးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး..

“သူ့ကိုတော့ ငါ တကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့....”

“ဟေ့ကောင်.. မရဘူး”

“မင်း သဘောမတူဘူးလား”

“မတူဘူး”

“အေးလေ.. သူက မင်းတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းမို့လို့ ငါက တာဝန်အရ ခွင့်တောင်းတာပါ။ မင်းခွင့်မပြုလည်း ငါ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ငါ့သဘောနဲ့ ငါ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတာပဲ၊ သူက မင်းရဲ့ နှမလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက သူ့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်.. တိတ်စမ်း”

မျိုးကြည်က ဇေမိုးရှေ့မှ ကျော်တက်ပြီး ရှေ့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မျိုးကြည်၏ လက်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သောင်းမော်က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေ၏။ မျိုးကြည်က ဇေမိုးကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး..

“မင်း.. သစ္စာဖောက်”

“ဟား ဟား.. ဘယ်မှာ သစ္စာဖောက်လို့လဲ၊ မင်းသဘောထားကို သိပြီးမှ ငါ့ဆန္ဒကို ပြောတာပဲ”

မျိုးကြည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်သည်။ ဘက်ဘက်ခြေက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးသည်။

ဇေမိုးက လက်ကာပြပြီး..

“ဟေ့ကောင်.. ထိုးတော့ မထိုးနဲ့ကွာ၊ မင်းသဘောမတူရင် ခင်စောနွယ်ကို ငါ မလိုက်တော့ဘူး၊ တကတည်းကွာ.. မင်း ငါ့ကိုကြည့်ပုံက ရည်းစားလုဘက် ကျနေတာပဲ၊ ဟား ဟား”

ဟု ဆိုပြီး သောင်းမော်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါဝါ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဇေမိုးထွင်သော အကွက်ကို သောင်းမော်က ရိပ်မိသွားပြီး..

“ဟုတ်သားပဲကွာ၊ မျိုးကြည်ကလည်း.. မင်းစိတ်မဝင်စားရင် ကိုဇေမိုးနဲ့ သဘောတူလိုက်ပေါ့၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ငါ့အနေနဲ့တော့..”

“ဟေ့ကောင်.. လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ ငါ့ကို သက်သက် ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းတာပေါ့လေ”

ဇေမိုးနှင့် သောင်းမော်တို့ သူ့စိတ်ကို ဆွပေးပြီး အမှန်ကို ဖွင့်ပြောအောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသွားသဖြင့် မျိုးကြည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သူ့မျက်နှာက စောစောကအရှိန်ဖြင့် နီမြန်းနေတုန်း ဖြစ်သော်လည်း ဒေါသမထွက်တော့။ သူ့အကြောင်း သိကုန်သဖြင့် ရှက်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ဒါဆို.. မင်း ခင်စောနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ဝန်ခံပြီပေါ့”

ဟု သောင်းမော်က မေးသည်။

မျိုးကြည် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး....

“မနက်ဖြန်မှ ဝန်ခံမယ်ကွာ၊ ဒီနေ့တော့ ရှက်စရာကြီး”

ချက်ချင်းပင် သူ့ရုပ်က စပ်ဖြူ ဖြစ်လာ၏။

* * *

ပန်းချီခန်းမ နံရံကပ်စာစောင်တွင် ဇေမိုး ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်း ခံရသည်။ မျိုးကြည်၏ ကဗျာကတော့ အရွေးမခံရ။ မျိုးကြည်ကတော့ မကျေမနပ်မဖြစ်။ သူလိုနေသေးလို့ပဲဟု ယူဆသည်။ ဇေမိုး၏ကဗျာကို ချီးကျူးသည်။ ဇေမိုးကလည်း..

“မင်းကဗျာက ညွှဲလို့ပယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကဗျာကလည်း ကောင်းလွန်းလို့ရွေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တက္ကသိုလ်ကို နောက်ခံထားပြီး ရေးထားတာကြောင့်ပါ”

ဟု နှစ်သိမ့်သည်။ သောင်းမော်ကိုခေါ်ပြီး နံရံကပ်စာစောင် ဖတ်ကြည့်ခိုင်းသည်။ သောင်းမော်က နံရံကပ်စာစောင်ကို အလွန်သဘောကျနေ၏။

“ကောင်းတယ်ကွာ၊ တကယ် အဆင့်မြင့်တယ်၊ ပန်းချီသမားတွေ လုပ်တာဆိုတော့ သရုပ်ဖော်ပုံတွေလည်း ကောင်းတယ်၊ အထားအသို အပြင်အဆင်လည်း သပ်ရပ်တယ်၊ မင်းတို့ ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်လက်ရည်သွေးဖို့ နေရာရတာပေါ့၊ ငါကတော့ ကဗျာတွေရေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာဖတ်ပြီး ကျေနပ်နေရတာပဲ”

“မင်းကို မဂ္ဂဇင်းတွေပို့ပါလို့ ပြောသားပဲ”

“မတိုးရဲသေးပါဘူးကွာ၊ ငါက အဆင့်မမီသေးပါဘူး”

“မင်းက ဒါပဲပြောနေတာပဲ၊ ဝင်ပြိုင်ကြည့်မှ တကယ်သိမှာပေါ့”

“မင်းတို့ကော ပို့မလား၊ ငါတို့ အတူတူပို့ရအောင်”

“ဟာ.. ငါ့အဆင့်က နံရံကပ်စာစောင်တောင် အရွေးမခံရသေးဘူး”

ဟု မျိုးကြည်က ပြောသည်။

ဇေမိုးက သောင်းမော် တစ်ယောက်တည်း မဂ္ဂဇင်းတိုက် မသွားရဲလို့ အဖော်စပ်တာပဲဟု ရိပ်မိသဖြင့်..

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စမ်းကြည့်ဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းထဲ မပါတောင် မဂ္ဂဇင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ အတွေ့အကြုံ ရတာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ကဗျာတွေထဲက အကောင်းဆုံး သုံးပုဒ်စီရွေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ သွားပို့ကြသည်။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကို ပို့မလဲဟု တိုင်ပင်ကြရာတွင် ကလောင်သစ် များများသုံးသော မဂ္ဂဇင်းကို ပို့သင့်သည်ဟု သောင်းမော်က အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်မျက်မှန် မဂ္ဂဇင်းကို ပို့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှိရာ ကျောက်မြောင်း၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်းသို့ သွားကြသည်။ လမ်းထဲဝင်စတွင် မျိုးကြည်က..

“မင်းတို့တော့ မသိဘူး၊ ငါတော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ”

ဆိုသည်။ သောင်းမော်က..

“ဘာလန့်စရာ ရှိလဲကွ.. ကဗျာပို့တာပဲ၊ ရိုက်ထုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောသာ ပြောရသည်။ သူလည်း ခပ်လန့်လန့်ပင် ဖြစ်၏။

“ရောက်ပြီကွ”

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ ဘယ်သူကမှ ဦးဆောင်ပြီး ချိုးကွေ့မဝင်သဖြင့် တိုက်ကိုလွန်ပြီး လျှောက်လာမိကြသည်။ ခြေလှမ်း အတော်လျှောက်ပြီးမှ..

“ဝင်မယ်လေကွာ၊ ဇေမိုး.. မင်း ရှေ့ကဝင်ကွာ”

ဟု မျိုးကြည်က ပြောသည်။ ဇေမိုးကလည်း..

“မင်းက ချက်ချက်ချာချာ ရှိတယ်.. မင်း ရှေ့ကဝင်ကွာ”

ပြန်ပြောသည်။ သောင်းမော်က အားတင်းလိုက်ပြီး..

“အတူတူ ဝင်တာပေါ့ကွာ”

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ဘက် ပြန်လှည့်လျှောက်ကြသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီး ခဏလောက် ယောင်ပေပေ လုပ်နေကြသေးသည်။ သောင်းမော်က အားတင်းလိုက်ပြီး..

“ကဲ.. ဝင်ကြမယ်”

စိတ်ထဲက တစ်နှစ်သုံးဟု ပြိုင်တူ ရေရွတ်မိကြသလား မသိ။ ခြေလှမ်းအားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း စဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သုံးယောက် ရင်ပေါင်တန်း၍ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

တိုက်ထဲမှာ လူသိပ်မရှိ။ ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် လူခပ်ပိန်ပိန် ခပ်သေးသေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူတို့ ထင်ထားသလို ခန့်ခန့်ညားညားပုံစံမျိုး မဟုတ်။ အယ်ဒီတာရုပ် မပေါက်သောသူ ဖြစ်၏။ တိုက်က တောက်တိုမယ်ရခိုင်းသော လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ သို့ရာတွင် စားပွဲအနေအထားအရ အရေးပါသော လူတစ်ယောက်မှန်းတော့ သိသာသည်။ အသက် သိပ်မကြီးသေး။

ထိုသူက စာရွက်များပေါ်တွင် ဟိုခြစ်သည်ခြစ် လုပ်လိုက်၊ စာတစ်လုံး နှစ်လုံး ရေးလိုက် လုပ်နေသဖြင့် သူတို့ကို မမြင်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စပစ်ပြပြီး စားပွဲနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“အဟမ်း”

မျိုးကြည်က ချောင်းဟန့်သံပေးသည်။ ထိုချောင်းဟန့်သံသည်ပင် ထစ်ငေါ့နေသဖြင့် သိပ်မပီသ။ ကြားသွားပြီး မော်ကြည့်သည်။

“ဪ.. ဘာကိစ္စပါလိမ့်”

ဘာကိစ္စဆိုတာ သိပြီးဖြစ်ပါလျက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြပြန်သည်။ သောင်းမော်က..

“ဟို.. ကဗျာပို့ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်.. ပေးခဲ့ပါ”

သူတို့ ကဗျာထည့်ထားသော စာအိတ်များထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ကို ရိုရိုသေသေ တင်သည်။ သူတို့ပုံစံများမှာ ကဗျာပို့ခြင်းနှင့် မတူဘဲ မင်္ဂလာဆောင်မှာ လက်ဖွဲ့စာအိတ်ပေးသည့် ဟန်မျိုးနှင့်သာ တူနေသည်။ အယ်ဒီတာလုပ်သူ အဖို့တော့ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေ တွေ့ဖူးပေါင်းများပြီဖြစ်၍ အထွေအထူး အာရုံမစိုက်တော့ဘဲ စာအိတ်များကို လှမ်းယူပြီး..

“ထိုင်ကြပါဦး”

ဟု ဆိုသည်။

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ.. ဒါနဲ့.. ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့လောက် လာစုံစမ်းရမလဲ”

“ဒီကို လာစုံစမ်းဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ လစဉ်ရွေးတဲ့ ကဗျာစာရင်း ကြေညာချက် ပါတာပဲ၊ အဲဒါ စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်လည်း ကဗျာတွေ ပို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းက ကလောင်သစ်တွေကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ အားလည်း ပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ.. ခွင့်ပြုပါဦး”

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲက ထွက်လာသော အရေးကြီးသော တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသွားသလို စိတ်ထဲက ပေါ့ပါးသွားကြ၏။ နောက်မှ ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ လောလောဆယ်တော့ မျှော်လင့်လို့ရသွားပြီ မဟုတ်လား။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ.. အယ်ဒီတာက သဘောကောင်းပေလို့”

“သူတို့လည်း တစ်ချိန်က ငါတို့လို ကလောင်သစ်ဘဝနဲ့ ရုန်းကန်ခဲ့ရလို့ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါတော့.. တို့ကဗျာတွေကို ရွေးမယ် မထင်ပါဘူးကွာ”

“ဒါတော့ ကံတရားပေါ့ကွာ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို တစ်လတစ်လ ကဗျာတွေ ရာနဲ့ချီပြီး ရောက်နေတာကိုး၊ ငါတော့ ကဗျာပို့ဖြစ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာတယ်၊ နောက်လည်း တခြားမဂ္ဂဇင်းတွေ ပို့ကြည့်တာပေါ့”

“မင်းတို့တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါတော့ ကဗျာပေးရတာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စာပေးရတာထက်တောင် ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်”

ဇေမိုးက ပြောရာ မျိုးကြည်က..

“ငါမှ စာမပေးဖူးတာ”

ဟု ပြန်ပြော၏။

“မင်း မကြာခင် အဲဒီအတွေ့အကြုံ ရတော့မှာ မဟုတ်လား”
သောင်းမော်က ပြောသည်။ ဆက်၍..
“ခင်စောနွယ်ကို မင်း ဖွင့်မပြောသေးဘူးလား”
“ပြောချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့.. ငါ သူ့ကို လန့်တယ်”
“ဘာလန့်စရာရှိလဲ.. အစိမ်းသက်သက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူချင်း ခင်ပြီးသားပဲဟာ”
ဇေမိုးက ဝင်ပြောသဖြင့်..
“မင်း ခင်စောနွယ်အကြောင်း မသိလို့၊ သူက စိတ်မထင်ရင် လက်ပါတတ်တယ်”

ပြောရင်းက မျိုးကြည်သည် ခင်စောနွယ်ကို သတိရလာပြန်၏။

* * *

ကြာကြာပေါင်းမိသောအခါ ဇေယျာအကြောင်းကို ပို၍ သိလာကြရ၏။

သူမိဘများသည် ချောင်လည်သဖြင့် သူ့ကို လုံလောက်အောင် ငွေကြေးထောက်ပံ့ထားနိုင်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် မကြာခဏ ဘိုင်ကျနေလေ့ရှိသည်။ သူက နှမြောတွန့်တိုတတ်ခြင်း မရှိ၊ အသုံးအစွဲ ရက်ရောသည်။ သူ့အတွက် ငွေရောက်လာပြီဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းတွေကို အကုန် လျှောက်ကျွေးမွေးတတ်သည်။

ပြီးတော့ သူသည် လူချမ်းသာသားသမီးဟု ယုံနိုင်စရာမရှိအောင် စုတ်ချာချာ နေလေ့ရှိသည်။ သူမိဘ ဝယ်ပေးထားသော ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်လေ့မရှိ။ သူများပေးပစ်တာ၊ ငွေပြတ်သဖြင့် ရောင်းစားတာသာ များနေသည်။

နောက်တစ်ခုက ကဗျာဆရာဆိုလျှင် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နေရမည် ဟူသော အစွဲအလမ်း ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သားသားနားနား ဝတ်စားထားလျှင် ကဗျာဆရာရပ် မပေါက်၊ ကဗျာဆရာစိတ်ဓာတ် ဝင်စား၍မရဟု ထင်နေသည်။

သောင်းမော်နှင့် ဆုံမိသောအခါကျမှ သူ့ရှက်သွားရ၏။ သောင်းမော်က တကယ်မရှိ၍ စုတ်ချာချာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကတော့ ရှိလျက်နှင့် မရှိဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းတွေကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေကို သူဖွင့်ပြောပြ၏။

“သောင်းမော်.. မင်းတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ငါ ပထမဆုံး လာလည်တဲ့နေ့တုန်းက မင်းနေပုံထိုင်ပုံကိုမြင်ပြီး ငါတော်တော်ရှက်သွားတယ်၊ ငါပြောတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ အဖြစ်မှန်ကို ပြောတာ၊ မင်းက တကယ်မရှိလို့ ခုလိုနေတာဆိုတော့ မင်း စုတ်ချာချာနေတာက သဘာဝကျတယ်၊ ငါ့ကျတော့ ရှိလျက်နဲ့ တမင်ဟန်လုပ်နေတာဆိုတော့ အတုကြီးမှန်း သိသာနေတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့.. သားသားနားနား နေရမှာကိုလည်း ငါရှက်တယ်”

“ကဗျာဆရာဆိုရင် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် နေရမယ်လို့ ဘယ်သူက စထွင်လိုက်သလဲ မသိဘူးကွာ”

မျိုးကြည်က ဝင်ပြောသဖြင့် သောင်းမော်က..

“ဘယ်သူမှ ထွင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဖြစ်လာတာ၊ ကဗျာဆရာဆိုတာ များသောအားဖြင့် ဆင်းရဲကြတယ် မဟုတ်လားကွ၊ ဒီတော့ အလိုလို စုတ်ပြတ်နေတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ကဗျာဆရာဆိုတာ အလှကို ခံစားလိုသူ၊ မျှဝေလိုသူပဲ၊ ကိုယ်တိုင် ဆင်မြန်းလိုသူ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကဗျာဆရာဆိုတာ သူများအတွက်ပဲ ကြည့်တာ၊ ကိုယ့်အတွက်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရရမစိုက်ဘဲ နေမိရော၊ အဲဒီကစပြီးတော့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နေတာ ကဗျာဆရာရဲ့ အထိမ်းအမှတ်လို ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့.. ငါကတော့ မင်းပြောသလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သက်သက် စတန့်ထွင်သလို ဖြစ်နေတာပါ”

“စတန့်ထွင်တာရယ်လို့လဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ ကိုယ့်မှာ မရှိတာကို အရှိလုပ်တာထက်စာရင် ရှိလျက်နဲ့ မရှိချင်ယောင်ဆောင်တာက တော်သေးတာပေါ့”

မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

“တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်လေ.. လူမှာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက စိတ်ကို ပြောင်းလဲထိန်းချုပ်နိုင်တယ်၊ ဥပမာဆိုပါတော့.. စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ နေတဲ့အခါထက် စစ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့အခါ ပိုပြီး စစ်သားစိတ် ပေါက်တတ်တယ်၊ ဒီသဘောပဲ.... ကဗျာဆရာဆိုတာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် နေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ ယေဘုယျသဘော ရှိနေတော့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် နေလိုက်ရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကဗျာဆရာနဲ့ ပိုတူတယ်လို့ ထင်မိမှာပဲ၊ အမှန်က စုတ်ပြတ်လို့ ကဗျာဆရာနဲ့ ပိုတူတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကဗျာဆရာမို့ စုတ်ပြတ်တာ”

မျိုးကြည်ကလည်း..

“ငါ့အမြင်ကတော့ ကဗျာဆရာနဲ့တူအောင် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် နေတယ်ကွာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်သူ ထိခိုက်သလဲ၊ ဘယ်သူ စော်ကားရာကျသလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်လိုနေနေ သူများကို မစော်ကားရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါ အပြစ်လို့ မယူဆနိုင်ပါဘူး”

“ကဗျာဆရာနဲ့ တူတာ မတူတာက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ ကဗျာကောင်းဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ”

* * *

သုံးယောက်ထဲမှာ သောင်းမော်က အတည်ငြိမ်ဆုံး၊ အရင့်ကျက်ဆုံး ဖြစ်၏။ သူက လက်တွေ့ဘဝကို စောစီးစွာ ရင်ဆိုင်နေရသောကြောင့်ပင်။ ကျန်နှစ်ယောက်က သူ့ကို လေးစားကြသည်။ သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို တန်ဖိုးထားကြသည်။ သူက ဆင်းရဲသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်သော်လည်း ထိုအချက်ကိုပင် မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့က အထင်ကြီးနေကြပြန်၏။ သူတို့ထက်ပိုပြီး အခြေခံကျသည်ဟု ယူဆနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မျိုးကြည်ကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်း နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်၊ ပျော်လိုက်ပါးလိုက် နေတတ်သော်လည်း လေးနက်သည့်နေရာတွေ ရှိသည်။ ကဗျာကိစ္စနှင့် နှလုံးသားရေးရာကိစ္စပင် ဖြစ်၏။ ကဗျာအကြောင်း ပြောပြီဆိုလျှင် စိတ်အားထက်သန်လာပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ဒေါသတကြီး ငြင်းခုန်တာမျိုးပင် ရှိတတ်၏။

ပြီးတော့ အချစ်ကိစ္စတွင် အစွဲအလမ်းကြီးသည်။ တစ်သက်မှာတစ်ယောက် ဆိုသော စိတ်မျိုးဖြစ်၏။ ခင်စောနွယ်ကို သူချစ်သည်။ ခင်စောနွယ်ကလွဲလျှင် သူ ဘယ်သူမှ စိတ်မကူး။ ခင်စောနွယ်၏ အချစ်ကို မရလျှင်လည်း တစ်သက်လုံး တစ်ဖက်သတ်သာ ချစ်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူသည် ခင်စောနွယ်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် မပြောရဲချေ။ ခင်စောနွယ်အပေါ် အထင်ကြီးသည့် စိတ်ရင်းကြောင့် ရွံ့နေသည်။ ခင်စောနွယ်က ဆရာဝန်လောင်း။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ချစ်ချင်သူတွေက အမြောက်အများ ရှိနိုင်သည်။ ခုပင်လျှင် ခင်စောနွယ်မှာ ချစ်သူ ရှိကောင်းရှိနေမည်ဟု စိုးရိမ်စရာပင်။ သူက ရှေ့ကိုဘာဖြစ်မည် မပြောနိုင်သော အခြေအနေ။ ဘဝအာမခံချက် မရှိသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေသူသာ။

နောက်ပြီး ခင်စောနွယ်သည် သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့။ သူ့ကိုပြန်ချစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ခုနေခါ သူ့အနေဖြင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မမျှော်လင့်နိုင်တာမျိုးနှင့်တောင် တူနေသည်။ သူသည် ခင်စောနွယ်ကိုတွေ့လျှင် နောက်လိုက် ပြောင်လိုက် လုပ်ရဲသည်။ အတွင်းစိတ်ထဲက ခင်စောနွယ်ကို အထင်ကြီးခြင်း၊ လေးစားခြင်းတို့သည် ငယ်ကြောက်လို စွဲနေသည်။

ဇေမိုးသည် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူ၏ သားဖြစ်သဖြင့် သုံးနိုင်စွဲနိုင်သည်။ စားဝတ်နေရေး ပူစရာမရှိသဖြင့် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် ပေါ်ကြော့နေတတ်သူတော့ မဟုတ်။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခွင့် မရသော်လည်း တကယ် ရုန်းကန်နေရသူများကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ဥပမာ.. သောင်းမော်လိုလူမျိုး၏ ဘဝကို သိနားလည်ချင်သည်။

တစ်ခါက....

“တစ်ခါတလေတော့ ငါ ဆင်းရဲကြည့်ချင်တယ်ကွာ.. ဒါမှမဟုတ်လည်း ငါ့မိဘတွေက ဆင်းရဲရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်၊ ဒါမှ ငါ ခုလို ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘဲ လေးနက်လာမှာ”

ဟု ပြောသဖြင့် မျိုးကြည်က..

“မင်း ငကြောင်ပဲ”

ဟု ဆိုခဲ့ဖူး၏။

ဇေမိုး၏ ထူးခြားချက်ကတော့ ရည်းစားများခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ရည်းစားများသည်ဟု ဆိုရာတွင် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ မှီလိုပေါက်အောင် ထားခြင်းမဟုတ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရည်းစားတစ်ယောက်နှင့် ကြာကြာမမြဲတတ်ခြင်းပင်။

သူ့ဝင်္ကမ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်လေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခဏခဏ ရည်းစားကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘာမဟုတ်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုလေးတစ်ခု၊ ထူးခြားမှုလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်သွားတတ်သည်။ ချဉ်းကပ်လို့ မရလျှင်လည်း အလွယ်တကူ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ကြိုက်သွားပြီဆိုလျှင်လည်း မကြာခင် အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး ကွဲပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိပြီ ဆိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ ချဉ်းကပ်၍ မအောင်မြင်သောအခါမှာ ဖြစ်စေ၊ ရည်းစားနှင့် ကွဲသည့်အခါမှာဖြစ်စေ သူကဗျာရေးတော့သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း ပြောင်မြောက်လှပသော ကဗျာတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်လာစမြဲပင် ဖြစ်၏။

* * *

မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့ အဆောင်ရှေ့အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေကြသည်။ ညနေပိုင်း နည်းပြတန်း တစ်ချိန်ရှိသဖြင့် မပြန်သေးဘဲ စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ပျင်းလိုက်တာကွာ”

မျိုးကြည်က ပြောသည်။ ဇေမိုးလက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆွဲပြီး ဖွာသည်။ ဇေမိုးက..

“ပျင်းရင် ဆေးကျောင်းဘက် သွားပါလား၊ ငါ လိုက်ခဲ့ပေးမယ်”

“အချိန်မရဘူးကွ.. ကျူတိုရီယယ် ဖြေရဦးမယ်”

“မမီလည်း မတက်တော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“မသွားချင်ပါဘူးကွာ”

“မင်းက ဘယ်လိုလဲကွ.. ခင်စောနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်လည်း ဆိုသေးတယ်၊ မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“တွေ့ချင်တာတော့ အချိန်တိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့.. ခဏခဏသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟ.. မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေရင် ခဏခဏတွေ့ဖို့ ကြိုးစားရတယ်ကွ”

“သူက ငါ့သွားတိုင်း လက်ခံတွေ့မယ်လို့များ ထင်နေလို့လား၊ သူ့ကျောင်းတက်တာ ခဏခဏ လာနောင့်ယုက်တယ်ဆိုပြီး ဟောက်မထုတ်ရင် ကံကောင်း ကိုယ့်လူ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်းပါကွာ.. မင်း မသွားရဲဘူး မဟုတ်လား”

“အေး.. ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ တစ်မျိုးပဲကွာ၊ ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားတဲ့စိတ်မျိုး ထားနေတော့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ လန့်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ မသွားဖြစ်တာ”

“ညံ့တယ်ကွာ.. ငါနဲ့ လူချင်းလဲပစ်ချင်တယ်”

“အောင်မယ်.. မင်းလိုကောင်မျိုးတော့ ပါးတောင် ရှစ်စိတ်နှစ်လီ ကွဲသွာမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ.. အကြာကြီးတော့ အဆက်အသွယ် ပြတ်မနေစေနဲ့၊ အခါအားလျော်စွာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှာပြီး သွားပေါ့၊ ဒါမှ မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သူရိပ်မိမှာပေါ့”

“သူရိပ်မိသွားမှာကိုလည်း ငါလန့်နေတယ်”

“ဟာ.. ငကြောင်ပဲ၊ ရိပ်မိလေ ကောင်းလေပေါ့ဟ”

“မင်း သူ့အကြောင်း နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ သူက တစ်သက်လုံး အပျိုကြီး လုပ်သွားမယ့်ပုံ၊ ငါ သူ့ကိုကြိုက်နေမှန်း သိသွားရင် စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်သွားမယ်”

“အဲဒီတော့.. မင်း ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောဘဲ နေတော့မလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး.. တစ်နေ့နေ့တော့ ဖွင့်ပြောရမှာပဲ၊ ဘယ်တော့လဲ ဆိုတာရယ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖွင့်ပြောဖြစ်မလဲ ဆိုတာရယ်တော့ ငါ မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရဖို့ ဒီလောက် စိတ်ပင်ပန်းခံနေရတာကတော့ မနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဇေမိုးက မျိုးကြည်လက်ထဲရောက်နေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို လက်လှမ်း၍ တောင်းသည်။ မျိုးကြည်က ချက်ချင်း မပေးသေးဘဲ နှစ်ဖွာသုံးဖွာ ဖွာပြီးမှ ကမ်းသည်။ ဇေမိုးသည် လက်သာ လှမ်းထားသော်လည်း မျိုးကြည်ဘက် မလှည့်ဘဲ တစ်နေရာကို ကြည့်နေသည်။

ကျောင်းသူတစ်ယောက်သည် ရာမညဆောင်ဘက်မှ လျှောက်လာနေသည်။ ဇေမိုးက ငေးကြည့်နေရာမှ..

“ဟေ့ကောင်.. လှလိုက်တာကွာ”

“ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွ”

“လူကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ လွယ်အိတ်ကို ပြောတာ”

နမ့်ခမ်းလွယ်အိတ် ဖြစ်သည်။ အနီနှင့် အနက်မှာ ငွေချည်ဖောက်ထားသည်။ ထူးခြားတာက ပခုံးသိုင်းကြိုးသည် တခြားလွယ်အိတ်တွေလို ပိတ်သားမဟုတ်။ အမြိတ်လုပ်သလို ကျစ်ထားသော ကြိုးကလေးတွေကို စုပြီး လွယ်ရခြင်းဖြစ်၏။

“သောင်းမော်လည်း စာမေးပွဲ နီးနေပြီကွ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ဘက် ရောက်မလာတာ၊ ငါတောင် ဟိုနေ့က သူတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားသေးတယ်၊ ဒီကောင် အရမ်းကြိုးစားနေတယ်ကွ”

မျိုးကြည်က စကားလွှဲဖို့ ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မရချေ။

“လိုက်ကြည့်ရအောင်ကွာ”

“အဲ..”

ဆိုတုန်းရှိသေး.. ဇေမိုးက ထထွက်သွားပြီ။ မျိုးကြည် ထလိုက်သွားရ၏။

“သူ ဘယ်မေဂျာကလဲ၊ ဘယ်အတန်းတက်သလဲဆိုတာ လိုက်ကြည့်ထားရမယ်ကွ”

“မင်းကလဲ”

ဇေမိုးက မျိုးကြည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လိုက်သွားသည်။ ကောင်မလေးက ဒဂုံဆောင်ဘေးက ဖြတ်ပြီး အထက်ဘက် သွားသည်။

“ဖလော်ဆော်ဖီကလား၊ ဂျော်ဂရော်ဖီကလား မသိဘူး၊ လောကလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မျိုးကြည် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ဇေမိုးကပင်..

“မင်း သေသေချာချာ လေ့လာစမ်း ဟေ့ကောင်၊ လွယ်အိတ်ပုံက ထူးခြားတယ် တွေလား၊ ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့ကို တင်းနေအောင် ဆွဲထားတော့ လွယ်အိတ်က ရှေ့ဘက် နည်းနည်းငိုက်ပြီး သုံးဆယ်ဒီဂရီလောက် စောင်းနေတယ်၊ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ လွယ်အိတ်ကလေးက သူ့ပေါင်ကို ထိထိပြီး ယမ်းခါသွားတာ၊ ညောင်ရွက်ကလေး လှုပ်နေသလိုပဲ”

“ငပေါပဲ”

ဟု မျိုးကြည် အသံမထွက်အောင် ရေရွတ်သည်။ မာလာစားသောက်ဆိုင်တန်းကို ရောက်သောအခါ ကောင်မလေးက ကျောင်းသူအုပ်စုတစ်စု ထိုင်နေသော စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“သေချာပြီကွ.. ငါ အဲဒီအုပ်စုကို သိတယ်၊ အီကိုကပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကိုအောင်ရင့်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ကောင်မလေးအုပ်စုက အမေကြည့်ဆိုင် အပြင်စားပွဲမှာ။ ဇေမိုးက အကဲခတ်နေပြီး..

“သူက အဝေးကြီးကလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဝေးကလာရင် ကားစီးလာရမယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားဆိုရင်လည်း ဒီနားထိ လိုက်ပို့ရမယ်၊ ဘတ်စ်ကားဆိုရင်လည်း မာလာမှတ်တိုင်အထိ စီးပြီးမှ ဒီစားသောက်ဆိုင်ကို ဖြတ်လျှောက်ရင် ပိုနီးမယ်၊ ခုလို ရာမညဘက်ကနေ တစ်ကွေ့တစ်ပတ်ကြီး ပတ်လာတာဆိုတော့ သူဟာ ကျောင်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေလို့ လမ်းလျှောက်လာတာပဲ၊ အပြင်ဆောင်မှာ နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“နည်းနည်းတော့ လွန်ပြီထင်တယ် ဇေမိုး၊ မင်း အရင်ရည်းစားနဲ့ ကွဲတာတောင် ရက်မလည်သေးဘူး”

မျိုးကြည်က စိတ်ချဉ်ပေါက်လာသဖြင့် ခပ်ရင့်ရင့် ပြောလိုက်သည်။ ဇေမိုးက..

“တော်စမ်းပါကွာ.. အဲဒီကောင်မအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဘွဲ့ရပြီးရင် သင်္ဘောလိုက်ပြီး ချမ်းသာအောင်လုပ်ဖို့ပဲ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာပဲ၊ ငါနဲ့ အံ့မကိုက်ပါဘူး”

ပြောလို့ရမည်မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် မျိုးကြည် ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့။ လောလောဆယ်မှာ ဇေမိုး သူ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်တော့မည်မှန်း သိသဖြင့် ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ.. မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲပါ မှာစားလိုက်မယ် ဟူ၍သာ တွေးလိုက်၏။

ဇေမိုးကတော့ လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး....

“ငါ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးပြီး တေးမှတ်ထားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

သောင်းမော်၏ ပညာရေးကံကြမ္မာသည် မကောင်းလှဟု ဆိုရပေမည်။ စာမေးပွဲဖြေခါနီး နှစ်ပတ်လောက်အလိုတွင် ဆရာတော်ကြီး မမာမကျန်း ဖြစ်သည်။ အနာသည်းသဖြင့် သူပင် နေ့မအိပ်ညမအိပ် ပြုရသည်။ အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ဆရာတော်ကြီးက သူ့ပညာရေးကိစ္စကို သတိရဖြစ်အောင် ရသေးသည်။

“တခြားကိုရင်တွေ၊ ကျောင်းသားတွေ ရှိပါတယ်ကွယ်၊ သူတို့ ပြုစုလိမ့်မပေါ့၊ မင်း စာကျက်စမ်းပါ၊ သွားချေ.. သွားချေ”

ဟု နှင်လွှတ်တတ်သည်။ ဆရာတော်ကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထွက်လာရသော်လည်း သူ စာကျက်လို့မရတော့။ သူ့ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ကြီးကို ပစ်ထားနိုင်။ သူ့အပေါ် အကောင်းလွန်နေခဲ့သည့် ဆရာတော်ကြီး၏

နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူပြုစုချင်သည်။ ဆရာတော်ကြီးအနားမှ ခွာလိုက်ရသည်နှင့် မိဘကို စွန့်ပစ်ပြေးသော သားဆိုးတစ်ယောက်လို ခံစားရသည်။ သို့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီး သတိ လုံးဝကင်းလွတ်သွားသော နောက်ဆုံးသုံးရက်တွင် ဆရာတော်ကြီးနားမှာ သူ အမြဲရှိနေခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် သူ၏ လက်ပေါ်မှာပင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ကား သောင်းမော် စာမေးပွဲဖြေရန် တစ်ရက်အလို အကြိုညပင် ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စာမေးပွဲသွားဖြေရန် သူ့ကို အားလုံးက တိုက်တွန်းကြသည်။ သူ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်၏။ ရက်ပေါင်းများစွာ အအိပ်ပျက် အစားပျက် ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် သူ့ဦးနှောက်တွေ မကြည်လင်တော့။ စာတွေလည်း အပြည့်အစုံ မကျက်ရသေး။ အရင် ကျက်ထားသမျှလည်း ခေါင်းထဲမှာ ဘာမျှမရှိတော့။

အဆိုးဆုံးက ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် သူ၏ ဖခင်သဖွယ်ပင်။ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူခြင်းသည် သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်သည်နှင့် ထပ်တူပင်။ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုခြင်းပင်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ဈာပနကိစ္စတွင် မျိုးကြည်တို့ ဇေမိုးတို့လည်း လာကူညီကြသည်။ သောင်းမော်ကိုလည်း ဖျောင်းဖျာအားပေးကြသည်။ ဈာပနကိစ္စပြီးသည့်ညတွင် သူတို့ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြ၏။

သောင်းမော် စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်းဖြစ်၊ ဈာပနကိစ္စ၏ အငွေအသက်လည်း ကင်းအောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။

“မင်း စာမေးပွဲ မဖြေဘဲနေတာကို ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဖြေချင်စိတ်လည်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ကိစ္စက လောလောလတ်လတ် ပူပူနွေးနွေးကြီးကိုး၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ရတာကိုပဲ စိတ်မကောင်းဘူး”

ဇေမိုးက ပြောသည်။ မျိုးကြည်ကတော့ သောင်းမော်၏ ရှေ့ဆက်မည့် အလားအလာကို ခန့်မှန်းမိနေပြီ။ သောင်းမော်ကိုယ်တိုင်က ထုတ်ပြောချင်နေလိမ့်မည်ကိုလည်း သိသဖြင့်..

“မင်း ဘယ်လို စိတ်ကူးထားသလဲ”

မေးသည်။

“ငါ အလုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဒကာတစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုင်ပဲကွ၊ ထမင်းကျွေး တစ်လခြောက်ဆယ်၊ ဆိုင်မှာပဲ အိပ်လို့ရတယ်၊ မဆိုးပါဘူးကွ”

“အခု ကျောင်းထိုင်ဖြစ်လာတဲ့ ဆရာတော်ကကော ဘာပြောသေးလဲ”

“အခု ဆရာတော်ကလည်း ငါတို့ကျောင်းကပဲ၊ ငါ့အကြောင်း သိနေတာပဲ၊ ကျောင်းမှာဆက်နေဖို့ ပြောတယ်၊ စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေဖို့လည်း ပြောတယ်၊ ငါ့ဆရာတော်ကြီး မရှိပေမယ့် အားမငယ်ဖို့ အားပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့.. ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတိုင်းယူလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယူဖန်များရင် အခွင့်အရေးသမား ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ ကိုယ့်အားကိုယ် မကိုးချင်တော့ဘဲ ညံ့ဖျင်းသွားတတ်တယ်၊ ငါ့ဘဝကို ငါ့ဘာသာ ဖန်တီးထိန်းကျောင်းဖို့အချိန် ရောက်နေပြီ”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ခုခု ပြောလိမ့်မည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆက်နေဖို့ တိုက်တွန်းလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မျိုးကြည်က..

“မင်းဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်”

ဟုသာ ပြောသည်။ ဇေမိုးက မေးသည်။

“နောက်နှစ် စာမေးပွဲဖြေမယ် မဟုတ်လား”

“မဖြေတော့ဘူး”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့”

“ငါ့မှာ ပညာပါရမီ မပါဘူးလို့ ငါနားလည်လိုက်ပြီ။ အခြေအနေကလည်း မပေးတော့ဘူး။ ကြိုးစားရင် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် စားဝတ်နေရေးက အရေးကြီးလာပြီ။ ဆယ်တန်းအောင်ပါပြီတဲ့။ ဘယ်လိုလုပ် ကျောင်းဆက်တက်မလဲ။ ပြင်ပဝိဇ္ဇာ ဖြေလို့ရတယ်ထား။ စရိတ်စက ရှိသေးတယ်။ လောလောဆယ် ပညာရေးကို စိတ်မကူးနိုင်သေးဘူး။ နောက်ပိုင်း အခြေကျသွားရင် ပြန်လုပ်ချင် လုပ်ဖြစ်မယ်။ မသေချာဘူး။ ငါ့စိတ်ကူးကတော့ တစ်ဖက်က အလုပ်လုပ်ရင်း ကဗျာတွေရေးမယ်။ ကဗျာဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ငါ့ရည်ရွယ်ချက် နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကိုတော့ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ။ ဘွဲ့ရပညာတတ် မဖြစ်ပေမယ့် ကဗျာဆရာတော့ ဖြစ်ရမယ်ကွာ”

မျိုးကြည်က သောင်းမော်၏စိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးဖြစ်၏။ တစ်ခုခုကို ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်တတ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်လည်း ပြန်ပြင်လေ့မရှိ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အတွေးတွေက တစ်ဖက်စွန်းရောက်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဒါကလည်း သူ့ဘဝအခြေအနေကြောင့် ဖြစ်လာတာဟု မျိုးကြည် ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့်....

“မင်းစိတ်ဓာတ်ကို ငါချီးကျူးပါတယ်ကွာ။ ဘယ်ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီလိုရင်တော့ ငါတို့ကို မမေ့ပါနဲ့”

ဇေမိုးကလည်း..

“မင်းကိုယ်မင်းပဲ အားကိုးတာ သိပါတယ်။ ငါတို့ကိုလည်း မင်းနဲ့ထပ်တူလို သဘောထားစေချင်တယ်”

သောင်းမော် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဇေမိုးလက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ကို လှမ်းယူသည်။ သူတို့သည် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်တည်း မီးညှိပြီး သုံးယောက် လက်ဆင့်ကမ်း သောက်နေကြခြင်းပင်။

* * *

သောင်းမော်က ဆရာတော်ကို ဦးချသည်။

“အင်း.. တားမရလို့ ခွင့်ပြုရတာပဲကွယ်။ စိတ်ဓာတ်က တယ်ပြတ်သားသကဲ့၊ အင်းလေ.. ယောက်ျားဆိုတာလည်း စွန့်စားမှ တိုးတက်ကြီးပွားမှာပေါ့။ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ် ဆိုသလိုပေါ့လေ။ အိမ်း အိမ်း.. သွားလေရာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ”

ဆရာတော်က ဆုပေးပြီးနောက် ဦးဇင်းလေးဘက် လှည့်၍..

“ဟဲ့.. ဟိုဟာလေး ပေးလိုက်ဦး”

ဦးဇင်းလေး သင်းပိုင်ကြားမှာ လိပ်ထားသော ငွေစက္ကူအချို့ကို ထုတ်ပေးသည်။ သောင်းမော်က မယူဘဲ..

“တပည့်တော် မယူပါရစေနဲ့ ဘုရား၊ ကျောင်းအရိပ်ကို ခိုခွင့်ရတာကပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ”

“မယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ.. မင်းလခက လကုန်မှ ရမှာမဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲ သုံးဖို့စွဲဖို့”

“တပည့်တော် စုထားတာလေးလည်း ရှိပါသေးတယ်ဘုရား”

“ဒါလည်း ထားပေါ့လေ.. ငါတို့မှာ ဘုန်းကြီးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ကျောင်းနေသွားတဲ့ ကျောင်းသားကို သားသမီးလို သဘောထားရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ယူသွားပါ”

ဦးဇင်းလေးက သောင်းမော်လက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူလိပ်လေးကို ထည့်ပေးသည်။

“ကိုင်း ကိုင်း.. သွားပေရော”

ဆရာတော်ထံမှ ထွက်လာပြီး သူ့အခန်းသို့ ပစ္စည်းများယူရန် အသွားတွင် ဦးဇင်းလေးက လိုက်လာသည်။

“ငါတော့ စိတ်တောင်မကောင်းဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ စကားပြောဖော်ဆိုလို့ မင်းပဲရှိတာ၊ ပျင်းနေတော့မှာပဲ”

“တပည့်တော် မကြာမကြာ လာလည်မှာပါ”

“အေး.. လာပါကွာ၊ မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ ဗဟုသုတတိုးတယ်”

သောင်းမော် သူ့ပစ္စည်းတွေ ယူသည်။ သိပ်များများစားစား မရှိ။ သံသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် စာအုပ်စည်းတစ်စည်းသာ ဖြစ်၏။

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူစက သူ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ စိတ်ကိုထိန်းနိုင်သွားပြီ ဖြစ်၏။ သူလိုလူအဖို့ နောက်ကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားဖို့ အခွင့်အရေးမရှိ။ သို့တိုင်အောင် သူနေခဲ့သော နေရာကလေးကို လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ကွန်းခိုခဲ့သော နေရာကလေး။ ရင်ထဲက တစ်ချက်လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်း စိတ်ကိုတင်းပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

* * *

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိသော ကိုယ်ပိုင်နှလုံးခုန်သံကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြားရလေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့် တကယ်တမ်းကြားရသောအခါ မျိုးကြည် လန့်သွား၏။ ဒီလို နှလုံးခုန်သံ ရုတ်တရက် ပြင်းထန်လာရသည့် အကြောင်းရင်းကတော့ ခင်စောနွယ်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ခင်စောနွယ်နှင့် မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီ။ အလျင်ကတော့ မနက်ကျောင်းသွားလျှင် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့သည်။ နောက်တော့ ခင်စောနွယ်တို့ အိမ်ပြောင်းသွားသည်။ တစ်မြို့နယ်တည်း မဟုတ်တော့သဖြင့် စီးရသည့် ဘတ်စ်ကားလှိုင်းချင်းလည်း မတူတော့။ သို့ဖြင့် မဆုံဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အလျင်က တစ်မြို့နယ်တည်း ဆိုသော်လည်း အိမ်ချင်းက အတော်ဝေးသည်။ ခင်စောနွယ် ပြောင်းသွားသည်ကိုပင် နောက်မှသိရခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီနေ့တော့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ အမှတ်မထင် ဆုံမိသည်။ မျိုးကြည်က ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်စဉ်မှာပင် ခင်စောနွယ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်ပြီး ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ ခုနောက်ပိုင်း ခင်စောနွယ်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ပန်းနာသည်တစ်ယောက်လို ချက်ချင်း အမောဖောက်ဖောက်လာတတ်၏။ ခုလည်း ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသဖြင့် ပိုတောင်ဆိုးသေးသည်။

ခင်စောနွယ်က ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်နေသဖြင့် သူတက်လာတာကို မြင်သည်။
“နင့်ကို ဒီမှတ်တိုင်က တက်လာမှာပဲလို့ ထင်မိသားပဲ”
ဟု ပြောသည်။ မျိုးကြည် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ခေါင်းသာညိတ်ပြသည်။
“နင့်ထမင်းဘူး ပေးချင်ပေးထားလေ”
ခင်စောနွယ်က ပြောသည်။
“ဟာ.. နေပါစေ၊ ဟင်းမှ မကောင်းဘဲ”
ဟု အယောင်ယောင်အမှားမှား ပြန်ပြောမိသည်။ သူ့ရှက်သွားသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း နောက်တာပဲဟု ခင်စောနွယ်က ထင်သဖြင့်..
“အံ့မယ်.. ငါက နင့်ထမင်းစားမှာ ကျနေတာပဲ”

ထိုအခါကျမှ မျိုးကြည် စိတ်ကိုထိန်းပြီး..

“နင်က ယုံရတာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ရောချလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ခင်စောနွယ် ဒီဘက်က ကားစီးသည်ကို သတိရသဖြင့်..

“နင် ဘယ်ကလာတာလဲ”

မေးလိုက်သည်။

“ညက အဒေါ်တို့အိမ်မှာ အိပ်တယ်လေ၊ ဦးလေး နည်းနည်းနေမကောင်းလို့ သွားကြည့်တာ၊ ခုမနက်ထပြီ တစ်ခါတည်း ကျောင်းတက်မလို့”

နှစ်မှတ်တိုင်စာလောက် ခရီးရောက်ပြီးမှ မျိုးကြည် ပုံမှန်နီးပါး အခြေအနေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“နင် အိမ်ပြောင်းသွားတာ ငါတို့တောင် အသိမပေးဘူး”

“ဟ.. အိမ်တက်မင်္ဂလာရယ်လို့သာ ရှိတာ၊ အိမ်ပြောင်းမင်္ဂလာရယ်လို့မှ မရှိဘဲ၊ နင့်ကို ဖိတ်နေရဦးမှာလား”

“ဒါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်တို့အိမ်ပြောင်းတော့ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ ကုသယ်ပေးဖို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ဒါမျိုးကြားရတာ”

“နင်က ငါတို့နဲ့ ဝေးဝေးနေချင်လို့ တမင်ပြောင်းသွားတာလား”

ခင်စောနွယ်က ပြုံးသည်။

“အခြေအနေအရပေါ့ဟာ”

သူတို့ အလျင်နေခဲ့သောအိမ်မှာ သူ့အဖေနှင့် သူ့အဒေါ်တို့ နှစ်ဦးစလုံးပိုင်သော အမွေဆိုင်ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် ခွဲနေကြသည်။ သူ့အဒေါ်က စီးပွားရေးအခြေအနေ ကောင်းသည်။ သားသမီးတွေက အိမ်ထောင်ကျသောအခါ မိသားစုဝင် ပိုများလာသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကို သူတို့ကိုပေးဖို့ ပြောသည်။ တန်ဖိုးတစ်ဝက် အမ်းမည်ဟု ဆိုသည်။

ခင်စောနွယ်တို့ မိဘတွေကလည်း ခင်စောနွယ် ကျောင်းစရိတ်အတွက် ငွေလိုနေသည်။ သူ့အဖေလခဖြင့် ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို နှစ်ရှည်လများ ထောက်ပံ့နိုင်ဖို့မလွယ်။

သို့ဖြင့် အိမ်ကို တစ်ဝက်အမ်းငွေကို ယူလိုက်သည်။ ဆေးကျောင်းနှင့်နီးသော မြေနီကုန်းမှာ အိမ်ငှားနေကြသည်။ ထိုငွေကလေးဖြင့် ရင်းနှီး၍ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်လုပ်မည်။ လောလောဆယ် ဘာလုပ်ရမည် မသိသေး။

ခင်စောနွယ်ပြောသော အခြေအနေအရပေါ့ ဆိုသည်မှာ ထိုအကြောင်းများဖြစ်၏။ မျိုးကြည်ကိုတော့ အပြည့်အစုံ မပြောဖြစ်ချေ။

သို့ရာတွင် မျိုးကြည်အနေဖြင့် စီးပွားရေး အခြေအနေအရပဲဆိုတာ နားလည်သည်။ ခင်စောနွယ်အတွက် သူစိတ်မကောင်း။ ခင်စောနွယ်နှင့် လက်တွဲ၍ ဘဝအခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးချင်သည်။

တကယ် စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း ခင်စောနွယ်က တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်မည့်သူ။ သူကတော့ ရှေ့ဘာဖြစ်လာမည် မသိ။ အကူအညီပေးချင်သူ ကိုယ်တိုင်က ရှေ့ရေးမရော့။ သူ အားငယ်သွားရ၏။ ခင်စောနွယ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မထိခိုက်သလို ရှိနေသည်။ ခင်စောနွယ်ကို ပို၍ အထင်ကြီးပြန်၏။

ခင်စောနွယ်သည် ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသော်လည်း အလျင်ကနှင့် ဘာမျှထူးပြီး မပြောင်းလဲ။ ဝတ်စားထားသည်မှာ သာမန်မျှသာ။ သူ့ကို ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ထင်စရာပင် မရှိချေ။ လွယ်အိတ်သာမပါလျှင် ဆေးလိပ်ခုံသွားမည့် အလုပ်သမားလေးလို့တောင် ထင်ချင်စရာ။

ပင်ကိုလေးနက်မှုရှိသူ တစ်ယောက်အပေါ် အချိန်ကာလက စိုးမိုးပြဋ္ဌာန်းခြင်း မပြုနိုင်။ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်မှုက လူတို့ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးသည်မှာ မှန်သည်။ အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်မှုရှိသူ တစ်ယောက်ကိုမူ အချိန်ကာလဆိုသော အရာသည် ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေခြင်းထက် လေးနက်မှုကို ပိုမိုခိုင်မာလာစေရန် အကူအညီပေးခြင်းသာ တတ်နိုင်သည်။

ခင်စောနွယ်နှင့်သာ လက်တွဲခွင့်ရလျှင် ခင်စောနွယ်ထံမှ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် သူပါ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပေသည်။

“ဟဲ့.. မျိုးကြည်”

ခင်စောနွယ်က ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့အတွေးကို ဖြတ်လိုက်ပြီး..

“ဘာလဲ”

“နင့်မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူးလား”

“ပါပါတယ်ဟ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခင်စောနွယ်က ရယ်၍..

“နင် ကားခမပေးရသေးလို့”

“ဟာ.. ဟုတ်သားပဲ”

ဆိုပြီး အလျင်အမြန် ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ကားစပယ်ယာက မျိုးကြည် လက်မှတ်မဝယ်ရသေးတာ သိသဖြင့် အနားမှာ ရစ်ဝဲရင်း..

“လက်မှတ်ဝယ်ကြနော်.. ကျန်သေးတယ်၊ လက်တို့မတောင်းရပါစေနဲ့”

ဟု စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေသည်ကို ခင်စောနွယ်ကြားသဖြင့် သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မျိုးကြည်က..

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ.. နင်နဲ့တွေ့လိုက်ရင် ငါဟာ အရာရာကို မေ့လျော့သွားတတ်တာပဲ၊ နင်တစ်ယောက်က လွဲရင်ပေါ့”

ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

ခင်စောနွယ်၏ စိတ်ထဲကလည်း....

“နင့်အတွက်ကားခကို ငါ ပေးလိုက်ချင်ပါတယ် မျိုးကြည်၊ ဒါပေမဲ့.. ငါ့မှာ ပိုက်ဆံအပို မပါဘူး၊ ထမင်းဘူး ပါမလာလို့ နေ့လယ်စာကို ထမင်းသုပ်တစ်ပွဲနဲ့ ဝိုက်ဖြည့်ရဦးမှာ”

ဟူ၍....။

* * *

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ရခြင်းသည် အလွန်ပင်ပန်းသည်။ မနက် ငါးနာရီလောက် ထရသည်။ မီးမွှေး၊ ရေခဲအိုးတည်၊ ခုံတွေထုတ်၊ မနက်ခြောက်နာရီမှ ဆယ်နာရီလောက်အထိ လူကျတတ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေသည့် နေရာနှင့် စားပွဲတွေရှိရာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးနေရသည်။

လူရှင်းသည့်အချိန်တွင် ခဏနားရသည်။ ထမင်းစားရသည်။ နေ့လယ် တစ်ချက်ခွဲ နှစ်ချက်မှစ၍ လူပြန်ကျသည်။ ညနေစောင်း ခဏပါးပြီး ညခုနစ်နာရီလောက်မှစ၍ ဆယ်နာရီခွဲ ဆယ့်တစ်နာရီ ဆိုင်ပိတ်ချိန်အထိ မနားရတော့။

သောင်းမော်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆိုပြီး အထင်ကြီးနေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ပင်ပန်းတာလောက်တော့ မဖြူဘူးဟု တွက်ထားသည်။ တကယ်လုပ်ကြည့်တော့မှ မစားသာမှန်း သိသည်။ တစ်နေ့လုံး မတ်တပ်မတ်တပ်နှင့် ဟိုလျှောက်ဒီသွား လုပ်နေရတာ။

ပထမဆုံးနေ့ကဆိုလျှင် ဆိုင်လည်းသိမ်းပြီးရော ခြေထောက်တွေ တောင့်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်သည်နှင့် တုံးခဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ နောက်နေ့မနက် စားပွဲထိုးဖော် ရာဂျူး လာနိုးမှပင် နိုးတော့သည်။ အိပ်ရာက မထချင်။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျော့လှချည်လားဟု အပြစ်တင်လိုက်တော့မှ ကုန်းရုန်းထဖြစ်သွားသည်။ နောက်ရက်တွေကျမှ အသားကျသွား၏။

ပင်ပန်းသည့်အတွက် သူစိတ်မညစ်ချေ။ လှုပ်ရှားမှုများသဖြင့် ထမင်းစားနိုင်သည်။ အိပ်လိုက်လျှင် တစ်ချိုးတည်း။ သို့ဖြင့် သူသည် အရင်ကထက်ပိုပြီး ကြံ့ခိုင်သန်မာလာသည်။ သူ့အကျေနပ်ဆုံးအချက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ကထက်ပိုပြီး ယုံကြည်မှုရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ခုမှ တကယ် ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ရှိလာတယ်ဟု ကဗျာဆန်ဆန် တွေးသည်။

ဒီနေ့ညဘက် မိုးရွာသဖြင့် လူပါးသည်။ မိုးတိတ်ကာမှ နှစ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းလောက် ဝင်လာသည်။ ဆယ်နာရီထိုးခါနီးတွင် မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့ ရောက်လာသည်။

“ဟကောင်တွေ.. နောက်ကျလှချည်လား”

ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း မေးသည်။

“မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ဆိုင်သိမ်းခါနီးမှ လာတာကွ”

“ဇေမိုးကကော.. အပြန်နောက်ကျနေမယ်”

“ငါ မျိုးကြည်တို့အိမ်မှာ အိပ်မှာကွ”

“ကဲ.. ထိုင်ကြပါဦးကွာ၊ ဒီနေ့ မိုးရွာလို့ လူပါးတယ်ကွ၊ ဒီဝိုင်းတွေထရင် ဆိုင်သိမ်းတော့မှာပါ။ လက်ဖက်ရည်သောက်မယ် မဟုတ်လား”

“နေဦးကွာ.. ပြီးမှ မင်းနဲ့ တူတူသောက်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရေနွေးကြမ်းသောက်ကြကွာ”

သောင်းမော်သည် လုပ်စရာ ထွေထွေထူးထူး မရှိသဖြင့် သူတို့ဝိုင်းမှာပင် ဝင်ထိုင်သည်။ သောင်းမော်က..

“မင်းတို့ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ကြရဲ့လား”

ဟု မေးသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ.. အောင်တော့ အောင်မှာပါ”

“ကျောင်းပြေးတဲ့ဒဏ်တွေ ခံရသေးလား”

“နောက်ပိုင်း သိပ်မပြေးတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းရဲ့ ဆုံးမစကားကို နာယူပြီးကတည်းကပေါ့”

မျိုးကြည်က ရယ်၍ပြောသည်။

သူတို့ ကျောင်းပြေးသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သောင်းမော်က တစ်ခါပြောဖူးသည်။

“မင်းတို့နော်.. ကံကောင်းထောက်မလို့ တက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရတာ၊ ငါဆို တက်ချင်ရဲ့နဲ့ မတက်နိုင်ဘူး၊ အခွင့်အရေးရတုန်း ပညာကို အမိအရ ယူကြကွာ၊ ကျောင်းပြေးချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာရင် အဲဒီနေ့ကို ငါ့အတွက် ရည်စူးပြီး ငါ့အစား တက်ပေးတယ်လို့ သဘောထားပြီး တက်ဖြစ်အောင် တက်ကြပါကွာ”

ထိုစကားကို မျိုးကြည်က ပြန်ကောက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

ဇေမိုးက သောင်းမော်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီး..

“မင်း အရမ်းထွားလာတယ် ထင်တယ်၊ ငါနဲ့မတွေ့တာ တစ်လလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဆိုင်ကနီးဆီတွေ ခိုးသောက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

မျိုးကြည်က နောက်သည်။ သောင်းမော်က..

“တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆိုင်ထဲမှာ ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် ပြေးလွှားနေရတာတွေ ပေါင်းလိုက်ရင် မိုင်နဲ့ချီပြီး ရှိမယ်ကွ၊ နေ့တိုင်း အပြေးလေ့ကျင့်သလို ဖြစ်နေတာကိုး”

ထိုစဉ် နောက်ဆုံးကျန်နေသောဝိုင်းမှ လူတစ်ယောက်က..

“ဟေ့ ချာတိတ်.. ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားကွ”

ဟု လှမ်းအော်သဖြင့် သောင်းမော်က..

“လာပြီ အစ်ကိုရေ”

ဆိုပြီး ပြေးသွားသည်။ သောင်းမော်ကို ချာတိတ်ဟု ခေါ်လိုက်သူကို မျိုးကြည် စိုက်ကြည့်သည်။ သူတို့ထက် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်သာ ကြီးမည်။ သူက အနားရောက်လာသော သောင်းမော်ကို..

“ခေါ်နေတာ ကြာပြီကွ.. ဒီအချိုးမျိုးနဲ့ စားပွဲထိုး လုပ်စားလို့ကတော့ ငတ်သေမှာပဲ”

မျိုးကြည် ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ဇေမိုးက လှမ်းဆွဲပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။ သောင်းမော်ကတော့ ဆောရီးပဲဗျာ ဟူ၍သာ ပြောပြီး ပေးသည့်ငွေကိုယူ၊ အမ်းစရာရှိတာ ပြန်အမ်းသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်ဖြင့် မျိုးကြည်တို့ဆီ ပြန်လာ၏။

မျိုးကြည်က စောစောကလူ ထွက်သွားသည်ကို မကျေမနပ် ကြည့်နေပြီးမှ..

“ဘာကောင်လဲ.. ငါသာဆို ကပ်ထည့်လိုက်ပြီ”

သောင်းမော်က ရယ်သည်။

“ငါလည်း အစက မင်းလိုဖြစ်တာပဲ၊ ဆေးပေါက်ပြီး လာရစ်တဲ့ကောင် တစ်ယောက်ကို ကုပ်ကကိုင်ပြီး ဆွဲထုတ်ဖူးတယ်၊ ဒီလိုစိတ်မျိုးနဲ့ဆို ဆိုင်မှာ တစ်ပတ်တောင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တော့လည်း ဝယ်သူအမြဲမှန်သည် ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ထားလိုက်ရတာပဲ၊ သိပ်လွန်လာရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ကဲ.. ခဏစောင့်ကွာ၊ ဆိုင်သိမ်းတော့မယ်”

* * *

ဆိုင်သိမ်းပြီးနောက် သောင်းမော်က..

“လာကွာ.. လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ရအောင်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဟိုနှစ်ကောင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

“ဘာပေါက်တာလဲ”

မျိုးကြည်က မေးသည်။

“ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆိုတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖို့တော့ ဒါဟာ အလုပ်ကွ၊ အိမ်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အဖြစ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အမြဲနေနေရပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရတဲ့ အရသာကို မခံစားရဘူးကွ၊ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့လူက ထမင်းစားမကောင်းလို့ တခြားဆိုင် သွားစားတဲ့သဘောပဲ၊ ငါလည်း တစ်ခါတလေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားထိုင်ပြီး စားသုံးသူလို နေချင်တယ်”

လမ်းထောင့်မှာ ညဉ့်နက်အထိဖွင့်သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ဆိုင်ရှေ့ ဇလပ်ပန်းခြံနားက ခုံမှာ ထိုင်ကြသည်။ ကျဆိမ့်သုံးခွက် မှာသည်။

“မင်း ဒေးဒရဲကို မပြန်သေးဘူးလား”

သောင်းမော်က ဇေမိုးကို မေးသည်။

“ပြန်မယ်ကွ.. မင်းတို့နဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ လာတာ၊ နက်ဖြန်ပြန်မယ်”

“ငါလည်း မင်းတို့နဲ့ တွေ့ချင်နေတာပဲ၊ ငါ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝမ်းတီးတူးကော် အော်နေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ကဗျာအကြောင်း မပြောရတာ ကြာပြီ”

“မင်း အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

မျိုးကြည်က မေးသဖြင့်..

“နေဖို့ထိုင်ဖို့ စားဖို့ မပူရတော့ဘူးပေါ့၊ ပင်ပန်းတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေနိုင်တာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“မင်းကတော့ တကယ်ပါပဲကွာ”

ဟု ဇေမိုးက အားကျသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီလောက် ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်လောက်သေးပါဘူးကွာ၊ တချို့ဆိုရင် ပင်ပန်းချင်ပါတယ်လို့ ပင်ပန်းခွင့် ရကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းနပ်မှန်စားရရင် တော်ပါပြီ၊ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရဆိုပြီး ပင်ပန်းခွင့်ရဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လိုက်ရှာနေကြရတာ မဟုတ်လား”

ပြောပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်၊ ထိုစဉ် သူတို့နှင့် တစ်ဝိုင်းကျော်က “ရေခဲပေးပါဦးဟေ့” ဟု အော်သံကြား၏။ သောင်းမော် သူ့ဆိုင်မှာလိုမှတ်ပြီး ထမည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သတိရပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ခေါ်သံကြားလျှင် ပြေးသွားသည့်အကျင့်က စွဲနေပြီ။ မျိုးကြည်တို့ မသိလိုက်။

“မင်း ကဗျာရေးဖြစ်ရဲ့လား”

“အဲဒါတော့ နည်းနည်း အခက်အခဲတွေ့တယ်ကွာ၊ စာဖတ်ဖို့ စာရေးဖို့ အချိန်သိပ်မရဘူး၊ ညဆိုင်သိမ်းပြီးတာနဲ့ လူက ပင်ပန်းပြီး အိပ်ချင်လာတာပဲ”

“နေ့လယ်ဘက် ဆိုင်မှာ လူရှင်းတဲ့အခါ ရေးပေါ့ကွာ”

“မလွယ်ပါဘူး.. ငါက ဘုန်းကြီးကျောင်းလို တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမျိုးမှာ နေခဲ့တာကိုး၊ ဒီမှာက ကက်ဆက်သံ ဆူဆူညံညနဲ့၊ နောက်ပြီး စားပွဲထိုးဆိုတာ သောက်မယ့်သူလာရင် အဆင်သင့် ပြေးသွားနိုင်အောင် အသင့်ပြင်ထားရတာ၊ ငါက ကဗျာထိုင်ရေးနေမယ်၊ စာထိုင်ဖတ်နေမယ် ဆိုရင် ဆိုင်ရှင်က ဘယ်ကြည်ဖြူပါ့မလဲ၊ နောက်တစ်ခုက ငါ့အကြောင်းလည်း မင်းတို့သိသားပဲ၊ ကဗျာရေးရင် ထိုင်ပြီးရေးလိုရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကြမ်းပေါ်မှာအိပ်ပြီး ရေးတတ်တာ မဟုတ်လား”

“မင်း ညအိပ်တော့ရော ဘယ်မှာအိပ်သလဲ”

“ဆိုင်ထဲမှာပဲလေ၊ စားပွဲနှစ်လုံးကို ဆက်လိုက်ရင် ကုတင်ဖြစ်သွားတာပဲ၊ အဲ.. ပြောရဦးမယ်ကွာ”

သောင်းမော်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး..

“ညဘက် ဆိုင်သိမ်းပြီးပြီးချင်း မအိပ်ချင်အောင် လေ့ကျင့်ယူရတယ်ကွာ၊ လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုး၊ လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်လောက် ဖျော်သောက်၊ တစ်နာရီလောက်တော့ စာရေးစာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားရတာပေါ့၊ ခုတော့ အလေ့အကျင့်ရသလောက် ရှိပါပြီ၊ အစပိုင်းတော့ မလွယ်ဘူး၊ တစ်ခါကတော့ တော်တော်ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ စားပွဲနှစ်လုံးဆက်၊ အိပ်ရာခင်းပြီး ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာပေါ်မှာမောက်ပြီး ကဗျာရေးတာ၊ ငါ့အကြောင်းလည်း မင်းတို့သိသားပဲ၊ ကဗျာရေးရင် ဟိုဘက်လိုမှန်လိုက်၊ ဒီဘက်လိုမှန်လိုက် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကဗျာရေးရင်းနဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတုန်းကလို လိုမှန်လိုက်တာ စားပွဲပေါ်က ပြုတ်ကျသွားပါရောကွာ.. ဟားဟား”

မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့က လိုက်ရယ်သော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ သောင်းမော်အတွက် စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်သွား၏။ သောင်းမော်ကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ မျိုးကြည်လက်ထဲက သောက်လက်စ စီးကရက်ကို လှမ်းယူပြီး ဖွာသည်။ ဇေမိုးယူလာသည့် ဒူးယားဘူးရှိသော်လည်း ဆေးလိပ် လက်ဆင့်ကမ်းသောက်သည့် အကျင့်ပါနေသဖြင့် အသစ်ယူမသောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ.. ငါ့အကြောင်းချည်းပဲ ပြောနေရတယ်၊ မင်းတို့အကြောင်းလည်း ပြောပါဦး၊ ကျောင်းက ပန်းချီခန်း နံရံကပ်စာစောင်မှာ မင်းတို့ကဗျာတွေ ခဏခဏ ပါတယ်ဆို”

“အေးကွ.. မဆိုးလှဘူး”

“မင်းတို့အတွက် ငါဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ငါတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေပို့တာ တစ်ပုဒ်မှ အရွေးမခံရသေးဘူး”

“ငါတို့လည်း ဒီလိုပါပဲကွာ.. ကျောင်းနံရံကပ်မှာသာ ပါတာ”
“ဒါနဲ့ မင်း ခင်စောနွယ်နဲ့ တွေ့သေးလား”

ခင်စောနွယ်ဆိုသော နာမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် မျိုးကြည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။
သောင်းမော်လက်ထဲက စီးကရက်ကို ဆတ်ခနဲလှပြီး နှစ်ဖွာသုံးဖွာ ဆက်ရှိက်သည်။ စီးကရက်အစီခံတောင် လောင်သွား၏။
ပစ်ချပြီး ဖိနပ်နှင့် နင်းချေသည်။ ပြီးမှ..

“ဟိုနေ့က ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဆုံတယ်ကွ.. သူအိမ်ပြောင်းသွားတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”
“အေး.. သိတယ်၊ မြေနီကုန်းဘက်လို့ ပြောတာပဲ”
“သူတို့က ငွေလိုနေတယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါကွာ....”
“ဒါတွေ ငါလည်း သိပြီးသားပါ၊ ငါသိချင်တာက မင်းနဲ့သူနဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်အဆင့် ရောက်ပြီလဲ”
“သူ့ကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ ငါ့ရင် အရမ်းခုန်တာပဲ”
“နည်းတဲ့အဆင့်ကြီး မဟုတ်ပါလားကွ”

ဇေမိုးက ဝင်ပြောသည်။ မျိုးကြည်က တစ်ခွန်းဆဲပြီး ရေခဲနွေးနှင့် လှမ်းပက်သည်။ ဇေမိုးက မျက်နှာကို
လက်နှင့်ကာသည်။ ပန်းကန်ထဲမှာ ရေခဲနွေးမရှိတော့။ အကတ်အသတ် နှစ်စက်သုံးစက်တော့ စဉ်သွား၏။

“အေးပါ.. ချစ်တယ်ဆိုမှတော့ တွေ့ရင် ရင်ခုန်မယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါ၊ ငါပြောတာက
မင်းကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ သူရိပ်မိနေပြီလား၊ မင်း ဘယ်တော့လောက် ဖွင့်ပြောမလဲ.. ဒါကိုပြောတာ”
“ငါ့အကြောင်း သူမသိသေးဘူး ထင်တယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာ ဆက်ဆံပုံက ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး၊
ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာကတော့ စိတ်ကူးနေတုန်းပဲကွာ၊ ပြောရဲတဲ့သတ္တိ ရှိလာအောင် ကြိုးစားနေတုန်းပဲ”

ဇေမိုးက လက်ကျန်ရှိနေသော ရေခဲနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကုန်အောင် မော့ပစ်လိုက်ပြီးမှ..
“မင်းမို့လို့ ဒီလောက်ကြာနေတာ၊ မင်းနေရာမှာ ငါသာဆိုရင် ခုလောက်ဆို ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ”
“ဟေ့ကောင်.. မင်းရိုင်းလှချည်လား”

ခင်စောနွယ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မျိုးကြည် ဆတ်ဆတ်ထိမခံကြောင်း သိသဖြင့် ဇေမိုးက စခြင်းဖြစ်၏။
“ငါက သဘောပြောတာပါ၊ ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား ပြောရတာ ကားစပယ်ယာကို
မှတ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ ရပ်ပေးဖို့ မျက်နှာချိုသွေးရတာလောက်တောင် မခက်ပါဘူး”

“မင်းအတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့၊ မင်းက အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မိန်းကလေးတွေကို
ကဗျာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းလောက် သဘောထားတဲ့ကောင်”
“ကုန်ကြမ်းမဟုတ်ဘူး၊ စံပြမယ်၊ ကဗျာရေးဖို့ စံပြမယ်၊ ဒီမှာကွ.. မျိုးကြည်ရ၊ အချစ်ဆိုတာ
ထီလက်မှတ်တစ်စောင်လိုပဲ၊ ထီမဖွင့်ခင်မှာ ခုနစ်ရာကနေ တစ်သိန်းထိတန်တယ်၊ အဲ.. ထီဖွင့်ပြီးလို့ ထီပေါက်စဉ်ထဲ
မပါတော့ရင် ဘာမှအဖိုးမတန်တော့တဲ့ စက္ကူတစ်ရွက် ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ကွမ်းယာထုပ်ဖို့လောက်ပဲ အသုံးကျတော့တယ်၊
ထီလက်မှတ် အဟောင်းတစ်စောင်ကို အမြတ်တနိုးသိမ်းထားလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ နောက်ဖွင့်မယ့် ထီအတွက်
အသစ်တစ်စောင် ထိုးမှာပေါ့၊ ဒါပါပဲ”

ဇေမိုးက သူရေးထားသော ကဗျာထဲက စကားလုံးများဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သောင်းမော်က..

“ငါကတော့ အချစ်ဆိုတာ ချက်လက်မှတ်တစ်ခုနဲ့တူတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ချက်လက်မှတ်ဆိုတာ အလွတ်အတိုင်းဆိုရင် ဘာမှအသုံးမဝင်တဲ့ စက္ကူတစ်ရွက်ပဲ၊ ဒီလိုပဲ ဘာမှမရေးရသေးတဲ့အတွက် အဖိုးအနုလည်း ထိုက်တန်နိုင်တယ်၊ ဒီမှာ မျိုးကြည်.. မင်းလုပ်ရမှာက ချက်လက်မှတ်အလွတ် တစ်ရွက်ကို ခင်စောနွယ်ကို ပေးလိုက်ဖို့ပဲ၊ သူလိုချင်တဲ့ တန်ဖိုးကို သူ့ဘာသာ ဖြည့်လိမ့်မယ်”

မျိုးကြည်က ခဏငိုနေပြီး..

“သူလိုချင်တဲ့ ကိန်းဂဏန်းတန်ဖိုးအတိုင်း ငါ့ဆီမှာ ရှိပါ့မလားလို့ ငါ စိုးရိမ်မိတယ်”

သောင်းမော်က မျိုးကြည်၏ပုံးကို ပုတ်ပြီး..

“နလုံးသားဆိုတာ စကြာဝဠာကြီး တစ်ခုလုံးကိုတောင် သိုလှောင်ထားနိုင်တဲ့ ဘက်တိုက်ကြီးတစ်ခုပါကွာ”

သောင်းမော်လိုလူမျိုးက ခုလို အနုအလှစကားတွေ ပြောနေသဖြင့် ဇေမိုး ထူးဆန်းသလို ကြည့်သည်။

“ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲကွ.. ညဉ့်နက်ပြီထင်တယ်၊ ဟာ မျိုးကြည်.. မင်းနာရီကော”

“ပေါင်ထားတယ်ကွ၊ ပိုက်ဆံပြတ်သွားလို့”

သောင်းမော်က ဇေမိုးဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ဇေမိုးက သူ့ဘယ်လက်ကို မြှောက်ပြပြီး..

“ပေါင်တယ်နဲ့တယ်ဆိုတာ တွေဝေတဲ့လူတွေရဲ့ အလုပ်ကွ၊ ငါကတော့ တစ်ခါတည်း အပြတ်ရောင်းပစ်လိုက်တာပဲ”

“မင်းတို့ကလဲ”

“ကျောင်းကဆိုင်တွေမှာ အကြွေးစားသောက်ထားတာ ရှိတယ်လေကွ၊ ကျောင်းမပိတ်ခင် ဆပ်ခွဲမှ ကောင်းမှာပေါ့၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ထိ စောင့်ခိုင်းရမှာ အားနာလို့”

သောင်းမော် ပြုံးလိုက်ပြီး ဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးကိုခေါ်၍ ငွေရှင်းရင်း နာရီမေးသည်။ ဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီဟု ဆိုသည်။ မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့က အကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကြသေးသည်။ သောင်းမော်က..

“ဒီနေ့ ငါတိုက်ပါ့မယ်ကွ.. ငါ့မှာ ရှိပါတယ်၊ တစ်ခါတလေလာတာ ငါ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါရစေ၊ ကဲ.. ညဉ့်လည်းနက်ပြီ၊ မင်းတို့ပြန်ဖို့ နောက်ကျနေမယ်၊ သွားကြရအောင်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထလာပြီးနောက် မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့က လမ်းမခွဲဘဲ သောင်းမော်နောက် လိုက်လာကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ.. သွားကြတော့လေ၊ ငါ့ကို လိုက်မပို့နဲ့တော့”

ဇေမိုးက ပြုံးတုံ့လုပ်ရင်း..

“ငါတို့က မင်းနဲ့တူတူ အိပ်မလို့”

“ဟာ.. ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်း မျိုးကြည်အိမ်မှာ....”

“ငါလည်း ဇေမိုးအဆောင်မှာ အိပ်မယ်လို့ အိမ်ကိုပြောခဲ့တာ”

မျိုးကြည်က ဝင်ပြောသည်။

“ငါ့ဆီမှာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ ဖျာတစ်ချပ်၊ စောင်တစ်ထည်ပဲ ရှိတာ”

“အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ မင်းလိုပဲ စားပွဲနှစ်လုံးဆက်ပြီး အိပ်မှာ”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ.. စားပွဲတွေက တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး ညီတာမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်နေကျမဟုတ်ရင် ခိုးလိုးခုလုနဲ့”

“ရပါတယ်ကွ”

“မင်းတို့ အိပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အိပ်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ရအောင် အိပ်မယ်၊ မင်းအိပ်သလိုမျိုး ငါတို့လည်း အိပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုပေါ့ကွာ”

သောင်းမော်က ပြုံးသည်။

“တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်တွေ.. ဒီလိုအိပ်ရတာကို ပျော်စရာများ မှတ်နေလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. အိပ်ဖူးတယ်ရှိတာပေါ့၊ ကြောင်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ ခုကျမှတော့ ငါ့အဆောင်လည်း ပြန်လို့မရတော့ဘူး၊ မျိုးကြည်အိမ်လည်း သွားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ မင်းဆီမှာ မအိပ်ရရင် တစ်ညလုံး ထိုင်စကားပြောရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

သောင်းမော် ဆက်ပြင်းမနေတော့။ ခက်တဲ့ကောင်တွေပဲ ဟူ၍သာ ထပ်ညည်းသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ ကြားရ၏။

* * *

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် သောင်းမော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ မျိုးကြည် မကြာခဏရောက်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်း လူရှင်းသည့်အချိန်မျိုး။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်သည့်အခါ ညဆိုင်ပိတ်ချိန်နီးမှ သွားသည်။ ဇေမိုးကလည်း ဒေးဒရဲ ပြန်သည်ဆိုသည့်တိုင် ကြာကြာမနေ။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဆို ရန်ကုန်တစ်ခေါက် တက်လာတတ်သည်။ မျိုးကြည်တို့အိမ်မှာ သုံးလေးရက်နေပြီးမှ ပြန်သည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ လျှောက်လှည့်ပြီး ကဗျာတွေ ပို့ကြသည်။ သောင်းမော်က မအားသဖြင့် မလိုက်နိုင်။ သူ့ကဗျာတွေကိုပါ မျိုးကြည်တို့က ပို့ပေးသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေက အပြန်တွင် ပန်းဆိုးတန်း စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်တွေမှာ လျှောက်မွှေသည်။ ကဗျာနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်တွေ၊ သူတို့ဖတ်ချင်နေသော စာအုပ်တွေ ဝယ်သည်။

သူတို့ကဗျာတွေကို ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကမှ မသုံးသေး။ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုကို ကဗျာပို့ပြီးသည့်အခါ ဒီကဗျာတွေတော့ အယ်ဒီတာတွေကြိုက်မှာ သေချာတယ်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ နောက်တစ်လ မဂ္ဂဇင်းထွက်လျှင် ရွေးကဗျာစာရင်းကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် လှန်ကြည့်ကြသည်။ အရွေးမခံရသောအခါ စိတ်ဓာတ်ကျသည်။

“မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုကို တစ်လတစ်လ ကဗျာပေါင်း ရာနဲ့ချီပြီး ရောက်တာကွ၊ ဒီအထဲမှာ ဝင်ပြိုင်ရတာ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မလွယ်ဘူးဆိုပြီး နောက်ဆုတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆက်ရေး ဆက်ပို့ရမှာပဲ၊ ပါတာ မပါတာက အယ်ဒီတာတွေ အလုပ်၊ ရေးပြီးပို့ဖို့က ငါတို့အလုပ်ပဲ”

ဟု သောင်းမော်က အားပေးသဖြင့် ဆက်ပို့ဖြစ်ကြပြန်သည်။

တစ်ရက်တွင် ဇေမိုးက ပြောလာသည်။

“ငါတို့ ကဗျာစာအုပ်လေးတစ်အုပ် စုပြီး ထုတ်ရအောင်ကွာ.. လက်ရေးကဗျာစာအုပ်ပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ.. ကုန်ကျစရိတ်ကို ငါတို့သုံးယောက် စုပြီး ထည့်တာပေါ့”

သောင်းမော်က ပြောသည်။

“ငါ အကုန်ခံပါ့မယ်ကွာ”

ဇေမိုးက ပြောသော်လည်း သောင်းမော်က..

“ငါလည်း စုထားတဲ့ပိုက်ဆံလေး ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ အားလုံးစုပြီး လုပ်ရတာ ပိုကောင်းပါတယ်”

“ထုတ်ပြီးတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ.. လျှောက်ဝေမှာလား”

“အုပ်ငါးဆယ်လောက် လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ လျှောက်ရောင်းတာပေါ့၊ ကျောင်းဖွင့်တဲ့အခါ ကျောင်းမှာရောင်းလို့ ရတာပဲ”

“ဝယ်ပါ့မလား”

“ငါ့တာဝန် ထားစမ်းပါကွာ၊ အတင်း နသားပါးယား ရောင်းရမှာပေါ့”

စာအုပ်မှာထည့်မည့် ကဗျာတွေ ရွေးကြသည်။ ဖယောင်းစက္ကူ၊ ကညစ်၊ အောက်ခံပလိတ်များ ဝယ်ကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ တစ်ယောက်မှ ဖယောင်းစက္ကူပေါ်မှာ မရေးခဲ့ဖူးချေ။ မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့က လက်ရေးသပ်ရပ်သူများ မဟုတ်ကြသဖြင့် ဖယောင်းရေးဖို့ တာဝန်သည် သောင်းမော်ခေါင်းပေါ်ပဲ ကျသည်။

သောင်းမော်က ဖယောင်းစက္ကူ တစ်ရွက်ပေါ်တွင် စမ်းသပ်ရေးကြည့်သည်။ ဖယောင်းစက္ကူက စာရေးစက္ကူနှင့် မတူ။ ကညစ်နှင့် ရေးရတာကလည်း ဘောလ်ပင်တို့၊ ဖောင်တိန်တို့နှင့် ရေးရတာချင်း မတူ။ ခပ်ဖော့ဖော့ရေးတော့လည်း မထင်၊ သိပ်ဖိရေးပြန်တော့ စက္ကူစုတ်ပြဲကုန်သည်။ ဖယောင်းစက္ကူတစ်ရွက် အဆုံးခံပြီး လေ့ကျင့်တော့မှ အတော်ဟုတ်လာသည်။

နောက်အခက်အခဲတစ်ခုက စာမျက်နှာမဖွဲ့တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဖယောင်းစက္ကူတစ်ရွက်လျှင် စာလေးမျက်နှာ ဖွဲ့ရသည်။ စာကူးစက် လှည့်ပြီးလျှင် စာရွက်ရှည်ကို အလယ်မှ ကန့်လန့်ဖြတ်၊ ပြီးတော့ ခေါက်လိုက်လျှင် စာမျက်နှာ နံပါတ်စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ရမည်။ ဤသို့ဖြစ်အောင် ဖယောင်းစက္ကူပေါ်မှာ ဘယ်လိုပုံစံချရမလဲ စဉ်းစားရသည်။

စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ နံပါတ်စဉ်တွေထိုးပြီး နမူနာ ခေါက်ကြည့်သည်။ စာကူးစက်ဖြင့် လှည့်ပြီးလျှင် ပေါ်လာမည့်အတိုင်း မှန်းကြည့်ရသည်မှာ မလွယ်။ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စမ်းကြည့်သည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ငြင်းကြသည်။ နောက်ဆုံးမှ ပုံစံချ၍ ရသွားသည်။

ဖယောင်းစက္ကူ ညာဘက်အပေါ်ခြမ်းက စာမျက်နှာတစ်၊ ၎င်းနှင့် အောက်ခြေချင်းတိုက်ပြီး စာမျက်နှာနှစ်၊ ဟိုဘက်က သုံး၊ တစ်ပတ်လည်ပြီး စာမျက်နှာတစ်နှင့်ယှဉ်လျက် စာမျက်နှာလေး။

အားလုံး ဆယ့်ခြောက်မျက်နှာ ရှိမည်။ အဖုံးအတွက် နှစ်နေရာဖယ်လျှင် ဆယ့်လေးမျက်နှာ ကျန်မည်။ ဆယ့်လေးမျက်နှာ သုံးယောက်ဆိုတော့ ဝေခြမ်းဖို့ ခက်နေသည်။ အဖုံး၏ အတွင်းဘက်နှစ်မျက်နှာကို လွှတ်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ တစ်ယောက် လေးမျက်နှာနှုန်း ရသည်။

ကဗျာစာသားတွေကတော့ ရေးလို့ရပြီ။ အဖုံးပန်းချီကို ဘယ်လိုလုပ်ရမည် မသိ။ သူတို့က ပန်းချီလည်း ဆွဲတတ်ကြတာမဟုတ်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်ဆိုလျှင်တော့ ပန်းချီခန်းမှ အကူအညီတောင်းလို့ ရနိုင်သည်။ ခုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကြံဖန်လုပ်ရမည်။

ဇေယျာပေးသည့် အကြံဉာဏ်ကို သဘောတူကြသည်။ မျိုးကြည်ဆီက ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း အဟောင်းတစ်အုပ်ထဲက ဗဂျီအောင်စိုး၏ ကဗျာသရုပ်ဖော်ပုံတွေထဲက တစ်ပုံကိုရွေးသည်။ ထိုပုံအတိုင်း ဖယောင်းစက္ကူပေါ်မှာ ကူးဆွဲသည်။ မူရင်းပုံကို မမီသော်လည်း ကျေနပ်လောက်စရာ ကဗျာစာအုပ်အဖုံး ဖြစ်သွားသည်။

ဖယောင်းစက္ကူတွေယူပြီး စာကူးစက်မှာ လှည့်ခိုင်းသည်။ ဒီအဆင့်မှာ ခက်ခဲလာသည်။ စာကူးစက်တွေက ကဗျာဆိုလျှင် လှည့်မပေးချင်ကြ။ ပြဿနာ တက်တတ်သည်။ သူတို့လုပ်ငန်း အထိခိုက်မခံနိုင်။ စာကူးစက်ပေါင်းများစွာ လျှောက်သွားပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောကြသည်။ ကဗျာလည်း ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဘာမှ ပြဿနာတက်စရာ မရှိပါဟု ဆိုသော်လည်း မရ။

သူတို့မှာ ဖယောင်းစက္ကူထုပ်ကိုင်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြရ၏။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ခု သွားသတိရသည်။ သူတို့တက်ခဲ့သော အထက်တန်းကျောင်းမှာ စာမေးပွဲမေးခွန်းတွေ လှည့်သည့် စာကူးစက်ရှိသည်။ ကျောင်းစာရေးက မျိုးကြည်နှင့် ခင်သည်။ ကျောင်းစာရေးဆီ အကူအညီ တောင်းကြည့်သည်။

ကျောင်းစာရေးက ကူညီချင်သည်။ သို့ရာတွင် စာကူးစက် ပျက်နေ၏။ သူက အကြံတစ်ခုပေးသည်။ စက်မပါဘဲ ကူးသည့်နည်းကို ပြောပြသည်။ စာကူးစက်သုံးမင်လည်း ပေးလိုက်သည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း စမ်းကြည့်ကြသည်။ ဖယောင်းစက္ကူကို စာရွက်ပေါ်မှာထပ်၊ မီးချောင်းအဟောင်းတစ်ခုမှာ စာကူးစက်မင်သုတ်ပြီး အပေါ်ကလိုမိုခြင်း ဖြစ်၏။ မင်များသွားတော့ သီးကုန်သည်။ မင်နည်းသွားတော့ စာလုံးတချို့ မထင်ရှားဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သိပ်ပြီးဖိလိုမ့်လျှင် စာလုံးတွေ ပူးကုန်သည်။ ဖော့လွန်းပြန်တော့ မင်မပေါက်။ အောက်ခံကလည်း ပြင်ညီဖြစ်ရမည်။ မှန်တစ်ချပ်ကို အောက်ခံအဖြစ် သုံးသည်။

လေးငါးရွက်လောက် ပျက်ပြီးမှ အကောင်းတစ်ရွက် ရသည်။ အောက်ခံမှန်ကရော၊ မီးချောင်းကပါ အမာတွေချည်းဖြစ်သဖြင့် မင်စိမ့်ဝင်အား သိပ်မကောင်း။ မှန်ပေါ်မှာ ရော်ဘာပြားလိုဟာမျိုး ခံပေးနိုင်လျှင်ကောင်းမည်ဟု သောင်းမော်က အကြံပေးသည်။ ညီညာသော ရော်ဘာပြားမျိုး ရဖို့မလွယ်။

သောင်းမော်က အကြံတစ်ခုရသည်။ စက်ဘီးကျွတ် အဟောင်းတစ်ခု ရှာသည်။ မီးချောင်းပေါ်က စွပ်လိုက်သည်။ ရော်ဘာကျွတ်ပေါ်ကို မင်သုတ်ပြီး လိုမ့်ကြည့်သည်။ မင်ကျမင်န ပိုပြီးသပ်ရပ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

အုပ်ငါးဆယ်စာ လိုမ့်လိုက်သည်။ စက္ကူအပျက်အစီးက အရွက်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိမည်။

ဖယောင်းပေါ်မှာ ရေးရာတွင် အလေ့အကျင့် မရှိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်ဖြင့် လိုမ့်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း သိပ်တော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိလှ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။

လျှောက်လွှာအရွယ် စာရွက်များကို အလယ်က ကန့်လန့်ဖြတ်ရသည်။ ခေါက်ရသည်။ စီရသည်။ ချုပ်ရသည်။ စာအုပ်ဖြစ်ပြီ။ တစ်ခုလိုနေသည်။ သူတို့မြင်ဖူးသည့် တခြားလက်ရေးကဗျာ စာအုပ်တွေလို ညီညီညာညာ မရှိ။

အနားတွေကို ဖြတ်ရမည်။ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းသုံး ဓားစက်နှင့် ဖြတ်ရကြောင်း သူတို့မသိ။ တစ်အုပ်ချင်းကို ပေတံခံပြီး ဘလိတ်ဓားနှင့် ဖြတ်သည်။

မျိုးကြည်လက်ကို ဘလိတ်ဓား ရှသွား၏။ ထွက်လာသော သွေးများကို စာအုပ်သုံးအုပ်ပေါ်မှာ တစ်စက်စီ ညှစ်ချသည်။ သောင်းမော်နှင့် ဇေမိုးတို့အတွက် တစ်အုပ်စီ။ သူ့အတွက် တစ်အုပ်။ အမှတ်တရ..။

အားလုံးပြီးသွားတော့ ညနှစ်နာရီ ထိုးပြီ။ သောင်းမော်က လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်သည်။ ပထမဆုံးသော ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ကြည့်လို့ပင်မဝ။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ပင်ပန်းသည်ဟူ၍လည်း မထင်ကြ။ အားလုံး ပျော်နေကြသည်။ သောင်းမော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ မနက်ထိ စကားတွေ ထိုင်ပြောနေကြသည်။ ဘောလုံးပွဲမှာ အနိုင်ရသူတွေလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လှပြောကြသည်။

စာအုပ်နာမည်က....
“နလုံးလှုပ်သံ ကဗျာများ”

* * *

ကဗျာစာအုပ် ရောင်းရသည့် ကိစ္စမှာ မလွယ်ကူလှ။ အတော် မျက်နှာပြောင်ရသည်။

လက်ရေးကဗျာစာအုပ် ဝယ်သူမှာ ကဗျာကို အလွန်ဝါသနာပါသူမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ထိုသူမျိုးကလည်း အမြဲတမ်း ပိုက်ဆံပြတ်နေတတ်သူတွေသာ ဖြစ်တတ်သည်။ တချို့ အတင်းရောင်း၍ ဝယ်သူတွေကျတော့လည်း ကဗျာကို ဖတ်တတ်သူများ မဟုတ်ကြ။ ဒါမျိုးလက်ထဲ ကဗျာစာအုပ် ရောက်သွားတော့လည်း ဘာမှ အရာမဝင်တော့။

မျိုးကြည်က အလကားဝေပစ်ဖို့ ပြောသည်။ ဇေမိုးက လက်မခံ။ အလကားပေးတာကျတော့လည်း လူတွေက တန်ဖိုးထားမှာမဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ သို့တိုင်အောင် အတင်းလုယူသွားသဖြင့် ပေးလိုက်ရတာ ရှိသည်။ တချို့ ကဗျာဝါသနာပါသူတွေက ဝယ်ကြသည်။ တချို့ကျတော့ စာရွက်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်သည်။ ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို ရွတ်ဖတ်ကြည့်ပြီး..

“အလဲ့.. တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဟု လှောင်သလို ပြောင်သလို လုပ်သည်။ မျိုးကြည်က သူ့စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရသည်။ ဇေမိုးကတော့ တကယ်ချီးကျူးဖို့ကောင်းသည်။ မိန်းကလေးတွေကို စာအုပ်မဝယ်ဝယ်အောင် လှည့်ပတ်ပြောဆိုတတ်သည်။

“နင်တို့ ကျောင်းလခ မသွင်းရသေးရင် ငါ့ကိုပေးလိုက်လေ.. ငါ သွားတန်းစီပေးမယ်”

“စာတိုက်မှာ ငွေရောက်မရောက် သွားစုံစမ်းပေးရမလား”

စသည်ဖြင့် စည်းရုံးပြီး စာအုပ်ရောင်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကဗျာစာအုပ် လေးဆယ်နီးပါး ရောင်းရသည်။ အကြွေးက ဆယ်နှစ်အုပ်၊ အလကားဆွဲသွားတာက ငါးအုပ်။ ရောင်းလို့ရသော ငွေကလည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ပစ်လိုက်လို့ ကုန်သွားသည်။

ပန်းချီခန်း နံရံကပ်စာစောင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကို တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးသည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် ခင်မြဇင်က ပန်းချီခန်းမှထုတ်သော စွယ်တော်ပွင့်ချိန် ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပြန်ပေးသည်။

“စာအုပ်ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလည်း စားသောက်ပစ်လို့ ကုန်ပြီ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ဇေမိုးကပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လဲကွာ.. ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့ပြန်ရတာက နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိတာမဟုတ်လား၊ စာအုပ်ထုတ်လိုက်ရတာ အမြတ်ပဲ”

“ငါတို့ကတော့ အရေးမကြီးဘူးပေါ့ကွာ၊ သောင်းမော်က မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ ရှယ်ယာထည့်ရတာ၊ သူ့ပိုက်ဆံတော့ ပြန်ပေးသင့်တယ် ထင်တယ်”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့.. ဒီကောင်ကလည်း ပြန်ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားပေးရင် စိတ်တောင် ဆိုးချင်ဆိုးဦးမယ်၊ ဒါနဲ့.. ဟေ့ကောင်၊ စာအုပ် ဘယ်နှစ်အုပ် ကျန်သေးလဲ”

ဇေမိုးက လွယ်အိတ်ကို ဟကြည့်ပြီး....

“လေးငါးအုပ်ပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မျိုးကြည်က ရှက်သလို ပြုံးဖြဖြလုပ်ပြီး..

“ငါ ခင်စောနွယ်ကို တစ်အုပ်လောက် လက်ဆောင်ပေးချင်လို့”

“ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ရိုက်တာမှ စာအုပ်က နည်းနည်းလေး၊ အလကားတော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် မင်းပိုက်ဆံ စိုက်ဝယ်ပြီး ပေးလိုက်”

“အေးပါကွာ.. ပေးဆို ပေးပါ့မယ်”

“ဒါဆို အခုပေး”

“နေပါဦးကွာ.. ဒီမှာလည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းတော့ ဆောင်ထားဦးမှာ၊ ခင်စောနွယ်ဆီရောက်တော့ ကင်တင်းထိုင်ချင် ထိုင်ရမှာ”

“သူက အိမ်ရှင်ပဲကွာ.. သူကျွေးမှာပေါ့”

“ခင်စောနွယ်က ချို့တဲ့တယ်လေ.. ပိုက်ဆံကို တိုင်းထွာပြီး သုံးနေရတာ”

“ဪ.. တယ်လည်း သိတတ်ပါလား၊ ကဲပါကွာ.... ဒီတစ်အုပ်ကိုတော့ အလှူလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တာပေါ့၊ မင်းအတွက် ပါရမီဖြည့်ပေးရတော့မှာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲကွာ.. ကဲ ထ၊ သွားကြရအောင်”

“ဘာ.. ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဆေးကျောင်းဘက် သွားမယ်လေ၊ ခင်စောနွယ်ဆီ”

“မင်းဘာသာ သွားပါလား”

“လိုက်ခဲ့ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ကြောင်လို့ပါ၊ အခုသောက်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလည်း ငါရှင်းမှာပဲဟာ၊ ခူးယားလည်း သောက်ချင်သောက်လေကွာ”

“အဝေးကြီးကွာ.. ညောင်းတယ်”

“ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားမှာပါကွာ”

ဇေမိုးက တညည်းညည်း တညူညူဖြင့် ပါလာသည်။ ဟိုကျတော့လည်း ခင်စောနွယ်ကို ရှာလို့မတွေ့။

“မင်း သူ့အချိန်စာရင်း ကူးမထားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း.. မမေးရဲလို့”

“အလကားကောင်.. အချိန်စာရင်းလည်း မသိ၊ ဘာလည်းမသိ၊ ဘယ်မှာ လိုက်ရှာရမှာလဲကွာ၊ မုန့်စားလွှတ်ချိန်ဆိုလည်း ကင်တင်းမှာ သွားရှာလို့ ရချင်ရမှာ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် လျှောက်လာကြရင်း ကျောင်းနောက်ပေါက်နား ရောက်လာသည်။

“ပြန်မယ်ကွာ.. နောက်နေ့မှ လာတော့”

“တစ်ပတ်လောက်လှည့်ပြီး....”

“အေး.. မင်းဘာသာ လှည့်ချင်လှည့်၊ ငါတော့ ပြန်တော့မယ်၊ ဘယ့်နယ်ဗျာ.. အချိန်စာရင်း မသိဘဲ ရှာရတာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ လူကျပ်တဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ အီးပေါက်တဲ့တရားခံ ရှာရသလိုပဲ၊ ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

မျိုးကြည် ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ဘဲ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ ခင်စောနွယ်ကို မတွေ့ရသဖြင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။ စာအုပ်ထဲက သူ့ကဗျာတွေထဲတွင် တိတ်တခိုး တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေရသူ တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဆိုထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ် ပါသည်။ ဒါကို ခင်စောနွယ် ဖတ်ကြည့်စေချင်သည်။ ခုတော့....

“မင်းနဲ့ ခင်စောနွယ်တို့ နဖူးစာမပါလို့ မတွေ့တာ ဖြစ်မှာပါကွာ”

ဟု ဇေမိုးက ကပ်ရိုနေသေးသည်။

“ဟုတ်လား.. တကယ်လို့ တွေ့ရင်တော့ နဖူးစာပါလို့ပေါ့”

မျိုးကြည်က ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံးရင်း ပြန်ပြောသည်။ ဘောလုံးကွင်း ပွဲကြည့်စင်နားက အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော ခင်စောနွယ်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မျိုးကြည် အလျင်မြင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“အေး.. တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးကွ”

ခင်စောနွယ်က ဘေးတိုက်အနေအထား ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ကို မမြင်သေး။ စားပွဲဆီ တည့်တည့်လျှောက်လာသည်ကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက လှမ်းကြည့်တော့မှ ခင်စောနွယ် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြုံး၍..

“ဘယ်က လှည့်လာကြတာလဲ”

“ရှာလိုက်ရတာဟာ”

“ငါ့ကိုရှာတာ ဟုတ်လား.. ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စက..”

မျိုးကြည်က စကားစရုံ ရှိသေး၊ ဇေမိုးက ဝင်ဖြတ်၍..

“ကိစ္စက ငါတို့ထုတ်တဲ့ ကဗျာစာအုပ် လာရောင်းတာ”

လက်ဆောင်ပေးဖို့ သဘောတူခဲ့ပြီးမှ မျိုးကြည်ကို စချင်သဖြင့် ရောင်းမလို့ဟု ပြောသည်။ ဇေမိုးက စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ပြီး ခင်စောနွယ်တီ ကမ်းသည်။ အဖုံးပေါ်ကြည့်ပြီး..

“မိုးဇေဆိုတာကတော့ ရှင်းပြီ၊ ကောင်းမော်ဆိုတာက သောင်းမော်မဟုတ်လား”

“အေး.. ဟုတ်တယ်”

“မောင်မောင်နေဇာကကော ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ.. ငါ.. ငါပဲလေ”

မျိုးကြည်က ရှက်တက်တက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာ.. နင် ဟုတ်လား၊ နင်က ကဗျာရေးတယ်၊ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ မျိုးကြည်ရယ်”

“နင်ကလည်း.. ငါ့ကို အထင်သေးလိုက်တာ၊ ကျောင်းမှာတုန်းက နံရံကပ်စာစောင်မှာ ငါရေးခဲ့တာ နင်သိသားပဲ”

“အဲဒီတုန်းကလည်း ငါမယုံပါဘူး၊ အေးလေ.. ထားပါတော့၊ အခု နင်က ကဗျာရေးပြီဆိုရင် ငါလည်း ကဗျာဖတ်တဲ့ ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ရတော့မှာပေါ့”
“နင်ကလည်းဟာ”

မျိုးကြည်က အောင့်သက်သက်ပြောသည်။ ခင်စောနွယ်မို့လို့ သူလည်း စိတ်မဆိုးဘဲ နေနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ခင်စောနွယ်ကလည်း သူ့စကားလွန်သွားကြောင်း ရိပ်မိသည်။ ဘေးမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ သူများရှေ့မှာ မျိုးကြည်ကို နိမ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်..

“ငါက နောက်တာပါ။ နင်တို့ အရင်ကတည်းက ကဗျာဝါသနာပါတာ ငါသိသားပဲ၊ အခု ဒီစာအုပ်က ရောင်းတာလား၊ တစ်အုပ်ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ကျပ်တည်းပါ”

ဇေမိုးက ဦးအောင်ပြောသည်။

“တစ်ကျပ်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ နေ့လယ်စာတစ်နပ် အဝစားလို့ရတယ်”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ.. အားပေးသင့်ပါတယ်၊ တစ်နပ်စာလောက်မက တန်ပါတယ်၊ ငါတို့ကဗျာတွေ ဖတ်လိုက်ရင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ ဖြစ်သွားမှာပါ”

ဇေမိုးကချည်း ပြောနေသည်။ မျိုးကြည်သည် စာအုပ်ထဲက သူ့ကဗျာတွေ ခင်စောနွယ်ကို ရည်ရွယ်၍ ရေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေးမိပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဝင်မပြောဖြစ်။ ခင်စောနွယ်က ခဏမျှ စဉ်းစားပြီး..

“နင်တို့မှာ ကျပ်တန်တစ်ရွက် မပါဘူးလား”

မျိုးကြည် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဖြစ်နိုင်တာက သူ့သူငယ်ချင်းတွေအတွက်ပါ လေးအုပ်ဝယ်မည်။ ငါးကျပ်ပေးမှာမို့ ကျပ်တန်တစ်ရွက်တောင်းခြင်း ဖြစ်ရမည်။

“ပါတယ်.. ပါတယ်”

ဆိုပြီး တစ်ကျပ်ထုတ်ပေးသည်။ ခင်စောနွယ်က ယူပြီး..

“ဒီလိုဟာ.. အဲ. မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ဆွေဆွေတဲ့၊ ငါတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်း၊ ယုဝတီဆောင်မှာ နေတယ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဇေမိုးကပင် သွက်နေသည်။ ဆွေဆွေက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြုံး၍ပြောသည်။ ခင်စောနွယ်က..

“လဆန်းသုံးရက်နေ့ကျရင် ငါတို့ ကျောင်းတွင်းအားကစားပွဲ ရှိတယ်၊ အပြင်ဧည့်သည်ဆိုရင် လက်မှတ်ရောင်းတယ်၊ တစ်စောင် တစ်ကျပ်၊ နင်တို့ တစ်ယောက်တစ်စောင်ဝယ်၊ ငါက နင်တို့ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်ဝယ်မယ်၊ ဒီတော့ နင် ခုနက ပေးတဲ့တစ်ကျပ် ပြီးရောပေါ့”

ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ထဲက လက်မှတ်အုပ်ကိုယူ၍ နှစ်စောင်ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ.. ခံလိုက်ရပြီဟေ့၊ နင်လုပ်ပုံ ပိုင်လှချည်လားဟာ”

မျိုးကြည်က ပြောရာ..

“နင်တို့လည်း ငါ့ကို လာအားပေးသင့်တာပေါ့၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ငါက မိတာတစ်ရာပြေးပွဲ ဝင်ပြိုင်မှာ”

ခင်စောနွယ်ဆီက ပြန်လာကြသောအခါ မျိုးကြည်က..

“အေးအေးဆေးဆေး ငါပြောသလို စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရင် ပြီးရော၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ တစ်ကျပ်တောင် ထွက်သွားပြီ”

“အမယ်.. တစ်ကျပ် သက်သာတာကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ကို လက်မှတ်ကတော့ ရောင်းမှာပဲမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ တစ်ကျပ်မကဘူး၊ မင်းအတွက် တစ်ရာဆိုလည်း တန်တယ်၊ ခင်စောနွယ် ပြေးပွဲဝင်တာ မင်းကြည့်ရတော့မယ်၊ ပြေးပွဲဆိုကတည်းက ဘောင်းဘီတိုဝတ်ရမှာ မဟုတ်လား၊ သူ့ပေါင်တံကို မင်းမြင်ဖူးရတော့မယ်လေကွာ.. ဒါမျိုး မြင်ရခဲဘိခြင်း”

“ဟာ.. တော်စမ်းကွာ၊ မင်းတွေးလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမဟုတ်ဘူး”

သို့ရာတွင် ထိုညက မျိုးကြည် အိပ်မက်မက်သည်။ ခင်စောနွယ်က ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်၊ ချိတ်ထဘီကြီးဝတ်ပြီး ပြေးပွဲဝင်ရာ ထဘီနှင့်တုပ်ပြီး ချော်လဲကျသဖြင့် ရှုံးနိမ့်သွားရသည်ဟူ၍....။

* * *

ဆေးကျောင်းကလေးတွေကို အစက အထင်သေးခဲ့မိတာ မှားပြီ။ စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ အမြဲတမ်းမခွာဘဲ နေကြရသူတွေဖြစ်၍ မျက်မှန်ထူကြီးတွေနှင့် ကုပ်ချဉ်ချဉ်နေသူတွေ၊ ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ မလှုပ်တလှုပ် သွားလာလှုပ်ရှားတတ်သူတွေဟု ထင်ခဲ့သည်။

ခုကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ဆေးကျောင်းသားများသည်လည်း တခြား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေနှင့် ဘာမှမခြား။ ကျောင်းချိန်အပတ်တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြသူတွေ။ တစ်ခါတလေ ကျောင်းပြေးချင်ပြေးမည်။ တစ်ခါတလေ ဖဲပိုင်ကလေး ဘာလေး ဝင်ထိုင်မည်။ တစ်ခါတလေ နည်းနည်းပါးပါး သောက်စားမည်။ ကဗျာရေးတာ၊ ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းဖတ်တာ ဝါသနာပါမည်။ အားကစားပွဲမှာ တွေ့ရသော ဆေးကျောင်းသား ကျောင်းသူ ပုံစံတွေက ဒီအတိုင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သိသာနေသည်။

သူတို့သည် တစ်နေ့ကျလျှင် ဆေးထိုးအပ်ကိုင်မည့်သူတွေ၊ ဆံချည်မျှင် သွေးကြောလေးများကို ရှာဖွေကိုင်တွယ်မည့် လက်တွေ၊ မိလီမီတာမျှပင် အတိမ်းအစောင်းမခံသော အလွန်နုနယ်သည့် ခွဲစိတ်မှုမျိုး ပြုလုပ်မည့်သူတွေဟု မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ အားကစားပွဲမှာ အားနှင့်အင်နှင့် ပြေးလွှားကစားနေကြသည်။ မိန်းကလေးတွေဆိုလျှင် ပိုတောင် အံ့ဩချီးကျူးဖို့ ကောင်းသေးသည်။

ခင်စောနွယ်ကို ခုထိ မတွေ့ရသေး။ အားကစားသမားတွေ စုထိုင်နေသည့်နေရာမှာ ရှိလိမ့်မည်။ မျိုးကြည် ထိုင်နေရာနှင့် အတော်လှမ်းသဖြင့် မမြင်ရ။

ဇေမိုး မလိုက်နိုင်သဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း လာရသည်။ အစကတော့ လိုက်မည်ဟု ပြောထားခဲ့သည်။ မနေ့ညနေက သူ့အမေ ဒေးဒရေမှ ရောက်လာသည်။ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် တက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အမေနှင့် သွားတွေ့ပြီး အလုပ်ကိစ္စတွေ လျှောက်လိုက်လုပ်ပေးနေရသည်။ ပြန်ခါနီး မုန့်ဖိုးကောင်းကောင်းရဖို့ ရှိသဖြင့်လည်း သူစိတ်ပါလက်ပါ ကူညီနေခြင်းဖြစ်၏။

ဇေမိုးပါမလာသဖြင့် မျိုးကြည်တစ်ယောက်တည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ တခြားပရိသတ်တွေကလည်း ဆေးကျောင်းသားတွေသာ ဖြစ်သဖြင့် သူနှင့် တစ်ယောက်မျှမသိ။

ဇေမိုးမပါသည့်အတွက် တစ်ခုတော့ စိတ်အေးရသည်။ ခင်စောနွယ်သည် ဘောင်းဘီတိုနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းမကောင်း မသေချာသေး။ အကယ်၍ ပုံမလာပန်းမလာ ဖြစ်နေလျှင် ဇေမိုးက ဘာဖြစ်ညာဖြစ်ပြောပြီး လှောင်မှာ စိုးရသည်။

လက်ခုပ်သံသဲ့သဲ့ ကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ မိတာတစ်ရာပြေးပွဲဝင်ဖို့ ကျောင်းသူတွေ ကွင်းထဲဝင်လာကြသည်။

ခင်စောနွယ်က တီရုပ်အဖြူနှင့် ဘောင်းဘီနီ ဝတ်ထားသည်။ သူ့ဘောင်းဘီက သူများတွေလို ပေါင်လယ်လောက်အထိ မပေါ်။ ဒူးဆစ်နားအထိ ရှည်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်နှင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ ခြေသလုံးတွေက ဖြောင့်စင်းသည်။ အားလုံးထဲတွင် သူက အားကစားသမားနှင့် အတူဆုံး။ ကျစ်လျစ်လှသော ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားကြောင့် ကြည့်အကောင်းဆုံးဟု မျိုးကြည် ထင်သည်။

ပြေးလမ်းတွင် နေရာယူကြသောအခါ ဆူညံနေကြသော ပရိသတ် ငြိမ်သွားသည်။ တာထွက်သေနတ် ပစ်ဖောက်သည်။ မိတာနှစ်ဆယ်လောက်အထိ ခင်စောနွယ်က တတိယနေရာမှ လိုက်သည်။ ခရီးတစ်ဝက်လောက်မှာ တစ်ယောက်ကို ဖြတ်တက်ပြီး တခြားတစ်ယောက်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှာ ယှဉ်နေသည်။

အားပေးသံတွေ ဆူညံလျက်။ မျိုးကြည်အနေနှင့် ခင်စောနွယ်ကို အော်ဟစ်အားပေးချင်သော်လည်း ဆေးကျောင်းသားတွေကြားမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသဖြင့် မအော်ရဲ။ သူ့ကိုယ်ကတော့ တကြွကြွ ဖြစ်နေ၏။

ခင်စောနွယ်က တစ်လှမ်းသာသွားပြီ။

“ခင်စောနွယ်ကွ”

မျိုးကြည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ထအော်သည်။ သူ့ရှေ့နားမှ ကျောင်းသားတစ်သိုက်ကလည်း..

“သူကြီးသမီးကွ”

ဟု ထအော်သည်။ ခင်စောနွယ်သည် နောက်လူကို အပြတ်ဖြတ်ပြီး ပန်းဝင်သွားသည်။ သူ ဆုယူစဉ်မှာလည်း မျိုးကြည် လက်ဖဝါးတွေ နီရဲလာအောင် လက်ခုပ်တီးသည်။ ခင်စောနွယ် အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မျိုးကြည် ပွဲကြည့်စင်မှဆင်းပြီး အဝတ်လဲခန်းရှေ့တွင် မယောင်မလည် စောင့်နေသည်။ အတော်ကြာမှ ခင်စောနွယ် ထွက်လာသည်။

“ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်းပါဟာ”

ဟု မျိုးကြည်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“နင် ချီးကျူးခံရဖို့ ငါ့မှာ ပြေးလိုက်ရတာ သေမတတ်ဘဲ”

“နင် သိပ်မောသွားလား၊ ဒါဆို....”

ဟု ပြောတုန်း ခင်စောနွယ် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ရောက်လာပြီး ဝမ်းသာစကား ပြောနေကြသဖြင့် မျိုးကြည် ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေရပြန်သည်။ သူတို့ ရှင်းသွားတော့မှ..

“နင့်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ငါ အအေးတိုက်ပါ့မယ်”
“ကောင်းတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။
“ဘာသောက်မလဲ”

“သံပရာရည်”
“စပါကလင် သောက်ပါလား”
“နေပါစေ.. ဈေးကြီးပါတယ်”
“ရပါတယ်ဟာ.. သောက်ပါ”

ဆိုပြီး နှစ်ပုလင်း မှာလိုက်သည်။ ခင်စောနွယ်သည် ပြေးပွဲဝင်လာရသဖြင့် ချွေးတောင်
ကောင်းကောင်းမတိတ်ချင်သေး။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအလိမ်းအခြယ်မှ မရှိ။ မျိုးကြည်ကတော့
တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းတယ်ဟု ထင်နေသည်။

“နင် သိပ်တော်တာပဲ”

မျိုးကြည်က ပြောသည်။ ခင်စောနွယ်က ပြုံး၍..

“ငါတော်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါနဲ့ ပြိုင်ပြေးတဲ့သူတွေက မပြေးနိုင်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ.. နင်ပြေးပုံက တကယ့် အားကစားသမားပုံပဲ၊ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်”

တော်ရုံမိန်းကလေးဆိုလျှင်တော့ ရှက်သွေးဖြာသွားပေလိမ့်မည်။ ခင်စောနွယ်ကတော့..

“သူများတွေနဲ့ ငါနဲ့ ဖွဲချင်း မတူဘူးဟာ.. သူတို့က နိုင်ချင်တဲ့စိတ် တစ်ခုပဲရှိတာ၊ ငါက ဆုလိုချင်တဲ့စိတ် ပိုတယ်”

ခင်စောနွယ်က စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဆုအထုပ်ကို ကြည့်ပြီး....

“ပထမဆုက မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ အင်္ကျီတစ်စလေ၊ သီတင်းကျွတ်အတွက် အမေ့ကို မကန်တော့ရသေးဘူး၊
ငါလည်း မဝယ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီဆုကို မက်တာ၊ အမေ့မှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါကောင်းကောင်း မရှိဘူးဟ”

ခင်စောနွယ်က ပြောပြီး ရယ်သည်။ ခင်စောနွယ်သည် သူ့ချို့တဲ့သည့်အကြောင်းကို ခုလိုပဲ ဖွင့်ဖွင့်ပြောပြီး
ရယ်ပစ်တတ်သည်။ ချို့တဲ့စွာ ကျောင်းတက်နေရသည့်အတွက် စိတ်ညစ်ပုံမရ။

မျိုးကြည်က ခင်စောနွယ် ဖန်ခွက်ထဲသို့ စပါကလင် ထည့်ပေးသည်။ ခင်စောနွယ်က တစ်ဝက်သာသာလောက်ကို
တစ်ခါတည်း မော့ချပြီး..

“ကျေးဇူးပဲဟာ.. ခုမှ အမောပြေသွားတယ်”

“နေစမ်းပါဦး.. နင့်ကို ကျောင်းသားတွေက သူကြီးသမီးလို့ ခေါ်ကြတယ်နော်”

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ အဝတ်အစား ပုံတုံးတုံးကြီးတွေ ဝတ်တော့ တောပုံထွက်နေတာကိုး၊ ငါကလည်း ငါရှိတာ
ဝတ်ရတာလေ၊ တစ်ခါတလေ ကျောင်းစိမ်းလုံချည်တောင် ဝတ်ရသေးတယ်”

“နင်က လှပါတယ်ဟာ”

ဟု မျိုးကြည် လွှတ်ခနဲ ပြောမိသည်။ အပြောခံရသူက မရက်။ ပြောသူက ရှက်ပြီး ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်သွားသည်။
ခင်စောနွယ်က ဘာမှမဖြစ်သလို..

“နင်ပါနဲ့မှ ဒီလိုပြောတာ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

စိုးရိမ်မကင်းစွာ မေးမိသည်။
“ငါတို့အမေပေါ့”
“တော်ပါသေးရဲ့” ဟု စိတ်ထဲက ပြောသည်။

ခင်စောနွယ် တော်တော်ဆာနေပုံရသည်။ စပါကလင် တစ်ပုလင်းကို သူ့အရင် ကုန်သွားသည်။ မျိုးကြည်က..

“နင်မဝသေးရင် ငါ့ဆီက ယူဦးလေ”
“တယ်သဒ္ဓါနေပါလား.. တော်ပါပြီ”
“နင် ငါတို့ ကဗျာစာအုပ် ဖတ်ပြီးပြီလား”
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
“ဘယ်လိုနေလဲ”
“ကောင်းပါတယ်.. သောင်းမော်ရဲ့ကဗျာတွေ ငါသဘောကျတယ်”
“ငါကော”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ နင့်ကဗျာတွေက အရေးအသားတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပျော့တယ်၊ အချစ်အကြောင်းတွေချည်းပဲ”

“ငါက အချစ်ကို စိတ်ဝင်စားတာကိုး၊ အဲဒီကဗျာတွေဟာ နင့်ကိုရည်မှန်းပြီး ရေးထားတာ” ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မပြောရဲ။

“နင်ရေးတဲ့ထဲက ဟိုကဗျာလေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဘဝဆန်သားပဲ၊ မေ့ကိုမေ့ခြင်း အကြောင်း ဆိုတာလေ” မျိုးကြည်က ကဗျာကို စိတ်ထဲက ပြန်ရွတ်ကြည့်သည်။

စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ
စားရသောအခါဝယ်
ချစ်သူကို သတိရ
တမ်းတတတ်တယ်။
ခုများတော့ကွယ်
မုန်းလိုရှယ်ဟုတ်ဘူး။
စားကောင်းသောက်ဖွယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုဟာ မသိဘူးတာကြောင့်
မင်းကိုငါ မေ့နေရပါကြောင်း
တောင်းပန်စိတ်ကူး။

ခင်စောနွယ်က သူ့ကဗျာကို ကြိုက်သည်ဆိုသောကြောင့် မျိုးကြည် ကျေနပ်သွားသည်။ အားလည်း တက်လာသည်။ သတ္တိလည်း ဝင်လာသည်။ ခုနေ ဖွင့်ပြောလျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသည်။ ဘယ်လို ဖွင့်ပြောမလဲ၊ ငါကတော့ ဒုပက္ခရုဂံပင်ကြီး ဆိုက်နေရင်တောင် နင့်ကို မမေ့ပါဘူးဟု ပြောချင်သည်။

ခက်နေတာက ခင်စောနွယ်နှင့် တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူ အမြဲ သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။
ပြောမည်ဆိုလျှင်တော့ ပြောလို့အကောင်းဆုံးအချိန်။ နှစ်ယောက်တည်းလည်းဖြစ်၊ ကဗျာနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ပြောလို့လည်း
ရသည်။ နောင် ဒီလိုအခြေအနေ အခွင့်အရေးမျိုး ရဖို့မလွယ်။ ပြောမယ် မပြောဘူး စိတ်ထဲမှာ လွန်ဆွဲနေသည်။ သူဟာ
ငိုသူငယ်ချင်းပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတောင် နောက်ရဲပြောင်ရဲ ရှိသေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်နေရမှာလဲ၊ ပြောမယ်ကွာ....
ဟု အားတင်းနေတုန်း.....။

* * *

“ဇေမိုးကော.. ဘာဖြစ်လို့ ပါမလာတာလဲ”

ခင်စောနွယ်က မေးသည်။

“သူတို့အမေ ရောက်လာလို့ အလုပ်ကိစ္စတွေ လိုက်လုပ်ပေးနေရတယ်”

“သူ ပါမလာတာ ခင်ကောင်းကောင်းပဲ၊ သူ့အကြောင်း ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ”

“နင်သိပြီးသား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ”

ခင်စောနွယ်က မျိုးကြည် သူပြောမှာကို ကြိုပြီးသိမသိ အကဲခတ်လိုက်ပြီး..

“ဇေမိုးက ဆွေဆွေတို့ ယုဝတီဆောင်ကို လာလည်တယ်”

“ဘာ..”

“နင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဆွေဆွေနဲ့ သူနဲ့ တွေဖူးတာ တစ်ခါပဲရှိသေးတယ်၊ ဆွေဆွေက အဆောင်ကိုလာလည်ပါလို့ ဖိတ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာသဘောလဲဆိုတာ ရှင်းနေပြီပဲ”

“ငါ ဘာမှမသိဘူး ခင်စောနွယ်.. ဒီကောင် ငါ့ကို ဘာမှမပြောဘူး”

မျိုးကြည် အံ့ဩစွာပြောသည်။

“ဇေမိုးက မဆိုပါဘူး၊ စိတ်သဘောထား ကောင်းပုံရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ဆွေဆွေမှာ ရှိပြီးသား၊ သူ့အမျိုးသားက မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်မှာ၊ မိဘချင်းကလည်း သဘောတူပြီးသားလေ”

* * *

“မင်း တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်”

ဟု မျိုးကြည်က ပြောသောအခါ ဇေမိုးက စပ်ဖြဖြ လုပ်နေသည်။

“မင်းလုပ်ပုံ ကောင်းသေးလား”

ဟု ထပ်ပြောသည်။

“ဘာမကောင်းတာလဲ”

“ဆွေဆွေဆီ သွားလည်တာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ.. သူနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဖြစ်နေပြီပဲ”

“ဘာမိတ်ဆွေလဲ.. တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ စကားတောင် ကောင်းကောင်းမပြောဖူးဘူး”

“အဲဒါခက်တာပဲ.. မင်းလိုတော့ နှစ်ရှည်လများ မြဲစိစိ လုပ်မနေနိုင်ဘူး”

“မင်း ဆွေဆွေကို စိတ်ဝင်စားနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ လုပ်မနေနဲ့.. သူ့မှာရှိပြီးသား”

ဆိုပြီး ခင်စောနွယ် ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောသည်။ ဇေမိုးက..

“ဆွေးတာပဲကွာ”

ဟု ပြောသာပြောသော်လည်း သူ့အမူအရာက ရုပ်ရှင်လက်မှတ် ဝယ်မရတာလောက်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန် ရှိသည်။

“ငါက ဒီနေ့ ဖွင့်ပြောတော့မလို့.. ပြောမယ့်ဆဲဆဲ ခင်စောနွယ်က မင်းအကြောင်းပြောလိုက်တော့ ငါ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

မျိုးကြည်က မကျေမနပ် ပြောပြန်သည်။

“ဒီနေ့မပြောဖြစ်လည်း နောက်နေ့ပေါ့ကွာ”

“ဖြစ်မလားကွ.. လောလောဆယ် မင်းကိစ္စက ပူပူနွေးနွေးကြီး၊ ခုချိန်ပြောရင် ငါ့ကို မင်းလိုကောင်စားမျိုး ထင်သွားမှာပေါ့”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ.. တခြားစီပဲဟာ”

“ဒီမှာ ဇေမိုး.. မိန်းကလေးမြင်တိုင်း ကြိုက်ချင်တဲ့ မင်းအကျင့်ကို ဖျောက်တော့၊ ဟို.. လွယ်အိတ်လှလို့ ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိစ္စကော”

“အခု ငါ သူ့ကို ကြိုက်လို့မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ သူက ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ် မသိပါဘူး၊ အခု လွယ်အိတ်မလွယ်တော့ဘူးကွ၊ ငါကလည်း လွယ်အိတ်နဲ့ တွဲလျက်မှ ကြိုက်တာ”

* * *

“သူမှာတမ်း”

သူတို့အဆုတ်၊ ထားခဲ့မြုပ်သည့်
ပုံးငုတ်တိုက်မှာ၊ မောင်ပြောက်ကျားကို
ရွာသားရွာသူ၊ မေးကြမြူသည်
အူအူယမ်းငွေ ထတုန်းတည်း။

အမောင်ပြောက်ကျား၊ ချစ်သူအားကို
ဘာများမှာခဲ့လိုသနည်း။

ငယ်ကကြင်မြတ်၊ မိသက်မှတ်ကို
ခွင့်လွတ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ။

အမောင်ပြောက်ကျား၊ မိဘအားကို
ဘာများမှာခဲ့လိုသနည်း။

မွေးသည့်မိခင်၊ မွေးဖခင်ကို
ဦးတင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ။

အမောင်ပြောက်ကျား၊ တိုင်းပြည်အားကို
ဘာများမှာခဲ့လိုသနည်း။

ခရီးမတ်တပ်၊ လမ်းခုလတ်တွင်
ကိုယ်လွတ်ရှောင်ခွာ၊ ခွဲရပါ၍
အားနာခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ။

ယမ်းငွေအူအူ၊ တလူလူနှင့်
မေးမြူကြတုန်း၊ အနောက်ကုန်းတွင်
နေလုံးကွယ်လေပြီတကား။

မင်းသုဝဏ်

“ငါ အကြိုက်ဆုံးကဗျာပဲ”

သောင်းမော်က ပြောသည်။ ဆယ်တန်းတုန်းက ထိုကဗျာကို လေးငါးဆယ်ရွက် ကူးပြီး အတန်းထဲမှာ လျှောက်ဝေသည့်အကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်။

မျိုးကြည်က..

“ဟိုအရင်ဖတ်ရတုန်းက ကောင်းတယ်ဆိုတာပဲ သိတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကောင်းတယ်ဆိုတာ မခွဲခြားတတ်သေးဘူး၊ ခုပြန်ဖတ်တော့မှ ပိုသိလာတာကွ”

“ဒီကဗျာမှာ ထူးခြားမှုက ဘာလို့ထင်သလဲ”

“ရေးဟန်လို့ ထင်တယ်၊ စကားလုံး တန်ဆာဆင်တာတွေ၊ အဓိပ္ပာယ် အကွယ်အဝှက်တွေ မပါဘဲ ရိုးရိုးစင်းစင်း ရေးထားတာပဲ”

မျိုးကြည်ကပြောရာ ဇေမိုး ခေါင်းညိတ်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်ကွ.. ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြသလို ရိုးရိုးလေး ရေးထားတာ၊ အဲဒီလို ရိုးရိုးလေးရေးထားတာကိုက ကဗျာကို ပိုပြီး ခန့်ညားစေတာပဲ၊ ဒီကဗျာမှာ နောက်ဆုံးစာကြောင်းလေးနဲ့ သင်္ကေတကို သုံးသွားတယ်၊ ပြောက်ကျားရဲဘော်လေး သေဆုံးသွားတာကို နေလုံးကွယ်သွားတာနဲ့ ပြတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

သောင်းမော်က ဇေမိုးကို အထင်တကြီးကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ချစ်သူကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်၊ မိဘကို ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့တယ်၊ တိုင်းပြည်ကိုတော့ အားနာခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီ အားနာဆိုတဲ့ နေရာရောက်တိုင်း ငါ ကြက်သီးထမိတယ်ကွ”

မျိုးကြည်က ပြောသည်။ သောင်းမော်က..

“အဲဒီအပိုဒ်ဟာ အလှဆုံးပဲ၊ ပြောက်ကျားရဲဘော်လေးဟာ သေဆုံးခါနီးမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်မပြောဘူး၊ ငါ တာဝန်ကျေပြီလို့လည်း မကြွားဝါဘူး၊ သူ့သေဆုံးရတော့မှာကိုတောင် တော်လှန်ရေးခရီး မဆုံးခင်မှာ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်သွားရတာလို့ သူ့ကိုယ်သူ နိမ့်ချသွားသေးတယ်၊ အဲဒီ ပြောက်ကျားရဲဘော်လေးဟာ တော်လှန်ရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးကိုမကြည့်ဘဲ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့ကြတဲ့ အညတြရဲဘော် အားလုံးကို ကိုယ်စားပြုလိုက်တာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး.. မင်းက ဒီကဗျာကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြရတာလဲ”

မျိုးကြည်ကို မေးသဖြင့်..

“ဒီလိုကွ.. နက်ဖြန် နည်းပြတန်း ဖြေရမယ်၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ကဗျာတွေကို လေ့လာဆန်းစစ်ခြင်း ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ခုလိုဆွေးနွေးလိုက်တော့ ရေးစရာ အချက်အလက်တွေ ပိုထွက်လာတာပေါ့”

“ငါကတော့ ဆရာရဲ့ ကဗျာသုံးပုဒ်ကို ယှဉ်ပြီးရေးမယ် စိတ်ကူးတယ်၊ သပြေညိုမှာတုန်းက လွတ်လပ်ရေးကို သပြေပန်းနဲ့ နိမိတ်ပုံပြတယ်၊ ပျဉ်းမငတ်တိုမှာတော့ ဘဝရဲ့ အားမာန်ကို ပျဉ်းမပင်နဲ့ ခိုင်းနှိုင်းထားတယ်၊ သူ့မှာတမ်းမှာကျတော့ လူအများကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ သင်္ကေတအဖြစ် လူတစ်ယောက်ကို ပြတယ်၊ သက်မဲ့နဲ့ သင်္ကေတပြုတာရယ်၊ သက်ရှိနဲ့ သင်္ကေတပြုတာရယ်ကို နှိုင်းယှဉ်ရေးမှာကွ”

ဟု ဇေမိုးက ပြောသည်။

“ဒီလိုတော့လည်း မင်းတို့က လေးလေးနက်နက် ရှိသားပဲ”

ဟု နောက်သည်။ ဇေမိုးတို့ ချိုးကြည်တို့သည် တခြားနေရာမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်သော်လည်း
ကဗျာနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလေးအနက်ထားမြဲဖြစ်ကြောင်း သောင်းမော်သိပြီးသား။

* * *

ဒီနေ့တော့ တကယ်ဖွင့်ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဟိုကောင်တွေပြောတာ မှန်သည်။ သူနှင့်ကိုယ် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ကြတာ ကြာပြီ။ ရင်းနှီးမှုကာလသည် လိုတာထက်တောင် ပိုနေပြီ။ မြင်မြင်ချင်းချစ်သည့် အချစ်မျိုးမဟုတ်။ နွယ်ပင်တစ်ပင် ရစ်ပတ်သလို တဖြည်းဖြည်းနှောင်ဖွဲ့သည့် သံယောဇဉ်.... ခိုင်မြဲသည်။

ခင်စောနွယ်က သတ္တိကောင်းသည်။ စွာသည်။ စိတ်မထင်လျှင် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောတတ်သည်။ ပြီးတော့ ခင်စောနွယ်က ဆရာဝန်လောင်း။ သူ့လိုကောင်မျိုးကို ကြိုက်မှကြိုက်ပျဲမလားဟု အားငယ်စိတ်ဝင်နေသည်။

ဘာဖြစ်သလဲ.. ငါလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ။ တူတူပဲ။ ငါကတောင် သူ့ထက်စောပြီး ဘွဲ့ရဦးမှာ။ နောက်ပြီး မိဘအခြေအနေချင်းကလည်း မကွာဘူး။ ငါကတောင် သူ့ထက် ပိုအခြေအနေကောင်းသေးတယ်။ သူ့ကိုငါ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ ဟိုအရင်ကဆိုရင် သူ့ကိုငါ မကြောက်ပါဘူး။ နောက်လားပြောင်လား နေခဲ့သေးတာ။ ခုကျမှ ဘာလို့ကြောက်နေရမှာလဲ။

စသည်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးသည်။ ခင်စောနွယ်ရှေ့ရောက်လျှင် တင်းထားသမျှ လျှော့ကျမသွားအောင်လည်း စိတ်ဓာတ်ကို စစ်ကူသတ္တိတွေနှင့် ပံ့ပိုးထားသေးသည်။

ကြောင်သည်ဟု ဆိုချင်ဆို.... မနက်တုန်းက သူ သောင်းမော်ဆီ သွားခဲ့၏။ နံနက်ဝေလီဝေလင်း ဆိုင်ဖွင့်ခါစပဲ ရှိသေးသည်။ အကျရည်အိုးတောင် ကောင်းကောင်းမကျသေး။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူငယ်ချင်း.. စောစောစီးစီး”

မျိုးကြည် ပြန်မဖြေသေးဘဲ ဝင်ထိုင်သည်။

“လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက် သောက်ချင်တယ်ကွာ”

“အကျရည်ကတော့ သိပ်မကျသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်၊ လက်ဖက်ခြောက်နည်းနည်း အစိမ်းနှပ်လိုက်ရင် ကျသွားမှာပေါ့၊ ဘာလဲကွ.. တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ကဗျာရေးနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. မင်းကိုငါ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ခဏနေဦးကွ.. လက်ဖက်ရည် ဖျော်လိုက်ဦးမယ်၊ ဖျော်တဲ့သူက မလာသေးဘူးကွ.. ငါ့ဘာသာ ဖျော်ရမှာ”

သောင်းမော်က လက်ဖက်ရည်ကျကျနှစ်ခွက် သွားဖော်ပြီး ယူလာသည်။ ညကကျန်နေသော အိမ်ကြားကွေးနှစ်ချောင်းပါ ယူလာ၏။ သောင်းမော်က စားရင်းသောက်ရင်း နားထောင်သည်။ မျိုးကြည်က အိမ်ကြားကွေးမစားဘဲ လက်ဖက်ရည်သာ သောက်သည်။

“ကဲ.. ဆိုစမ်းပါဦး”

“ခင်စောနွယ်ကို ဒီနေ့ ဖွင့်ပြောဖြစ်အောင် ပြောစမ်းကွာလို့ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ”

“ဘာ.. ဘယ်လို”

“ငါ သူ့ကို ဒီနေ့ဖွင့်ပြောမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်၊ ငါ့ဘာသာဆိုရင် တဖြည်းဖြည်း သတ္တိတွေနည်းသွားပြီး သူ့ရှေ့ရောက်တာနဲ့ ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့သတ္တိကို သိဒ္ဓိတင်ပေးတဲ့အနေနဲ့ မင်းက ငါ့ကို အတင်းတိုက်တွန်းဖို့ ပြောတာ”

သောင်းမော် ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။ တခြားအချိန်ဆိုလျှင်တော့ ဒီကောင်ကို ဟားမိလိမ့်မည်။ ခုတော့ မျိုးကြည်ပုံစံက အလေးအနက်။ သူ သိပ်ခံစားနေရသဖြင့် ကြံမိကြံရာတွေ လာပြောနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အချစ်စိတ် ပြင်းထန်လာလျှင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်တတ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားပေးသင့်သည်ဟု ယူဆပြီး ပိုလေးနက်စေရန် မျိုးကြည်၏ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍....

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း.... ဒီနေ့ မင်း သူ့ကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောရမယ်၊ ဒါ ငါ အလေးအနက် တိုက်တွန်းနေတာ”

မျိုးကြည်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုစားနေသူတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲကွာ.. ငါ ဒီနေ့ပြောဖြစ်မှာပဲ”

လက်ဖက်ရည်လက်ကျန်ကို မော့သောက်ပြီး မျိုးကြည် ထွက်လာခဲ့သည်။

မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်မှာ အစောကြီး သွားစောင့်နေရမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ခင်စောနွယ်လာလျှင် ကားတူတူစီးမည်။ ကျောင်းရောက်တော့ လမ်းလျှောက်ဖို့ခေါ်မည်။ ပိတောက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ရင်း စကားပြောမည်။

သူ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး မြေနီကုန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ထိုင်စရာနေရာ ရသည်။ လာဘ်ဦးကတော့ ကောင်းနေပြီ။ ကားစီးရင်း ခင်စောနွယ်ကို ပြောမည့်စကားတွေ စဉ်းစားသည်။ သိပ်ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောနေဖို့မလို။ ခင်စောနွယ်လို မိန်းကလေးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာသာ ကြိုက်တတ်သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆိုလိုလည်း စကားပလွင်မခံဘဲ တည့်တည့်တိုးတိုးကြီး ပြောလို့မဖြစ်။ ခင်စောနွယ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်မင်ရာမှ သံယောဇဉ်တိုး၍ တွယ်တာမိကြောင်း လိမ်လိမ်မာမာ ဆွဲယူပြောရမည်။

“ဒီလိုပါ ခင်စောနွယ်.. ငါဟာ ဆိုလိုရှိရင်..”

ဝေ့.... ဆိုသော အသံနှင့်အတူ သူ့ပေါင် ပူထန်ဖြစ်သွား၏။ သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသော မိန်းမကြီးပေါ်မှ ကလေးက အန်ချလိုက်ခြင်းပင်။ ဘယ်လောက်တောင် စားထားသလဲမသိ။ မုန့်ဟင်းခါးဖတ်တွေ၊ ထမင်းလုံးတွေ သူ့လုံချည်တစ်ခြမ်းလုံး ပေကျံကုန်သည်။ ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့က ထောင်းခနဲ။

“အို.. ဒုက္ခပါပဲ၊ မတော်လို့ပါကွယ်.. နော်”

မိန်းမကြီးက မြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ တောင်းပန်နေသည်။ မျိုးကြည်ကတော့ သွားပါပြီ.. သွားပါပြီဟု စိတ်ထဲက
ညည်းနေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောမည့်သူက လုံချည်မှာ အန်ဖတ်တွေပေပွလို့၊
ချဉ်နံ့တထောင်းထောင်းနှင့်ဆိုလျှင်..... ..။

* * *

ဇေမိုးငှားနေသော အဆောင်က လှည်းတန်းမှာဖြစ်၏။ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ။ အောက်ထပ်က အုတ်ပတ်ကား။ အပေါ်ထပ်မှာ ပိုင်ရှင်များ နေသည်။ အောက်ထပ်မှာ နှစ်ယောက်တစ်ခန်း နေရသည်။ ဇေမိုးက နှစ်ယောက်စာကို တစ်ယောက်တည်း ငှားနေသည်။ ကုတင်တစ်လုံး အပိုရှိသဖြင့် မျိုးကြည်ပါ လာအိပ်လို့ရသည်။ မျိုးကြည်က မကြာခဏဆိုသလို ဇေမိုးအခန်းမှာ ညအိပ်လေ့ရှိ၏။

မျိုးကြည် ရောက်သွားသောအခါ ဇေမိုး အိပ်ရာမှ မနိုးသေး။ တံခါးထုပြီး နှိုးရသည်။ တော်တော်နှင့် မနိုး။ လေးငါးခါ ထပ်အော်ထပ်ထုမှ..

“ဘယ်ကောင်လဲကွ.. စောစောစီးစီး လာနှိုးတာ၊ လက်အားနေရင်....”

“ဟေ့ကောင်.. ငါပါကွ၊ မျိုးကြည်ပါ”

ညည်းညူရေရွတ်သံနှင့်အတူ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွ.. စောစောစီးစီး”

“ဒါ စောသလားကွ.. ခုနစ်နာရီ ခွဲနေပြီ”

“နေစမ်းပါဦး.. မင်းက ဘာဖြစ်..ဟာ.... ချဉ်စုတ်စုတ် အနံ့ကြီး၊ ဟင်.. မင်းပုဆိုးမှာ..”

“ငါ မင်းပုဆိုးတစ်ထည် ယူဝတ်မယ်ကွာ”

ဇေမိုး၏ ပုဆိုးများမှာ တစ်ထည်မှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်ပြီးသား မရှိ။ ခုတင်ခြေရင်းက တန်းမှာ၊ ထိုင်ခုံကျောမှီမှာ၊ ဟိုဘက်ကုတင်ပေါ်မှာ အလွှားလိုက်တွေချည်း။ ဆန့်ဆန့်ရနံ့ရနံ့ အရှိဆုံးတစ်ထည်ကို လဲဝတ်ရင်း ဒီနေ့မနက် ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြသည်။

“ဒါဆို.. အခု လုံချည်လဲပြီး တစ်ခေါက်သွားဦးမလို့လား”

“မသွားပါဘူး.. ဒီအချိန်ဆို ကျောင်းတက်နေမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း နေ့လယ်မှနံ့စားဆင်းချိန်မှ သွားပေါ့”

“တော်ပါပြီကွာ.. မနက်ကတည်းက အဆင်မပြေတာ၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ပြောလည်း အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်.. ဈေးထဲမှာ တစ်ခုခု သွားစားတာပေါ့”

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ.. ကိုးနာရီကလပ်စ် မိတယ်၊ သွားတက်ရအောင်”

ဇေမိုးက ရေခွက်ကိုယူပြီး အထွက်တွင်....

“ဟေ့ကောင်.. သွားမတိုက်ဘူးလား”

“ညက တိုက်ပြီးပြီကွ”

ဇေမိုး မျက်နှာသစ်တာ ဘာမှမကြာ။ အဝတ်အစားလဲတာကလည်း သိပ်မကြာ။ ကုတင်ပေါ်က ပုဆိုးတစ်ထည်ဆွဲယူ၊ ကုလားထိုင်ကျောမှီက အင်္ကျီတစ်ထည် ကောက်စွပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

လည်းတန်းဈေးမှာ မုန့်ဟင်းခါး စားသည်။ စေတနာရှင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ကိုးနာရီအတန်းမှ စပြီးတက်သည်။ နေ့လယ်အားလပ်ချိန်တွင် ဇေမိုးက..

“ငါ အခုမှ သတိရတယ်.. ဒီနေ့ ခင်မြဇင်နဲ့ ချိန်းထားတယ်ကွ”

“ဘာ.. ခင်မြဇင်နဲ့... မင်းက ဘာသဘောလဲ”

“ဟာ.. ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခင်မြဇင်နဲ့က သူငယ်ချင်းလို ခင်တာပါ၊ သူ့လို ဘဲညွှန့်မံထားတဲ့ပုံကို ငါက ကြိုက်ပါ့မလား၊ သူကလည်း အပျိုကြီးကိုက်ဖမ်းနေတာ မင်းသိသားပဲ”

“အံ့မယ်.. သူက ကဗျာရေးတော့ တကယ်ကောင်းတယ်နော်၊ ဖြုံလောက်တယ်၊ မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေမှာ ကောင်းကောင်းဝင်တိုးနိုင်တဲ့ အဆင့်မျိုးကွ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ထက်သာတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ အဲ.. သူနဲ့ချိန်းထားတယ် ဆိုတာက ဒီလိုကွ၊ သူတို့အဆောင်က ကောင်မလေးတွေက နံရံကပ်စာစောင်မှာပါတဲ့ ငါတို့ကဗျာတွေကို သဘောကျလို့တဲ့၊ အဲဒါ မိတ်ဆက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခင်မြဇင်က ခေါ်လာမှာ၊ ဒီနေ့နေ့လယ် အမေကြည့်ဆိုင်မှာ ချိန်းထားတယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ကွာ.. သူတို့က တစ်အုပ်ကြီးလာရင် သူတို့စားသောက်သမျှ ငါတို့က ရှင်းရတော့မှာပေါ့”

“ဟဲဟဲ.. အဲဒီကိစ္စကို ခင်မြဇင်နဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ”

“သူတို့က တာဝန်ယူမှာတဲ့လား”

“ဟင့်အင်း.. ငါတို့ကျွေးရမှာ”

“ဟာ.. မင်းကလဲ.. ဒါဆို”

“နေစမ်းပါဦး.. ငါက ဒီလောက်တော့ အပါမလားကွ၊ ကျွန်တော်တို့က ဧည့်ခံပါရစေလို့ ငါကစပြီး တောင်းဆိုတာ၊ ပြီးတော့မှ အိမ်က ငွေမရောက်သေးလို့ဆိုပြီး ခင်မြဇင်ဆီက ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ် ချေးလာခဲ့တာပေါ့ကွ”

“ဘာထူးလဲ.. ပြန်ဆပ်ရမှာပဲဟာ”

“ခင်မြဇင်က သိပ်အားနာတတ်တာကွ.. ဘယ်တော့မှ ပြန်တောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တာပေါ့၊ ဒါတွေက နောက်ကိစ္စပါကွာ၊ အဆင်ပြေတော့လည်း ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက အဆောင်က ကောင်မလေးတွေနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ခွင့်ရဖို့ပဲ၊ ဇာတ်လမ်းကလေးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“မင်း တော်တော်ကြောင်တဲ့အကောင်.. မြင်တောင် မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ဇာတ်လမ်းက လုပ်ချင်နေပြီ”

“ဟာ.. မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ ကဗျာဝါသနာပါတယ် ဆိုကတည်းက ငါနဲ့ အဆင်ပြေမှာ သေချာတယ်”

“ကဲ.. ငါမေးပါဦးမယ်၊ သူတို့အုပ်စုက ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“သုံးလေးယောက်ပေါ့ကွာ”
“အဲဒီ သုံးလေးယောက်ထဲက မင်း ဘယ်သူ့ကို စိတ်ကူးသလဲ”
“ဒါတော့ ဘယ်ပြောနိုင်ဦးမလဲကွ.. မြင်မှ မမြင်ရသေးတာ”
“မင်းဟာက တော်တော် ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်တာပဲ”

သို့ရာတွင် မျိုးကြည် လိုက်သွားခဲ့သည်။ ကဗျာရေးသူတစ်ယောက်အဖို့ ကိုယ့်ကဗျာကိုကြိုက်လို့ မိတ်ဆက်ချင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းသလဲ။

ခင်မြဇင်က ပန်းချီခန်းမှာ စောင့်နေသည်။
“ခင်ဗျားတို့ နောက်ကျတယ်နော်.. သူတို့တောင် ကင်တင်းမှာ ရောက်နေလောက်ရောပေါ့”
ဟု ပြောပြီး နံရံကပ်စာစောင်အတွက် စာမူတွေ ဖတ်နေရာမှ ထလာသည်။ ခင်မြဇင်က မြေလတ်သူ ဖြစ်၏။ စကားပြောလျှင် “ခင်ဗျား.. ကျွန်တော်” နှင့် ပြောတတ်သည်။ မျိုးကြည်က ဇေမိုးပြောသော “ဘဲညွန့်မံထားတဲ့ပုံ” ဆိုတာကို သတိရသဖြင့် ပြုံးမိသေးသည်။ တကယ်တော့ မဆိုးလှပါ။ အသားနည်းနည်းညိုတာရယ်၊ ပုလုံးလုံးဖြစ်နေတာရယ်လောက်သာ ပြောစရာရှိပါသည်။ မျက်နှာကလေးကတော့ ပြုံးနေလျှင် ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

သို့ရာတွင် ခင်မြဇင်သည် တမင်တကာ မျက်နှာကြီးကို တည်တည်တင်းတင်းလုပ်ပြီး အပျိုကြီးဂိုက် ဖမ်းတတ်သည်။ ဒီလိုအချိုးမျိုးနဲ့တော့ တစ်သက်လုံး စွဲမှာမဟုတ်။ စွဲလျှင်လည်း လူပျိုကြီးနှင့်သာ ဖြစ်ဖို့များသည်ဟု မျိုးကြည် တွေးမိသည်။

စားသောက်ဆိုင်တန်း အရောက်တွင်....
“သူတို့တောင် ရောက်နေကြပြီ”
ခင်မြဇင်က ပြောသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ အမေကြည့်ဆိုင် အပြင်စားပွဲမှာ ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသူလေးယောက်။ အားလုံး အချောအလှတွေချည်း။ ဇေမိုးသည် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ခြေလှမ်းသွက်လိုက်သဖြင့် ခင်မြဇင်တောင် နည်းနည်း နောက်ကျန်ရစ်၏။
“ဘယ်သွားမလို့လဲ.. ဒီဘက်မှာ”
ဟု ခင်မြဇင်က ပြောသည်။ ထိုအခါကျမှ ခြေလှမ်းကြွလှလှဖြစ်နေသော ဇေမိုး တုံ့သွား၏။ သူတို့နှင့် တကယ်တွေ့ရမည့် ကောင်မလေးတွေက အတွင်းဘက်က စားပွဲမှာ။ အားလုံး သုံးယောက်။ တစ်ယောက်မှ ပုံမလာ။ ပုပုဝဝက နှစ်ယောက်။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်က တစ်ယောက်။ ဘယ်နှယ်ရှိစဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မျိုးကြည်က ဇေမိုးကို ကြည့်သည်။ ဇေမိုးက မသိမသာ ပခုံးတွန့်ပြ၏။

စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ကောင်မလေးတွေ စားသောက်ထားတာကို မျိုးကြည် သတိပြုမိ၏။ ဆီချက်တို့၊ မန္တလေးမုန့်တို့ ဖြစ်မည်။ ဖန်ခွက်တွေက ထောပတ်သီးတို့၊ စတော်ဘယ်ရီတို့လိုဟာမျိုး။ ဈေးကြီးတာတွေချည်းပဲ။
“ကဲ.. ဟောဒီမှာ နင်တို့တွေချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာတွေ၊ သူက ကိုဇေမိုး၊ ကလောင်နာမည်က မိုးဇေ၊ သူကတော့ မျိုးကြည်၊ ကလောင်နာမည်က မောင်မောင်နေဇာပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့”
“တွေ့ရတာ ဝမ်း.. ဝမ်းသာပါတယ်”

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြောသည်။ ခင်မြဇင်က ကောင်မလေးတွေဘက် ပြန်လှည့်ပြီး..

“သူက ချိုချိုတင်၊ သူက စမ်းစမ်းညွန့်၊ သူကတော့ မစံမေ”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ချိုချိုတင်က..

“ကျွန်မတို့က ကဗျာ သိပ်ဝါသနာပါတယ်၊ ရေးတော့ မရေးတတ်ဘူး၊ ဖတ်တာပဲ၊ ဆရာတို့ရေးတဲ့ နံရံကပ်စာစောင်က ကဗျာတွေရော၊ နှလုံးလှုပ်သံစာအုပ်ထဲက ကဗျာတွေပါ ကြိုက်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ မခင်မြဇင်ရဲ့ ကဗျာတွေက ပိုကောင်းပါတယ်”

“အို.. မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး”

ခင်မြဇင်က သူ့ကိုချီးကျူးသဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။ မစံမေက..

“နောက်ထပ် ကဗျာစာအုပ် မထုတ်တော့ဘူးလား”

“ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်.. ကဗျာတွေ ရွေးနေတယ်”

မျိုးကြည်ကချည်း ဒိုင်ခံဖြေကြားနေသည်။ ဇေမိုးကတော့ “အင်း.. ဟုတ်ကဲ့” ဆိုတာလောက်သာ ဝင်ပြော၏။ သူ့စိတ်ထဲက စားသောက်ထားသော ပန်းကန်တွေ၊ ဖန်ခွက်တွေကို ကျသင့်ငွေ တွက်ကြည့်နေ၏။

“စကားချည်းပဲ ပြောနေလိုက်ကြတာ၊ ဘာမှ မမှာရသေးပါလား၊ ဘာစားမလဲ.. မှာလိုက်လေ”

ဟု စမ်းစမ်းညွန့်က ပြော၏။ ထိုအခါကျမှ ဇေမိုးက....

“တော်ပါပြီ.. ကျွန်တော်တို့ စားခဲ့ပြီ”

ဟု လိမ်ပြောသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ.. မှာပါ.. တစ်ခုခု၊ ကျွန်မတို့ ကျွေးမှာပါ”

“ဟာ.. ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျွေးရမှာပေါ့”

ဟု ဇေမိုးက ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူက မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်နေ၏။ မျိုးကြည်က ဇေမိုးကို ရောက်တွန်းချင်လာသဖြင့်..

“ကျွန်တော်တို့က ကျွေးမယ်လို့ မခင်မြဇင်ကို ပြောပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော်တော့ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်တော့မယ်၊ မင်းကော..”

“အင်း.. ရ.. ရပါတယ်”

ပါးစပ်ကပြောပြီး စားပွဲအောက်မှ ခြေထောက်က မျိုးကြည်ကို ကျိတ်၍ကန်လိုက်၏။ ထိုစဉ်တွင်..

“ဟေ့.. တို့ ဒီမှာလေ”

ခင်မြဇင်က ဘေးမှဖြတ်သွားသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ထိုကျောင်းသူက..

“ဟယ်.. ဟုတ်ပါရဲ့၊ မမြင်ဘူး”

ဆိုပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။ ဝင်ထိုင်သည်။ ခင်မြဇင်က..

“ကဲ.. တလက်စတည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူကလည်း အီကို စကင်းရီးယားကပဲ၊ နာမည်က ဥဩဆွေတဲ့”

ဇေမိုးသည် စောစောကလို ငှူငိုငို မဟုတ်တော့ဘဲ သူ့ကိုယ်က မတ်မတ်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ မျိုးကြည်က သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်သည်။

မှန်၏။ ဥဩဆွေဆိုသော ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး။

* * *

“ဥဒြေ့ဆွေ.. ဥဒြေ့ဆွေ.. နိုင်ငံကျော်တဲ့ ဥဒြေ့ဆွေ”

အပြန်လမ်းတွင် ဇေမိုးက သံချပ်တိုင်သလို ရွတ်ဆိုနေသည်။ မျိုးကြည်က အမြင်ကတ်သဖြင့်..

“ဥဒြေ့ဆွေ.. ဥဒြေ့ဆွေ.. ဒုက္ခပွေတဲ့ ဥဒြေ့ဆွေ”

ဟု အော်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

ဆိုပြီး မျိုးကြည် ပါးစပ်ပိတ်နေစေရန် ဆေးပေါ့လိပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ..

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း.. ဥဒြေ့ဆွေဆိုတဲ့ နာမည်လေးက မလှဘူးလား”

“မလှပါဘူး.. ဇာတ်မင်းသမီး နာမည်ကြီး”

“မင်း အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့၊ သူ့နာမည်နဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လောက် လိုက်ဖက်သလဲ၊ အသားကလေးက ညှိစိမ့်စိမ့်၊ ပြီးတော့ အထူးခြားဆုံးက သူ့အသံကွ၊ အသံလေးက သိပ်သာယာတယ်၊ ဥဒြေ့သံမျိုးလေး”

“ဘာ.. ဥဒြေ့သံ သာယာတယ် ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ မီးသတ်ကား ဥဒြေ့ဆွေတဲ့အခါ ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖို့ ကောင်းသလဲ”

“ဟာ.. အဲဒီ ဥဒြေ့ဆွေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဥဒြေ့ဂုဏ်ကလေးရဲ့ အသံ၊ နွေဦးကျရင် ဥဒြေ့.. ဥဒြေ့နဲ့ ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့လေး အော်တာ”

“ငါကတော့ ငပေါ.. ငပေါလို့ပဲ ကြားတယ်”

ဇေမိုးက တဟက်ဟက် ဖျစ်ညှစ်ရယ်လိုက်ပြီး....

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်နေတာကိုး”

“ဘာမနာလိုဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဥဒြေ့ဆွေက မင်းရဲ့ တောသူကြီးသမီးထက် သာလို့လေ”

“တန်ရာတန်ရာလည်း ပြောစမ်းပါဦး၊ ချေးစိမ်းတွေ အန်နေဦးမယ်၊ ခင်စောနွယ်က ရိုးရိုးကလေး ဝတ်စားပြီး မပြင်မဆင် မခြယ်မသတ် နေတာတောင် မင်းကောင်မထက် သုံးဆလောက် ပိုလှသေးတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

“ဘယ်လောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်.. အိမ်သာတက်တဲ့အခါကျရင်တော့....”

“ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဪ.. တံခါးပိတ်ရတာပဲလို့ ပြောမလို့ပါ”

ထိုအခါကျမှ မျိုးကြည်က သူ့ကိုယ်သူ သတိရသည်။ ခင်စောနွယ်ကိုထိလျှင် နည်းနည်းမှ မခံနိုင်။ ဇေမိုးက သူ့ကို စနေနောက်နေခြင်းမှန်း သိသိကြီးနှင့် စိတ်ဆိုးမိမလို ဖြစ်သွား၏။ သူက ရယ်လိုက်ပြီး..

“မင်းမှာလည်း လွယ်အိတ်လှလို့ ကြိုက်ရတာနဲ့၊ နာမည်လှလို့ ကြိုက်ရတာနဲ့၊ အသံကလေး သာယာလို့ ကြိုက်ရတာနဲ့..”

“သူက ရုပ်လည်း လှပါတယ်ကွ”

“စိတ်ကကော”

“စိတ်ဆိုတာက မြင်ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တစ်ဆင့်တော့ မြင်ရတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောတဲ့စကား၊ သူ့အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ကို အကဲခတ်လို့ရတယ်၊ မင်းကတော့ မြင်မြင်ချင်းကြိုက်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကို အရေးမထားလို့ပဲ”

“ဟာ.. ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေး၊ သူ့ကို ငါကြိုက်တယ်၊ လှလို့ကြိုက်တယ်၊ သူနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရင်းက သူ့စိတ်ထားကို သိလာမယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ချစ်သင့်မချစ်သင့် စဉ်းစားမယ်၊ ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာ မတူဘူးနော်”

မျိုးကြည်က ဆေးလိပ်ကိုဖွာသည်။ တံဆိပ်ပတ်ထိ မီးစွဲသွားသဖြင့် စက္ကူညှော်နဲ့ ထွက်လာသည်။ ဆေးလိပ်တိုကို လွှင့်ပစ်ပြီး....

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့.. မင်းအကြောင်း ငါသိပါတယ်၊ မင်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ဘူး၊ အဲ.. ရည်းစားမရှိဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး”

“ငါက စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားရမှ ကဗျာရေးနိုင်တာကွ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ.. ကဗျာကို တကယ်ခံစားပြီးမှ ရေးသင့်တယ်ဆိုတာတော့ ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခံစားမှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ အထူးသဖြင့် အနုပညာခံစားမှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုယ်တွေ့ခံစားမှု ရှိတယ်၊ အငှားခံစားမှု ရှိတယ်၊ အနုပညာဆိုတာ ကိုယ်တကယ်မဖြစ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်နေသယောင် ခံစားနေရတာကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား၊ မင်းပြောသလိုဆိုရင် မင်းရည်းစားတွေအကြောင်းပဲ ခံစားနေတော့မှာလား၊ ဘဝရဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု၊ အောင်မြင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေအကြောင်းတော့ မခံစားတော့ဘူးလား”

“ဟာ.. နေပါဦးကွ.... ဒီလောက် မလေးနက်ပါနဲ့ဦး၊ ငါ မင်းပြောတာတွေ လက်ခံပါတယ်၊ မှန်လည်း မှန်ပါတယ်၊ လောလောဆယ် ဥဩဆွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပဲ ခံစားပါရစေဦး၊ မင်းပြောတာတွေက ရှေ့ဆက်ပြီး တစ်သက်လုံး ခံစားရဦးမှာပါ၊ ဩော်.. ဆွေ.... ဆွေ.. ဥဩဆွေ....”

* * *

ဇေမိုးက ဥဩဆွေ၏အချစ်ကိုရရန် ကြိုးစားနေသလို မျိုးကြည်ကလည်း ခင်စောနွယ်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ကြိုးစားနေ၏။ ဇေမိုးသည် လူသွက်ဖြစ်သဖြင့် ပို၍ ခရီးရောက်သည်။ မကြာခင်မှာပင် သူနှင့် ဥဩဆွေတို့ စားသောက်ဆိုင် တူတူထိုင်သည့်အဆင့် ရောက်လာသည်။

သူနှင့် ဥဩဆွေတို့ အအေးတူတူထိုင်သောက်ရင်း ပြောကြသည့် စကားများကို မျိုးကြည်အား ပြန်လည်ဖောက်သည်ချသည်။

“ငါက အရိပ်အမြွက်လောက် ပြောကြည့်တယ်ကွ၊ သူက လက်ခံမယ့်ပုံပေါ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတွေရင် ငါဖွင့်ပြောတော့မယ်၊ မင်းကတော့ နောက်ဘဝတောင် ဖွင့်ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက်ဘဝကျရင် မင်းက လူပြန်ဖြစ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်စောနွယ်တို့အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ခွေးသွားဖြစ်၊ ပြီးတော့ ခင်စောနွယ်နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေရမှာပဲ”

ဟု မျိုးကြည် မခံချင်အောင် စသည်။ မျိုးကြည်ကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောစေချင်သည်။ ဒါမှ သူ မခံချင်စိတ်ဝင်ပြီး မြန်မြန်ပြောဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒီနေ့လည်း ဇေမိုးက ဆယ့်တစ်နာရီအတန်း အပြီးတွင် ဥဩဆွေဆီ သွားမည်။ အင်းလျားမှာ အကြော်စားဖို့ ခေါ်မည်။ အကြော်စားရင်းက ဖွင့်ပြောတော့မည် ဆိုပြီး ထလစ်သွား၏။ ထူးခြားတာက ဇေမိုးသည် ရည်းစားစကားပြောမှာမို့ ဆိုပြီး အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်မလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့ထုံးစံက အဝတ်အစားတွေကို တော်တော်နှင့် မလျှော်ဘဲ ကြုံရာယူဝတ်၊ တော်တော်ညစ်ပတ်လာမှ စုပြီး လျှော်တတ်သည်။ ဒီနေ့ဝတ်လာတာကလည်း စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့မရှိသော ပုဆိုးနှင့် နှစ်ခါသုံးခါ ဝတ်ပြီးသား တက်ထရွန်အကွက် အင်္ကျီဖြစ်၏။

မျိုးကြည်လည်း ဒီနေ့တော့ ခင်စောနွယ်ကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နို့မို့ဆို ဇေမိုးက ဥဩဆွေကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာ၊ သူက ဘာပြန်ပြောတာ စသည်ဖြင့် ကြွားတာကို အသားလွတ် ခံရတော့မည်။

ခင်စောနွယ်ကို ဆွေဆွေနှင့် နှစ်ယောက်တွဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျိုးကြည် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲထုတ်ဖို့မလွယ်။

“ခင်စောနွယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပြောစရာရှိလို့ ဆွေဆွေ ရှောင်ပေးပါ”

ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သို့ရာတွင် သူကံကောင်းသွား၏။ ဆွေဆွေက သူ့အမျိုးသားနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားသဖြင့် သူထွက်သွားသည်။

“နင် ဘာကိစ္စလာတာလဲ”

ခင်စောနွယ်က မေးသည်။

“ဟို.. ပြောစရာလေး.. အဲဒါ.... ရှိလို့”

“ပြောလေ.. ဘာလဲ”

ဒီနေရာမှာတော့ ပြောလို့မဖြစ်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာရှိနေသော စင်္ကြံလမ်းကြီးမှာ။

“ပီတောက်လမ်းဘက် လမ်းလျှောက်ရအောင်”

ဟု မျိုးကြည်က ပြောသည်။ သူစိတ်ကူးခဲ့သည့်အတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောမည်။ သို့ရာတွင် ခင်စောနွယ်က....

“ဟာ.. မလျှောက်ချင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်ရမှာလဲ၊ မနက်က ကားကျပ်လို့ အိမ်ကနေ ဒီအထိ လမ်းလျှောက်လာရတာ ညောင်းနေပြီ”

ဟု အရိုးခံအတိုင်း ပြော၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား၊ ကိုယ်ကသာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်ယဉ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာ၊ ခင်စောနွယ်က ဘာမှသိသေးတာမဟုတ်။

“ဒါဆို တစ်ခုခု စားပါလား”

“အဲဒါကတော့ ကောင်းသားပဲ၊ ငါလည်း ဆာနေတယ်၊ ထမင်းဘူးက ဆယ်နာရီလောက်ကတည်းက စားလိုက်လို့ ပြောင်ပြီ”

စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြရင်း ခင်စောနွယ်က..

“ငါတော့ မကျွေးနိုင်ဘူးနော်”

“ငါကျွေးပါ့မယ်”

“နင်ကျွေးတာလည်း မစားချင်ပါဘူး၊ ကိုယ်စားတာ ကိုယ့်ဘာသာပေးကြေးပေါ့”

မျိုးကြည်က ငြင်းမနေတော့။ စားသောက်ပြီးမှပဲ သူက အတင်းပေးတော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

စားသောက်ဆိုင်တန်းက လူရှုပ်နေသည်။ သက်သာချောင်ချိရေးဆိုင်ဆိုလျှင် နေရာလွတ်ပင် မရှိသလောက်။ ဆေးကျောင်းမှာက ဆိုင်နည်းသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာလို အတန်းသိပ်မလစ်ကြသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အားလပ်ချိန်ကျမှ အကုန်စုပြီး စားသောက်ကြဟန်တူသည်။

“လူတွေကလည်း များလိုက်တာ”

မျိုးကြည် လွှတ်ခနဲ ညည်းမိသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဟာ.. မုန့်စားလွှတ်ချိန်ပဲ၊ များမှာပေါ့”

“ငါ ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ”

မျိုးကြည်က ကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီး တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ သတိရသဖြင့်....

“နင်တို့ထိုင်နေကျ ဘောလုံးကွင်းနားက အအေးဆိုင် သွားရအောင်”
“သွားလေ.. အကြော်တော့ ရမှာပဲ”

သူတို့ လျှောက်လာကြသည်။ မျိုးကြည်သည် ခင်စောနွယ်နှင့် တွဲလျှောက်နေရသည်ကို သတိရပြီး သာယာနေမိ၏။ တချို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သွားကြသည်။ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ မသိ။ ခင်စောနွယ်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေး။ မျိုးကြည်ကတော့ အအေးဆိုင်နား ရောက်လာလေ ရင်ခုန်လေ။

ဆိုင်မှာထိုင်ပြီးနောက် မျိုးကြည်က အကြော်ပွဲမှာခြင်း၊ ကြံ့ရည်မှာခြင်း၊ စီးကရက်ဝယ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်စေပြီး အချိန်ဆွဲနေ၏။ သူက ပဲကပ်ကြော်တစ်ခုယူပြီး ခင်စောနွယ်ကို ပေးသည်။

“စားလေ.. ရော့”
“ငါ့ဘာသာ ယူစားမှာပေါ့ဟ.. လက်ပါသားပဲ”
“ဪ.. နင်ရှက်နေမှာစိုးလို့”
“ငါက ဘာဖြစ်လို့ ရှက်ရမှာလဲ”
“မသိဘူးလေ”

မျိုးကြည်သည် သူ့စိတ်ကူးထဲကလို သူကဖွင့်ပြော၊ ခင်စောနွယ်က ရှက်နေ.... စသဖြင့် ထင်နေ၏။ ဖွင့်ပဲ ပြောပြီးသွားသလိုလို စိတ်ထဲမှာ ရောထွေးနေသည်။ တကယ်တော့ သူကိုယ်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ယောင်ချာချာဖြစ်နေခြင်း။

“ကိုင်း.. ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာကိစ္စလဲ”
ခင်စောနွယ်က မေးသည်။ ကြက်သွန်ကြော်ဝါးရင်း မေးသဖြင့် ဘာကိစ္စဆိုသော စကားလုံးက ထွေးနေ၏။

မျိုးကြည် ရုတ်တရက် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ ချက်ချင်း မပြောသေးဘဲ အချိန်ဆွဲလို့ရအောင် ပဲကပ်ကြော်ကို ဝါးနေသည်။ ပဲစုန်းပြူးမာမာတစ်ခုကို ကိုက်မိသဖြင့် ထောက်ခနဲမြည်သွားသော အသံကိုပင် ပြန်လန့်နေ၏။

ဒီနေ့ မျိုးကြည် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ခင်စောနွယ် အကဲခတ်မိ၏။ ခါတိုင်းတွေလိုက်လျှင် တစ်ခုခုတော့ မခံချင်အောင် စနေကျ။ ဒီနေ့ အရမ်းနှုတ်ဆိတ်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုခု ကြုံလာခဲ့သလား၊ အကူအညီ တောင်းချင်လို့လား။ ငွေချေးဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့မှာလည်း အမြဲဘိုင်ကျနေတတ်ကြောင်း မျိုးကြည် သိပြီးသား။

“နင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မျိုးကြည်၊ ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ တစ်ခုခု ပြဿနာရှိလား၊ ငါ ဘာကူညီရမလဲ”
နင် ကူညီနိုင်တာပေါ့။ သိပ်ကူညီနိုင်တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်.. တကယ်တော့ နင်တစ်ယောက်တည်း ကူညီနိုင်တာဟု မျိုးကြည် စိတ်ထဲကပြောသည်။ နှုတ်ကတော့....
“ငါပြောရင် နင်စိတ်ဆိုးမှာလား”
“ဟ.. ဆိုးသင့်ရင် ဆိုးမှာပေါ့”
“ဒါဆို.. ငါ မပြောတော့ဘူးဟာ”
“မပြောနဲ့ပေါ့ဟ.. နင်က ပြောမယ့်လူပဲ”

ခင်စောနွယ် စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်လာသည်။ ကြံရည်ခွက်ကို ယူသောက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားသော ကြံရည်များကိုကြည့်၍ မျိုးကြည် စိုးရိမ်လာသည်။ ကြံရည်ကုန်သွားလျှင် ဘာမှ ပြောခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟု ထင်သည်။

“ခင်စောနွယ်”

ပြေးထွက်သွားသူတစ်ယောက်ကို လိုက်ခေါ်သလို အမောတကော လေသံဖြင့် ခေါ်သည်။ ခင်စောနွယ်က မျိုးကြည်ကို တွေ့ပြီး ကြည့်သည်။ မျိုးကြည် အကြည့်ချင်း လွှဲလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင်သည် ကြံရည်ကြိတ်နေသည်။ လေးခေါက်မျိုးထားသော ကြံဖတ်ကို ဒလိမ့်နှစ်ခုကြား ထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ လည်နေသောအရှိန် တန့်သွားသည်။ ဘီးခွေကို အားစိုက်၍ လှည့်တော့မှ တဖြည်းဖြည်းကြိတ်ပြီး လည်သည်။ မျိုးကြည်သည် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသော ကြံဖတ်လို ရင်ထဲက ဟာနေသည်။

ခင်စောနွယ် ဖန်ခွက်ကို ပြန်ကိုင်သောအခိုက်တွင်....

“နင့်ကို ငါချစ်တယ် ခင်စောနွယ်”

သူ တကယ်ပြောဖြစ်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်။ ခင်စောနွယ် ခဏမျှ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးနောက် ရယ်လိုက်သည်။

“နင် အတော်တိုးတက်လာပြီပဲ”

ဟု ပြောသည်။

“ဘာ.. ဘာတိုးတက်တာလဲ”

ခင်စောနွယ်က အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်..

“ဟိုအရင်က နင်မဟုတ်တရုတ် ပြောတော့မယ်ဆိုရင် သိပ်သိသာတယ်၊ မျက်နှာပိုးက မသေဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော် ပိပိရီရီ ရှိသားပဲ၊ ငါတောင် နင်ဘာပြောမလဲဆိုတာ မရိပ်မိဘူး”

မျိုးကြည် တစ်ခုခုမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတုန်း ခင်စောနွယ်ကပင် ဆက်၍....

“တကယ်တော့ နင် ငါ့ကို စာပေးဖို့ကောင်းတယ်၊ အထဲမှာ နိဗ္ဗန္ဒတေးထပ် ထည့်ရေးလိုက်ပေါ့၊ ဆယ်တန်းတုန်းကလိုလေ”

ထင်ထားတာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်။ ခင်စောနွယ်က အံ့ဩသွားခြင်း၊ စိတ်ဆိုးသွားခြင်း မရှိ။ သူ့နောက်နေတာဟု ထင်နေ၏။ တကယ်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုရှင်းပြရမည် မသိ။

“နင့်ကို ငါ အရုံးပေးတယ်ဟေ့.. ဒီလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း တကူးတကနဲ့ လာပြီး နောက်လည်း နောက်တတ်တယ်၊ နင်ဟာ ငယ်ငယ်ကဝသီ လုံးဝမပျောက်သေးဘူး”

ပြောပြီး ခင်စောနွယ် ရေခဲတုံးကလေး တစ်တုံးကို ငုံ့လိုက်သည်။ မျိုးကြည် ပြောမည်အပြု....

“အကြော်ဖိုးနဲ့ အအေးဖိုး လာယူပါ”

ဟု လှမ်းအော်ပြီး မျိုးကြည်ကို..

“ကဲ.. နင် တစ်ခုခုဖိုး ပေး၊ ဘာပေးမလဲ.. အကြော်ဖိုးလား၊ အအေးဖိုးလား”

“အားလုံး ငါပဲ ရှင်းပျံ့မယ်ဟာ”

“ဒီလောက်တော့ ငါ မညှဉ်းချင်ပါဘူး၊ ငါ့မှာ နှစ်ကျပ်ပါတယ်၊ အကြွေကတော့ အပြန်ကားခ ထားရမယ်”

ဆိုင်ရှင်ရောက်လာသောအခါ မျိုးကြည်ကပင် ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ပေးပြီး အကုန်ရှင်းလိုက်၏။

ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာကြရင်း မျိုးကြည် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေ၏။ စောစောကအကြောင်းကို ပြန်ဆက်ပြောချင်သည်။ ခင်စောနွယ်က အတည်မယူဘဲ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်မှာကိုလည်း ကြောက်နေသည်။

“ငါဆရာဝန်ဖြစ်မှာ နင့်ကို ကောင်းကောင်းကျွေးရမယ်၊ ခုတော့ ငါက မွဲနေသေးတယ်ဟ”

ခင်စောနွယ်က ပြောသည်။

“ငါက နင့်ကို တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးသွားချင်တာပါဟာ”

မျိုးကြည် အရဲစွန့်ပြီး ပြောသည်။

“တော်စမ်းပါဟာ.. လာပြန်ပြီ”

“ငါ တကယ်ပြောတာ ခင်စောနွယ်၊ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်.. နင့်ကို....”

“တော်တော့ မျိုးကြည်.. ငါမခံချင်အောင် စနေလို့လည်း အပိုပဲ၊ ငယ်ငယ်ကလို နင့်ကို ဖောင်တိန်နဲ့ထိုးမှာလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ နင် ငါ့ကိုလိုချင်ရင် အမေ့ကိုလာပြောပေါ့.. ဟုတ်လား”

ခင်စောနွယ်က ပြောပြီး ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။ မျိုးကြည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူသည် စာမေးပွဲတစ်ခုကို တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ဖြေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထပ်ကြိုးစားဖြေဖို့ အင်အားမရှိတော့။ စာမေးပွဲမဖြေနိုင်သော ကျောင်းသားတွေ လုပ်လေ့ရှိသလို စာရွက်ပေါ်မှာ..

“ဆရာမခင်ဗျား.. ဒီတစ်နှစ် စာမေးပွဲကျလျှင် အမေက ကျောင်းထုတ်ပစ်မည်ဟု ကြိမ်းထားပါသဖြင့် ကျွန်တော့်အား အောင်မှတ်ပေးပါရန် ရိုသေစွာ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါသည် ခင်ဗျား”

ဟု ရေးဖို့သာ ကျန်လေတော့သည်။

* * *

“ဪ... လက်စသတ်တော့ အရေးကြီးကိစ္စဆိုတာ ဒါကိုး၊ ငါက ဘာများလဲလို့..”
သောင်းမော်က ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။ မျိုးကြည်က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိတယ် ဆိုသဖြင့် သောင်းမော်သည် ဆိုင်သိမ်းဖို့တာဝန်ကို တခြားတစ်ယောက်ကိုလွှဲပြီး လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လမ်းထောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်တော့မှ ခင်စောနွယ်ကို သူဖွင့်ပြောခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောသည်။

“ငါ့အဖို့တော့ ဒါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲလေကွာ၊ သူက ငါပြောတာကို မယုံဘူး၊ နောက်နေတယ်ပဲ ထင်တယ်၊ ငါကလည်း ငါပဲ၊ အရင်က သူ့ကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ နောက်လိုက်ပြောင်လိုက် နေခဲ့တာကိုး၊ ငါတကယ် အတည်ပြောတော့ သူက မယုံတော့ဘူးပေါ့၊ တော်ပြီကွာ.. ငါ နောက်ကို ခပ်တည်တည်ပဲ နေတော့မယ်၊ မပေါတော့ဘူး၊ မင်းတို့လည်း ငါ့ကို နောက်လားပြောင်လား မလုပ်ကြနဲ့”

ဇေမိုးက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး....

“မင်း တစ်သက်လုံး ပေါကြောင်ကြောင်လုပ်လာတာ ခုမှ ခပ်တည်တည်နေတော့ကော ဘာထူးဦးမှာလဲ၊ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်မပေါတော့ပါလို့ သတင်းစာထဲမှာ ကြေညာရင်တောင် ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်ဘူး”

သောင်းမော်က..

“ခင်စောနွယ်က မင်းနောက်နေတယ်လို့ပဲ ထင်နေတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်စောနွယ်က ဒီလောက် လူကဲခတ်မည့်ဘူးကွ၊ မင်း သူ့ဆီ သွားသွားလည်တာ၊ မင်း သူ့ကို ကြည့်ပုံရှုပ် အမူအရာတွေကို သူရိပ်မိမှာပဲ၊ မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ သူသိမှာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုပြောလွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ငါ မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တာတွေ ငါပြောပြမယ်၊ ဆယ်တန်းတုန်းက မင်း သူ့ကို စာပေးတယ်၊ စာထဲမှာ အရိုးစုအပုပ်ကောင် ဘာညာနဲ့ လျှောက်ရေးပြီး နောက်တာပါလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတုန်းက သူတော်တော်ရှက်သွားမှာပဲ၊ အဟုတ်မှတ်လို့ ဆရာကြီး သွားတိုင်ပြီးမှ မင်းက သက်သက် အပြောင်အပြက်လုပ်သလို ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် မင်း အခု တကယ်ပြောတဲ့အခါကျတော့ ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေတဲ့အနေနဲ့ လာမနောက်နဲ့လို့ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ခင်စောနွယ်က အဲဒီလို အပြီးအတေးထားပြီး ပြန်ကလဲ့စားချေတတ်တဲ့လူမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူမကျေနပ်ရင် မကျေနပ်ဘူး ချက်ချင်းပြောပြီး ရှင်းတတ်တဲ့လူမျိုး၊ ငါ့ကို ဆယ်တန်းတုန်းကကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဆိုးနေရင် စကားတောင် လက်ခံပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး.. မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ဒါဆို တခြား ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူက မင်းကို မချစ်နိုင်လို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်မပြောအောင် မင်းစကားကို ပေါ့ပြက်ပြက် လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သူက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မချစ်နိုင်တာလဲကွ”

“ဟာ.... ဒါကတော့ ငါဘယ်သိမလဲ၊ သူ့ကို မေးကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ.. သူ့ကို မေးရမယ်၊ မင်း အားမလျှော့နဲ့၊ ထပ်ပြီး ကြိုးစား”

ဇေမိုးက ဝင်၍ အားပေးသည်။

သောင်းမော်ကလည်း....

“မင်းကို မချစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိမှာပေါ့၊ ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာ ရအောင်ရှာ၊ ခင်စောနွယ်က မင်းကို သံယောဇဉ်တော့ ရှိမှာပါ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ပေါ့၊ ဒါကို ချစ်သူအဆင့်တိုးနိုင်အောင် မင်းကြိုးစားရမှာပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခုန မင်းပြောသလို နောက်ကို မပေါတော့ဘူး ဘာညာတော့ မလုပ်နဲ့၊ ပေါတယ်ဆိုတာ ရိုးသားတဲ့လူတွေမှ လုပ်နိုင်တာကွ၊ တသက်လုံး ပေါလာတဲ့လူက မပေါတော့ဘူးဆိုရင် မရိုးသားတော့ဘူး၊ ဟန်ဆောင်တာ ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်စောနွယ်က ရိုးသားတာကို သဘောကျတယ်ဆိုတာ မင်းသိသားပဲ”

“အေးကွာ.... ဟုတ်တယ်၊ ဟီး ဟီး..”

ဆိုပြီး မျိုးကြည်မျက်နှာ စပ်ဖြဖြ ပြန်ဖြစ်လာ၏။

* * *

“ရှာလိုက်ရတာကွာ.. မင်းက ဒီမှာ လာနှပ်နေတာကိုး”
 သစ်တိုပင်အောက်က ကွန်ကရစ်စားပွဲ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ကဗျာရေးနေသော မျိုးကြည်ကို ဇေမိုးက
 ရှာတွေ့သွားသည်။ မျိုးကြည်က မော့မကြည့်ဘဲ..
 “လာမရှုပ်နဲ့ကွာ.. ငါ ကဗျာရေးနေတယ်”
 “ပြီးမှ ဆက်ရေးကွာ.. ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”
 “ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”
 စိတ်တိုသောလေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။
 “ငါ ဒီနေ့ ဥဩဆွေဆီက အဖြေတောင်းမလို့”
 “ဟာ.. အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”
 “သူ့အတန်းရှေ့မှာ သွားစောင့်မလို့.... ငါတစ်ယောက်တည်း ကြောက်လို့ပါကွာ”
 “မင်း အရင်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း သွားနေကျပဲဟာ”
 “ဒီနေ့က အဖြေတောင်းမယ့်နေ့ကွ.. ဘေးမှာ မင်းရှိနေတော့ အားတက်တာပေါ့”
 “ငါရှိနေတော့ သူက ဘယ်ပြောတော့မလဲ”
 “မဟုတ်ဘူးလေကွာ.. သူ့အတန်းပြီးလို့ ထွက်လာတော့ မင်းက ရှောင်ပေးပေါ့”
 “ဟာ.. ရှုပ်လိုက်တာ၊ မင်းလာနှောင့်ယှက်တာနဲ့ ကဗျာအတွေးလေးတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး”
 “ဒါဆိုလည်း မထူးပါဘူးကွာ.. လိုက်ခဲ့ပါ။ ငါ အဖြေတောင်းနေတုန်း မင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေ၊
 အဆင်ပြေလာခဲ့ရင် ညနေကျ ကောင်းကောင်းကျွေးမယ်”
 “မလိုက်ဘူးကွာ.. ငါ ဒီကဗျာမပြီးမချင်း ဒီနေရာက မထွက်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”
 “ပြဿနာပဲ.. မင်းကဗျာက ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ”
 ဆိုပြီး ရေးလက်စကဗျာကို ငုံ့ကြည့်၍ အသံထွက်ဖတ်သည်။

“နင်းမြပုလဲ၊ ဆင်းကျတွဲခို
အို.. ဝဿန်ကြွေနှောင်း
ဆောင်းသစ်ပြာရည်
ရောက်ပြန်ပြီကွယ်..”

“ကောင်းတယ်ကွာ.. စကားလုံးလေးတွေက၊ လှလည်းလှ.. ကျစ်လည်းကျစ်၊ နောက်ပြီး.... နာရီတစ်သောင်း၊
ကြိတ်ထောင်းချေဖျက်.... ပြီးတော့ ရှေ့မဆက်နိုင်သေးဘူးလား”

“အေးပေါ့ကွာ.. ကာရန်နဲ့ စကားလုံး ညှိမိခါနီးကျမှ မင်းရောက်လာလို့ ပျက်သွားတာ”

“ငါ ကူပြီး စဉ်းစားပေးမယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ.. ငါ့အတွေးနဲ့ မင်းအတွေး တူမလားကွ”

“တကယ်ပါ.. ခုတောင် စဉ်းစားလို့ ရလာပြီ၊ တစ်လုံးချင်း ကာရန်ထပ်ထားတာ”

“ကဲ.. ပြောကွာ၊ ကြိုက်ရင် သုံးမယ်”

“နားထောင်.... မင်းစာကြောင်းတွေနဲ့ ဆက်ပြီးရွတ်ပြမယ်၊ နာရီတစ်သောင်း၊ ကြိတ်ထောင်းချေဖျက်၊
လိပ်ခေါင်းရှည်ထွက်....”

“ငါ....”

မျိုးကြည် စိတ်ဆိုးပြီး ငါနှင့်ကိုင်ဆဲလိုက်သည်။ ဇေမိုးက ရယ်ပြီး..

“ကဲပါကွာ.. မင်းဆက်ရေးလို့လဲ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါနဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါတော့”

မျိုးကြည်၏လက်မောင်းကို ဆွဲပြီးခေါ်သည်။ မျိုးကြည်သည် သူ့ကို သက်သက်လာနှောင့်ယှက်သော ဇေမိုးကို
ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသဖြင့် ပြန်နှိပ်စက်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်....

“ငါမလိုက်နိုင်သေးဘူး.. ချေးပါချင်တယ်”

“ဟာကွာ.. အရေးထဲကျမှ”

“ငါ့ဖင်နဲ့ငါပါတာ.. ဘာဖြစ်လဲ”

မျိုးကြည်က သူ့ကို ပညာပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဇေမိုးသိသည်။ ထို့ကြောင့်..

“မြန်မြန်ပါပြီး လိုက်ခဲ့ကွာ.. နော်”

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ”

“ကဲ.. ကဲ.. သွားကွာ၊ ငါလည်းလစ်မယ်”

မျိုးကြည်သည် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ အချိန်ဖြုန်းဦးမယ်ဆိုပြီး အပန်းဖြေရိပ်သာထဲက
စားပွဲတင်တင်းနှစ်ရိုက်တာ သွားကြည့်နေလိုက်သည်။ အတော်ကြာမှ ဇေမိုးနောက်လိုက်မည်ဟု ထွက်အလာ
ဝိဇ္ဇာဆောင်ထောင့်မှာ ဇေမိုးနှင့် သွားဆုံသည်။

ဇေမိုးက သူ့ကိုမြင်သောအခါ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာသည်။ မျက်နှာထားကိုကြည့်ရုံနှင့် ဟန်မကျခဲ့ကြောင်း
သိသာ၏။

“သွားပြီကွာ.. သူလုပ်ပုံ သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ဘာ.. မင်းဟာက မြန်လှချည်လား၊ တွေတွေချင်း..”

“သူနဲ့တောင် မတွေ့ရသေးဘူး”

“မတွေ့သေးဘဲနဲ့”

“သူနဲ့တွေ့တာထက် ဆိုးတာပေါ့.. ငါက တွေ့ခဲ့တာ”

“ဘာလဲကွ.. မင်းပြောတာ မရှင်းဘူး”

“ငါ သူ့အတန်းရှေ့က စောင့်မယ်ဆိုပြီး အသွားမှာ အေအီးသရီးထဲမှာ သူ့ကိုတွေ့တာ၊ သူကတော့ ငါ့ကိုမတွေ့ဘူး၊ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးကွ”

“သူငယ်ချင်းတွေ တစ်အုပ်ကြီး ရှိနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး.. ငနာတစ်ကောင်နဲ့ တွဲထိုင်နေတာ”

“ဟေ..”

“ဟုတ်တယ်.. ငနာက သူ့ပခုံးကိုတောင် ဖက်ထားသေးတယ်၊ ကောင်းသေးရဲ့လားကွာ.. သူ့မှာ ရည်းစားရှိရက်သားနဲ့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးခဲ့တာလဲ၊ သက်သက်လှည့်စားပြီး ညည်းဆဲတာ”

တောက်တစ်ချက် ခေါက်သည်။ တစ်ဝက်လောက်ကျန်သော ဒူးယားစီးကရက်ကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်မည်ပြုသည်။ မျိုးကြည်က နှမြောသဖြင့် လှမ်းဆွဲယူပြီး ဖွာလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်ခံစားနေရလား”

“မေးမှ မေးရက်တယ်ကွာ.. အသည်းကွဲပါတယ်ဆိုမှ ဟက်တက်ပဲလားလို့ မေးသလိုပဲ”

“သိပ်ခံစားရရင် မျိုသိပ်မထားနဲ့၊ ဖွင့်အန်ထုတ်ပစ်လိုက်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခံစားမှုကို ကဗျာအဖြစ် ပြောင်းလဲဖန်တီးလိုက်”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း.... ငါ ကဗျာရေးရမယ်၊ သူ့ကို ကဗျာနဲ့ လက်စားချေရမယ်”

“မင်း ခုန ငါရေးတဲ့နေရာမှာ သွားရေး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးလို့ရအောင် ငါရှောင်ပေးမယ်၊ ကဗျာပြီးရင် ကိုအောင်ရင့်ဆိုင် လာခဲ့”

မျိုးကြည် လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ငွေစံပယ်ဆေးလိပ် တစ်ဝက်ကျိုးသည်အထိ ဇေမိုးရောက်မလာ။ သူပျင်းလာ၏။ ကိုအောင်ရင့်ဆိုင်နှင့် ဥဩဆွေတို့ ထိုင်နေသည်ဆိုသော အခန်းအမှတ် အေအီးသရီးက နီးနီးလေး။ ဥဩဆွေနှင့် တွဲထိုင်နေတဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးလဲဟု သူသိချင်လာသည်။

ဇေမိုးလာလျှင် ခဏစောင့်ခိုင်းပါဟု စားပွဲတိုးရွှေဆိုင်ကို မှာခဲ့ပြီး ထွက်လာသည်။ အခန်း၏နောက်ဘက် ထောင့်ဆုံးခုံတန်း နံရံကိုကွယ်၍ ထိုင်နေသော ဥဩဆွေတို့ ရှိနေဆဲ။ အခန်းဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ပူးကပ်ထိုင်နေကြသည်။ နဖူးချင်း ထိနေသည်။ ဥဩဆွေ၏ ဆံပင်များက မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဝဲပြီး ဖုံးအုပ်ထားသည်။

အခန်းတစ်ဖက်စွန်းကို ရောက်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသည်။ ဘာမှန်းလည်း မသိ။ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး တစ်ခေါက်ထပ်လျှောက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ အဖြတ်မှာ တစေ့တစောင်း ကြည့်ရတာ အားမရ။ တံခါးပေါက်နားအရောက်တွင် စက္ကန့်ပိုင်းမျှရပ်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့....

“ဟာ”

ဟု ရေရွတ်မိသည်။ အသံထွက်သွားသဖြင့် ဟိုနှစ်ယောက်က လူချင်းခွာလိုက်ပြီး သူ့ကို ပြုံးပြကြည့်သည်။
မျိုးကြည်က တစ်ချက်သွားဖြဲပြပြီး လစ်ထွက်လာခဲ့၏။

ကွန်ကရစ်ခုံမှာ ဇေမိုးထိုင်နေတုန်း။ စားပွဲအဖြစ် ပြုလုပ်ထားသော နေရာပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖွင့်လျက်။
ကဗျာရေးထားသော စာအုပ်။

“ဟေ့ကောင်.. ဟေ့ကောင်”

မျိုးကြည်က အမောတကော ပြေးလာပြီး ခေါ်သည်။ ဇေမိုးက စာအုပ်ကို လှမ်းပေးပြီး....

“ငါ့ကဗျာ ဖတ်ကြည့်ကွာ”

ဟု ပြောသည်။ မျိုးကြည်က..

“နေစမ်းပါဦး.. ပြီးတော့ ဖတ်တာပေါ့၊ မင်းကို ငါ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြန်မေးသည်။

“မင်းတွေ့ခဲ့တုန်းက ဥဩဆွေ ဘာအကျိုးဝတ်ထားလဲ”

“မိန်းမအင်္ကျီပေါ့ကွာ”

အရေးထဲမှာ ဆိုသည့်သဘော စိတ်တိုစွာ ပြောသည်။

“ဒါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ပြတ်လား၊ လက်စကလား၊ လက်ဖောင်းလား၊ အရောင်ကကော....”

“ဟာ.. ဘာလဲကွာ.. အနီကွ အနီ”

“လိမ္မော်ရောင်ပါကွာ.. ဝမ်းဆက်မဟုတ်လား၊ အင်္ကျီက လက်ပြတ်”

ဇေမိုး စဉ်းစား၍ စိတ်မရှည်သံဖြင့်..

“အင်း.. ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငနာက ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်၊ လည်ကတုံး”

“ဟာ.. ဒါတော့ ငါမသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ.. ငါ သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့တာ”

“အဲဒါတွေ လာပြောမနေနဲ့.. သူတို့ဘာသာ ဘာအရောင်ဝတ်ဝတ်၊ ဘော်လီအင်္ကျီနဲ့ စွပ်ကျယ်ပဲ ဝတ်ထားထား..

ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့.... မင်းရဲ့ ဥဩဆွေက ဆံပင်နည်းနည်းကောက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ.. တော်ကွာ”

“နေစမ်းပါဦး.. ငါ အခုကြည့်ခဲ့တော့ မင်းတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဥဩဆွေက ဆံပင်မကောက်ဘူး၊ ဖြောင့်စင်းနေတာပဲ”

“ဘာ.. ဒါဆို....”

“အေး.. မင်း လူမှားနေတာ၊ မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ဥဩဆွေ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း.. မင်း.. သေချာ....”

“သိပ်သေချာတာပေါ့.. မသေချာမှာစိုးလို့ နှစ်ခေါက်ပြန်လျှောက်ပြီး ကြည့်ခဲ့တာ၊ မင်းနယ်ကွာ....

ကိုယ့်ရည်းစားတောင် ကိုယ်မမှတ်မိဘူးရယ်လို့”

“ဒါဆို.. ဥဩဆွေဆီ အမြန်ပြေးမှပဲ၊ ခုလောက်ဆို အတန်းတောင် ပြီးသွားပြီ၊ ကင်တင်းမှာ ရှာမှပဲ”

ဇေမိုး ခြေလှမ်းပြင်သည်။ မျိုးကြည်က လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲပြီး....

“ခဏနေဦး.. မင်းကဗျာကို ငါဖတ်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ရဦးမယ်”

“ဟာ.. ညနေမှ”

ဆိုပြီး မျိုးကြည်လက်ကို ပုတ်ချ၍ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ မျိုးကြည်၏လက်ထဲမှာ ဇေမိုး၏စာအုပ် ကျန်ခဲ့သည်။ သူရေးထားသော ကဗျာကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ..

“မမြင်အပ်သောအရာ”

ပေပင်တစ်ပင်ဟာ
သူ့တစ်သက်မှာ
တစ်ကြိမ်သာ အသီးသီးသတဲ့။

ကျီးကန်းမတစ်ကောင်ဟာ
သူ့တစ်သက်မှာ
တစ်ကြိမ်သာ သားပေါက်သတဲ့။

ပျားတစ်ကောင်ဟာ
သူ့တစ်သက်မှာ
တစ်ကြိမ်သာ တုပ်နိုင်သတဲ့။

မင်းကျတော့ကာ
တစ်ကြိမ်မှာ
ဥပေါင်း ထောင်သောင်းမက ချတတ်တဲ့
ငါးသလောက်တစ်ကောင်လို
လူပေါင်းများစွာကို ချစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို
ကိုက်စားတတ်တဲ့ ခြံတစ်ကောင်လို
နလုံးသားပေါင်းများစွာကို ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီးပြီ။

အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်
ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်နိုင်တဲ့
စက်သေနတ်တစ်လက်လို
ပါးပေါင်းများစွာကို ရိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။

တစ်သက်တာမှာ
တစ်ကြိမ်သာ ပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့

လက်ပစ်ငှက်တို့
ငါ့နှလုံးသားရဲ့ စနက်တံကိုတော့
မင်းကို ဖြုတ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ။

* * *

ဇေမိုးသည် ဥဩဆွေ၏ အချစ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ သူက သောင်းမော်နှင့် မျိုးကြည်ကို ဥဩဆွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မျိုးကြည်ကတော့ ဟိုးအလျင် ခင်မြင် မိတ်ဆက်ပေးဖူးသဖြင့် အထူးပြောဖို့ မလိုတော့။ သောင်းမော်ကတော့ ခုမှဆုံဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

“သူက ကိုယ်တို့နဲ့ ကဗျာရေးဖက်ပေါ့။ သူ့ကဗျာတွေက သိပ်ကောင်းတာ.. ကိုယ်တို့ထက် ပိုကောင်းတယ်”

သောင်းမော်က အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ပုံစံကလည်း စားပွဲထိုးတစ်ယောက်၏ ဝိုက်မျိုးသာ။ ထို့ကြောင့် ဥဩဆွေ အထင်မသေးစေရန် ဇေမိုးက ကြိုတင်မြှောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုသောင်းမော်ကကော.. ရာဇူးကပဲလား”

ဥဩဆွေက မေးသည်။ ဇေမိုးက သောင်းမော်ကို အားနာကြည့်ကြည့်သည်။ သောင်းမော်က ရှက်သွားဟန်မရှိ။ ခပ်အေးအေးပင်။

“ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးပါဘူး”

“အို.. ဆောရီး”

“ကျွန်တော်လည်း ဆက်မဖြေဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ ခုတော့.. လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်နေတယ်”

ဥဩဆွေ အံ့ဩသွားသည်။ ဇေမိုးစိတ်ထဲမှ ရဲပေ့ကွာဟု ချီးကျူးမိသည်။ မျိုးကြည်က ထိုအကြောင်းကို စကားဖြတ်လိုသဖြင့်..

“ဟေ့ကောင်.. မင်း ဟိုကဗျာ သူ့ကိုပြပြီးပြီလား”

ဟု ဇေမိုးကို မေးသည်။

“ပြပြီးပြီကွ”

“ဘယ်လိုလဲဗျ.. ကောင်းရဲ့လား”

ဥဩဆွေကို လှမ်းမေးရာ....

“မဆိုးပါဘူး.. ရယ်ရသားပဲ”

မျိုးကြည်စိတ်ထဲမှာ ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဇေမိုးက မချီရယ် ရယ်သည်။

ဥဩဆွေကို အဆောင်လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာကြသောအခါ မျိုးကြည်က မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ မေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွာ..မင်းကောင်မလေးက ကဗျာကို ရယ်ရတယ်တဲ့၊ ကဗျာဆိုတာ ရယ်စရာလို့ ထင်နေတာလား၊ ဒါနဲ့.. သူက ကဗျာဝါသနာပါတယ်ဆို”

“ဟင့်အင်း.. သူက ကဗျာကို လုံးဝဖတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်မြင်တို့နဲ့ တွဲနေတာက တစ်ဆောင်တည်းနေကြလို့ ခင်နေလို့ ဟိုတစ်ခါက မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ငါတို့နဲ့ တွေ့ချင်တာက ဟိုသုံးယောက်ပဲ၊ သူက ခင်မြင်တို့ကို မြင်လို့ ဝင်လာတာနဲ့ ရောပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာ”

“ဒါဆို မင်းတို့ ကြာရှည်ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ.. ကဗျာ ဝါသနာမပါပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်ကွ၊ ငါ့ကို နားလည်မှာပါ”
ဆိုပြီး သောင်းမော်ဘက်လှည့်ပြီး....

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲကွ.. ငါ့ကောင်မလေးကို”

“လှသားပဲ.. မင်းကို တကယ်ချစ်မယ့်ပုံ ပေါ်ပါတယ်၊ မင်းကဗျာရေးတာကို ကြည်ဖြူနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

ဒီနေ့အစီအစဉ်မှာ ဥဩဆွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် အဆင်ပြေသွားသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဇေမိုးက တစ်ပွဲကျွေးမည်ဖြစ်၏။

မြို့ထဲသွားသည်။ သုံးဆယ့်ရှစ်လမ်းက အိ စားတော်ဆက်ကို ဝင်သည်။ အရက်တစ်ပုလင်း မှာသည်။ ဇေမိုးက ရမ်သောက်ချင်သော်လည်း သောင်းမော်က အဖြူပဲသောက်မယ် ဆိုသဖြင့် အဖြူတစ်ပုလင်းကို သုံးယောက်သောက်ကြသည်။ ထမင်းကြော်၊ ငါးရှဉ့်ချဉ်စပ်၊ အစိမ်းကြော်တို့ဖြင့် မြည်းသည်။

“မင်း ခုလိုထွက်လာတော့ မင်းဆိုင်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုရဲ့လားကွ”

ဇေမိုးက မေးသည်။ သောင်းမော်က..

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကူလုပ်ရမှာမို့လို့ လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ငါတို့ဆိုင်ရှင်က သဘောကောင်းပါတယ်”

“မင်း အဲဒီလိုပြောခဲ့တာ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့အတွက် နိမိတ်ဖတ်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ငါနဲ့ဆွေနဲ့ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

မျိုးကြည်က အစိမ်းကြော်ထဲမှ ငုံးဥတစ်လုံးကို တူနှင့်ညှပ်နေသည်။ ညှပ်လို့မရဘဲ ချော်ချော်ပြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။ နောက်ဆုံး လက်နှင့်ပင်ယူ၍ စားရင်း..

“ဇေမိုး.. မင်းကို ငါ မေးစရာတစ်ခု ရှိတယ်”

“မေးလေ”

“မင်း ဟိုကဗျာရေးတုန်းက တကယ်ခံစားချက်နဲ့ ရေးတာလား”

“အေးပေါ့.. မခံစားရဘဲနဲ့ ဘယ်တုန်းက ရေးလို့လဲ”

“ဒါဆို မင်းခံစားချက်က အတုကြီးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့....”

“သူက တခြားလူနဲ့ တကယ်တွဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါက တကယ်လို့ ထင်မိတာပဲ”

“တကယ် မဟုတ်ဘူးလေ.. ဒီတော့ မင်းခံစားချက်က အတုပေါ့”
 “မသိခင်မှာတော့ တကယ်လို့ ထင်နေတာပဲ”
 “အဲဒါကိုက မင်း ဝန်ခံရာရောက်တာပဲ၊ အနုပညာဆိုတာ မဟုတ်တာကို တကယ်လို့ထင်ရအောင် ဖန်တီးတာ ဆိုတာကို မင်းလက်ခံရမယ်”
 “ဒါတော့ မင်းက ကတ်သတ်ပြီး ပြောတာပဲ”
 “ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းငြင်းနိုင်သလား”
 “ငြင်းနိုင်တယ်”
 “ဒါဆို ငြင်းစမ်းကွာ”
 “ငါက တကယ်မဟုတ်မှန်း သိရက်သားနဲ့ ဟုတ်သယောင်ယောင် ခံစားယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်မသိလို့ အဟုတ်ထင်တာ၊ ဒါ.. ရိုးသားတယ်”
 “မရိုးသားဘူး”
 “... မို့လို့ မရိုးသားရမှာလား”
 ဇေမိုးက ဆဲပြီး လက်ထဲကဖန်ခွက်ကို ဆောင့်ချသည်။ မျိုးကြည်က..
 “မင်းမရိုင်းနဲ့”
 “ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်သလဲကွ”
 “ဟေ့ကောင်တွေ.. တော်တော့၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”
 သောင်းမော်က ဝင်ဟန့်လိုက်ရသည်။
 “ဒီကောင်က အသားလွတ်ဆဲတာကိုး”
 “မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါမခံချင်အောင် စသလဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး လေသံပျော့သွားပြီး ခဏအကြာတွင် မျိုးကြည် စပ်ဖြူဖြူလှလှပြီး..
 “မင်း မင်္ဂလာယူနေတဲ့ အချိန်မို့လို့ ငါလျှော့ပေးလိုက်တာ၊ နို့မို့ဆို ငါ့လက်သီးက လူမရွေးဘူး”
 “အံ့မာ.. ငါကျွေးတာမွေးတာ စားနေရတာ သတိရသွားလို့ မဟုတ်လား”
 “အေး.. ဒါလည်းပါတယ်၊ ကဲကွာ.... ငါ စပါကလင် သောက်ချင်တယ်၊ မှာလိုက်စမ်းပါ”
 “မင်းက အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ.. အရက်နဲ့ စပါကလင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”
 “အရက်က ခါးတယ်ကွ.. အချို့လေးတည်းရအောင်”
 မျိုးကြည်အတွက် စပါကလင်လီမွန် တစ်ပုလင်း မှာလိုက်ရသည်။

“ငါ မင်းတို့ကို ကဗျာတစ်ပုဒ် ပြစရာရှိတယ်”
 “မင်းရေးတဲ့ ကဗျာလား”
 “မဟုတ်ဘူး.. ဆရာမောင်ခိုင်မာရဲ့ ကဗျာ၊ သဘင်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါလို့ ငါကူးလာခဲ့တာ”
 သောင်းမော်က အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်သည်။
 “မောင်ခိုင်မာဆိုရင် ငါ့အကြိုက်ပဲ”
 မျိုးကြည်က စာရွက်ကို လှမ်းယူသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဇေမိုးက ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလှပြီး..
 “ငါ အရင်ဖတ်မယ်”
 “ဘယ်ရမလဲ.. ငါအရင်ကွ”

မျိုးကြည်က ဇေမိုးလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး စာရွက်ကို လှသည်။ ဇေမိုးက အတင်းဆုပ်ထား၏။
“ဟေ့ကောင်တွေ.. ပြမယ်ကွ၊ မင်းတို့ကလည်း ကလေးတွေကျနေတာပဲ၊ ပေး.... ငါဖတ်ပြမယ်၊ မင်းတို့ နားထောင်”

သောင်းမော်က စာရွက်ကို လှမ်းယူသည်။ ဖြန့်သည်။

“ကဗျာနာမည်က ကိုယ်ပျောက်မိစ္ဆာတဲ့”

ပြောပြီး ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ တစ်ကျိုက်မော့သည်။ ဆေးပေါ့လိပ်မီးညှိပြီး ခပ်ပြင်းပြင်း သုံးလေးဖွာ ဖွာသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ဒီကောင် စိတ်ဝင်စားမှုပိုရအောင် တမင်အချိန်ဆွဲတာပဲ ထင်ပြီး စိတ်မရှည်ဟန်ပြသည်။ အမှန်က သူတို့ထင်သလို မဟုတ်။ သူသည် ကဗျာကောင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသည့်အခါတိုင်း ရင်တစ်လှုပ်လှုပ် ခုန်လာတတ်သောကြောင့် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရခြင်း ဖြစ်၏။

ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြန်ချပြီး ကဗျာကို ရွတ်ပြသည်။

စိမ်းစိမ်းမြမြ

ဒေါသလက်ရွန်း

မျက်ဝန်းကလေး.. သင်။

မုန်းမုန်းမြေမြေ

အပြုံးသွေနှမ်း

နှုတ်ခမ်းကလေး.. သင်။

ခိုးခိုးခပ်ခပ်

အပြစ်ဖွဲဟန်

မဲ့သံကလေး.. သင်။

ဆူဆူလောင်လောင်

ရန်ထောင်ခြေဆောင့်

ဖနောင့်ကလေး.. သင်။

တွေးတွေးတိတ်တိတ်

စိတ်ကောက်ကျောပေး

နောက်ကျောကလေး.. သင်။

ဒေါသမျက်လုံး

အမုန်းနှုတ်ခမ်း

ရယ်သွမ်းမယ့်ဟန်

ရန်ထောင်ခြေထောက်

စိတ်ကောက်ကျောပြင်
မိစ္ဆာ.. သင်။

ချစ်ခင်သူတို့ ထမင်းပွဲ
ချစ်ခင်သူတို့ အသင်းထဲကို
သင်းကွဲမှောက်လှန်
ခလောက်ဆန်ဖို့
(သင်.... ဘယ်သူထံက..)
ထောက်ခံစာ ယူခဲ့ပါသလဲ။ ။

ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေကြသည်။ မျိုးကြည်က ရေဒီယိုမှလာနေသော စိတ်ကြိုက်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်သလို မျက်စိကို မှေးထား၏။ သောင်းမော်လက်ထဲက စာရွက်ကို ဇေမိုးကယူ၍ တစ်ခေါက်ထပ်ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ မျိုးကြည်ဖတ်သည်။ သောင်းမော် ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း စောင့်သည်။

“သိပ်လှတဲ့ကဗျာကွာ”

မျိုးကြည်က ရေရွတ်သည်။

“သူရေးနေကျကဗျာတွေနဲ့ မတူဘူးကွ.. ဒီကဗျာက ဟန်တစ်မျိုးလေးပဲ၊ အသစ်တစ်ခုခုကို စမ်းကြည့်တာနဲ့ တူတယ်”

ဇေမိုးက ပြောသဖြင့် သောင်းမော်က..

“အေး.. အဲဒါ ငါပြောမလို့၊ ဒီကဗျာထဲမှာ သုံးထားတဲ့ စကားလုံးတွေကို ကြည့်စမ်း.. ငါတို့ သုံးလေ့ရှိတဲ့ စကားလုံးမျိုးတွေနဲ့ မဆင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ.... နောက်ကျောကလေးတို့၊ ဖနောင့်ကလေးတို့၊ ထောက်ခံစာတို့..”

“ဆရာမောင်ခိုင်မာက ဒီကဗျာကို ဘာကြောင့်ရေးတယ် ထင်သလဲ”

မျိုးကြည်က ဖန်ခွက်အဝပေါ် လက်ဝါးအုပ်ထားရင်း..

“ငါထင်တာကတော့ ငါတို့ရေးတဲ့ ကဗျာပုံစံတွေကို ကြိုက်လို့ လိုက်ရေးတယ် ထင်တာပဲ”

ဇေမိုးက တစ်ခုခုကို ပုတ်ထုတ်သလို လက်ကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး....

“တန်ရာတန်ရာ ပြောစမ်းပါကွာ.... သူ့လိုဆရာက ငါတို့ကဗျာတွေကို လိုက်တုပါမလားကွ၊ နောက်ပြီး.. သူကကော ငါတို့ကဗျာတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ဖတ်ဖူးမှာလဲ၊ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာမှ ငါတို့ကဗျာတွေ ပါတာမှ မဟုတ်တာ”

“ငါတို့သုံးယောက် ကဗျာရယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ နောက်တက်လာတဲ့ လူငယ်တွေရေးတဲ့ကဗျာလို့ ပြောတာ၊ နောက်ပြီး.. သူက ငါတို့ကဗျာတွေကို ပြန်အတုခိုးတယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့တွေရေးတဲ့ ကဗျာပုံစံတွေကို ထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ငါတို့ဘက်က ဝင်ရပ်တည်ပေးတာလို့ ဆိုလိုတာ”

သောင်းမော်က မေးစေ့ကို ပွတ်နေသည်။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးတိုနဲ့နဲ့တွေက အလျင်ကထက် နည်းနည်းပိုကြမ်းလာတာ သတိပြုမိ၏။ သူက..

“ငါ့အထင်ကတော့ ဆရာမောင်ခိုင်မာဟာ ငါတို့ရေးတဲ့ကဗျာတွေကို ကြိုက်တယ်၊ ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆိုတာ ဒီလိုရေးရတယ်ကွ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပညာပေးလမ်းပြချင်လို့ ဒီကဗျာကို ရေးတာလို့ ထင်တယ်”

“မင်းတို့ကလည်း ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ်ပြောနေကြတာကိုးကွ.. ဒီကဗျာ ဘာကြောင့်ရေးတယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိမှာပဲ။ ခုလို အထင်နဲ့မှန်းပြီး ပြောနေလို့ကတော့ အပိုပဲ”

“ဒီလိုပဲ မှန်းဆကြည့်ရတာပေါ့ကွ.... တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ဆုံခွင့်ရရင် ငါတို့ထင်တာ ဟုတ်မဟုတ် မေးကြည့်လို့ရတာပေါ့”

“ကဲ.. တစ်နေ့နေ့ ဆုံကောင်းဆုံရမှာပေါ့လေ။ ခုတော့ လက်ကျန်လေး ဖြတ်လိုက်ရအောင်.... မျှထည့်လိုက်မယ်နော်”

ဇေမိုးက ဖန်ခွက်သုံးခွက်ထဲ မျှထည့်သည်။ မျိုးကြည်က စပါကလင်နှင့်ရောပြီး သောက်သည်။

* * *

ဆိုင်ထဲက ထွက်လာကြသောအခါ သုံးယောက်စလုံး ခပ်မှန်မှန် ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ပုလင်းကို သုံးယောက်သောက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အရမ်းတော့ မမူးချေ။ စကားပြောကောင်းရုံသာ ဖြစ်၏။

“ဒီနေ့ညတော့ ငါ ဆိုင်ကို မပြန်တော့ဘူး.... ဇေမိုးအဆောင်မှာ လိုက်အိပ်မယ်”

“ငါလည်း အဲဒီမှာပဲ အိပ်မယ်”

“မင်းဆိုင်မှာ စောင့်အိပ်မယ့်လူ ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်.. နောက်အသစ်ရောက်လာတဲ့ စားပွဲထိုးကောင်လေးက ဆိုင်မှာပဲ အိပ်တာ”

“မင်းက ဆရာကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“အေးကွ.. ငါက ဦးဆောင်စားပွဲထိုးမှူး ဆိုပါတော့”

ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှ နံပါတ်ရှစ်ကား စီးကြသည်။ ညကိုးနာရီကျော်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် လူမကျပ်တော့။ ထိုင်စရာနေရာတောင် ရသည်။ တစ်ခုတည်းမှာ သုံးယောက် ပူးကပ်ထိုင်ရင်း စကားပြောလာကြသည်။

မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်သောအခါ မျိုးကြည်က..

“ဒီမှာ ဆင်းရဲအောင်ကွာ”

ဟု ပြောသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ခင်စောနွယ်တို့အိမ် သွားမလို့”

“ဟာ.. ဒီအချိန်ကြီးသွားလို့ ရိုက်ထုတ်မှာပေါ့ကွာ”

“အိမ်ထဲဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး.. အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မှာ”

“ဟာ.. ဘာလုပ်မှာလဲ”

“လာပါကွာ.. ဆင်းရဲအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို မျိုးကြည် ထပြီး ကားပေါ်ကဆင်းသွားသည်။ ဇေမိုးက ဟေ့ကောင်.. ဟေ့ကောင်အော်ရင်း လိုက်ဆင်းသည်။ ကားက စထွက်ပြီဖြစ်သဖြင့် သောင်းမော် အမြန်ခုန်ချလိုက်ရ၏။

“တော်တော် ပေါတောတော ကြောင်တောင်တောင်နိုင်တဲ့ကောင်.... ဘာမှလည်း မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”
ဇေမိုးက မြည်တွန်နေသည်။ မျိုးကြည်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပန်းခြံကိုဖြတ်၍ ခင်စောနွယ်တို့လမ်းဘက် သွားနေ၏။

“စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပါစေကွာ.. မင်းကလည်း ကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့။ မင်းတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား”
သောင်းမော်က ဝင်ပြောသည်။ လမ်းထဲ ချိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ခင်စောနွယ်တို့ ငှားနေသော အိမ်ရှေ့သို့
ရောက်သောအခါ....

“ငါ သီချင်းဆိုချင်တယ်ကွာ.. ချစ်မိုးကြီး ဆိုမယ်”

“ဟာ.. ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ သူများလမ်းထဲမှာ ထရိုက်နေဦးမယ်၊ ဒီလမ်းတွေက အေးအေးဆေးဆေး
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေကြတာ၊ နောက်ပြီး.. ခုလောက်ဆို ခင်စောနွယ်လည်း အိပ်နေလောက်ပါပြီ”

“မအိပ်သေးဘူးကွ.. ဟိုမှာ မီးရောင်မြင်တယ်၊ စာကျက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒါက အိမ်နောက်ဖေးဘက်က မီးရောင်ပါကွာ.. မဟုတ်မှလွဲရော.. ဒါ အိမ်သာမီး ဖြစ်ရမယ်၊ သူ
ချေးပါနေတယ် ထင်တယ်ကွ”

“ငါ....”

ဇေမိုးက နောက်သဖြင့် မျိုးကြည် ဆဲသည်။

“မဆိုပါနဲ့တော့ကွာ.. တကယ်လို့ သူမအိပ်သေးလို့ မင်းအသံကြားတယ်ပဲထား၊ ခုလို သီချင်းလာအော်ဆိုတာကို
သူကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

သောင်းမော်က သီချင်းမဆိုဖြစ်အောင် ပရိယာယ်သုံးလိုက်သည်။

“အေးကွ.. ဟုတ်တယ်၊ သူက ဗရုတ်ကျတာ မကြိုက်ဘူးဆိုတော့၊ သိပ်ဆိုချင်တာပဲကွာ.... ဟေ့ကောင်..
လှည်းတန်းအထိ လမ်းလျှောက်ပြန်မယ်၊ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ မဆိုရရင် သူ့ကျောင်းရှေ့မှာ ဆိုမယ်”

“အေးလေ.... ဆိုချင်လည်း ဆိုပေါ့၊ ဆေးကျောင်းမှာတော့ ခုအချိန်ဆို လူသေအလောင်းတွေပဲ ရှိမယ်၊
မင်းရဲ့အသံကို ကြားရင် အလောင်းတွေကတောင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေကြမှာပဲ”
ဇေမိုးက ပြောလိုက်သည်။

* * *

ဇေမိုးက သူနှင့် ဥဩဆွေတို့အကြောင်း မကြာခဏ ပြောပြတတ်သည်။
 “သူ့ဆံပင်က အမြဲတမ်း ခေါင်းလျှော်ရည်နံ့လေး သင်းနေတာပဲ၊ ပြီးတော့.... သူ့ဆံနွယ်ခွေကလေးတွေကို
 လက်ညှိုးမှာရစ်ပတ်ပြီး ဆော့ကစားရတာ သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်”
 ဟူ၍ လည်းကောင်း။
 “ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနူးညံ့ဆုံးအရာကို ငါ ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီကွ.. သူ့လက်မောင်းကလေးပေါ့”
 ဟူ၍ လည်းကောင်း။

တစ်ခါကတော့ စာရွက်ပိုင်းကလေးနှင့် သေသပ်စွာ ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ဖြေပြသည်။
 ဝါတာတာ အမှုန့်ကလေးတွေ။
 “ဒါ ဘာမှုန့်လေးတွေလဲ.. သိလား”
 ဟု မေးသည်။ မျိုးကြည်က သနပ်ခါးမှုန့်မှန်း သိသိကြီးနှင့်..
 “ပိုးဟပ်ချေးကို အမှုန့်ကြိတ်ထားတာ ထင်တယ်”
 ဇေမိုးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး.....
 “တော်တော် ညစ်စုတ်တဲ့ကောင်.... ဒါ ဥဩဆွေရဲ့ ပါးပြင်ပေါက် သနပ်ခါးမှုန့်ကလေးတွေကို ခြစ်ပြီး
 ယူလာခဲ့တာကွ”
 “ဟာ.. ဒါဆို ငါ့ကိုပေးပါကွာ၊ ပီယဆေး ဖော်ချင်လို့”
 “ဘာဆိုလို့လဲ”
 “မင်း စုန်းတစ္ဆေဝတ္ထုတွေထဲမှာ မဖတ်ဖူးဘူးလား၊ သင်္ချိုင်းကုန်းကိုသွား.... လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သေထားတဲ့
 မိန်းမအလောင်းကို ဖော်၊ ဝိညာဉ်ပြန်ခေါ်ပြီး သနပ်ခါးသွေးခိုင်း၊ ပါးမှာလိမ်းခိုင်း၊ ခြောက်တော့မှ နီးဖျားနဲ့ ခြစ်ယူပြီး
 ပီယဆေးဖော်တာ”
 “အတော် ယုတ်မာတယ်၊ ဒီမှာ.. ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”
 “သွားသေလိုက်ပါလား.. မင်းကို မနာလိုဖြစ်ရအောင် မင်းရဲ့ဥဩဆွေက ဘာမို့လို့လဲ၊ သူ့ပါးက သနပ်ခါးထက်
 ခင်စောနွယ်ရဲ့ ခြေဖဝါးမှာ ကပ်နေတဲ့ ဖုန်မှုန့်က ပိုပြီးအဖိုးတန်တဲ့ကွ.. သိလား”

“အဲဒီ ဖုန်မှုန့်ကိုပဲ ရအောင်လုပ်စမ်းပါဦး”

ပြောသာ ပြောရသော်လည်း ဇေမိုးကို ချိုးကြည် အားကျနေတာ အမှန်။ ဇေမိုးနှင့် ဥဩဆွေတို့ တွဲလျှောက်သွားတာမြင်လျှင် ရင်ထဲမှာ မချို။ ဘယ်တော့များမှ ခင်စောနွယ်နှင့် တွဲလျှောက်ခွင့်ရပါ့မလဲ။

တကယ်တော့ ဇေမိုးကို အားကျနေခြင်းမှာ ခင်စောနွယ်၏အသားကို ထိချင်ကိုင်ချင်သောကြောင့် မဟုတ်။ ဖက်ချင်နမ်းချင်သောကြောင့် မဟုတ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်နေလိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ့အချစ်ကို ရရှိလိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဇေမိုးပြောသလို ခင်စောနွယ်၏ ခြေဖမိုးမှ ဖုန်မှုန့်ကလေးများကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင်ပင် တစ်သက်လုံး အမြတ်တနိုးသိမ်းထားမည် ဖြစ်၏။ ဒီလောက်အထိ သူတွယ်တာသည်။

သို့ဖြင့် ခင်စောနွယ်ထံသို့ တစ်ခေါက်တစ်ခါ ရောက်ပြန်လေ၏။

* * *

ကျောင်းမှာဆိုလျှင် ခင်စောနွယ်၏ သူငယ်ချင်းတွေ ဘေးမှာမရှိသည့်အချိန်ကို ဆုံဖို့မလွယ်။ ထို့ကြောင့် မနက်ကျောင်းမသွားခင် မှတ်တိုင်မှာ သွားစောင့်သည်။ ခင်စောနွယ် ရောက်မလာခင် ဆေးပေါ့လိပ်နှစ်လိပ် ကုန်သွား၏။

ခင်စောနွယ်သည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေသည်။ မှတ်တိုင်နားရောက်သောအခါ မရပ်ဘဲ ဆက်လျှောက်သည်။ ကျောင်းကို လမ်းလျှောက်သွားမည့်သဘော။

မျိုးကြည်ကို သူမမြင်။ မျိုးကြည်က လှမ်းခေါ်မည်ပြုပြီးမှ မခေါ်ဘဲ နေလိုက်သည်။ လှမ်းခေါ်လျှင် အစီအစဉ်ပြောင်းပြီး ကားစီးသွားမှာ စိုးရသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံနိုင်။

ခင်စောနွယ် နည်းနည်းလှမ်းသွားမှ သူ နောက်ကလိုက်သည်။ မြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်းလိုက်လျှင် အသာကလေးမိမည်ဟု ထင်တာ မှားသည်။ ခင်စောနွယ်က အတော်လမ်းလျှောက်မြန်သည်။ တော်တော်နှင့် မမိ။ ပေနစ်ဆယ်လောက် အကွာထိရောက်အောင် မနည်းလိုက်ရသည်။ သူ မတတ်နိုင်တော့သဖြင့်..

“ခင်စောနွယ်”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။ ခင်စောနွယ်က လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုမြင်မှ မြေလှမ်းကို လျှော့သည်။ ဘေးချင်းယှဉ်မိချိန်တွင် မျိုးကြည် အတော်မောနေပြီ။ ချက်ချင်း စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ အသက်ရှူမှန်အောင် ခဏနေရသေးသည်။

“နင်ကလည်း လမ်းလျှောက်မြန်လိုက်တာ၊ ပြိုင်ပွဲဝင်လို့တောင် ရတယ်”

“ငါ ဒီလိုပဲ လျှောက်နေကျပဲ၊ ဒီနေ့ ထမင်းကျက်တာ နောက်ကျလို့ ကျောင်းမမိမှာစိုးလို့ အရမ်းသွန်ပြီးလျှောက်တာ၊ ဒါနဲ့.. နင်က ဘယ်ကနေဘယ်လို လိုက်လာတာလဲ”

“နင့်ကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့”

ဟူ၍သာ မရေမရာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ.... နင် ငါ့ကို ရည်းစားစကား ထပ်ပြောမလို့ လိုက်လာတာလား”

ခင်စောနွယ်က ပြောင်ပြောင်ကြီး ပြောချလိုက်သဖြင့် မျိုးကြည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောမိသည်။

“မသိဘူးလေ.. နင်က သူများကို နောက်ရပြောင်ရမယ်ဆိုရင် အပင်ပန်းခံပြီးတော့ လုပ်တတ်လို့”

မျိုးကြည် ဘာမှပြန်မပြော။ သူ့ကိုယ်သူသာ ကျိတ်၍ အပြစ်တင်နေသည်။ ရည်းစားစကားပြောဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဟု ဆိုခဲ့မိပြီ။ ထိုစကားကို အစပြန်ဖော်ဖို့ မလွယ်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာကြသည်။ သူတို့ဖြစ်နေပုံသည် ရုပ်ရှင်ပြကွက်တစ်ခုသာဆိုလျှင် ပရိသတ်က သည်းခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

“ဟေ့ကောင် ငတုံး.... ပြောပါတော့လား.. ပြောလေကွာ”

ဟု မင်းသားကို ထအော်ဆဲကြပေလိမ့်မည်။ ဒီမှာတော့ ဘေးမှဖြတ်သွားသည့် ကားတွေ၊ လူတွေက သူတို့ကို အမှတ်တမဲ့ပင် သွားကြသည်။ နံနက်စောစော ကျောင်းသို့၊ ဈေးသို့၊ အလုပ်ခွင်သို့ ကိုယ့်ဇာနည်ကိုယ် သွားနေကြသူတွေထဲတွင် သူတို့သည် မထင်မရှား။ အထူးဂရုပြုစရာ မဟုတ်။

“မြန်မြန်လျှောက်ဟာ.. ကျောင်းမမီဘဲ နေမယ်”

ခင်စောနွယ်က ပြောသည်။ ခြေလှမ်းကို သွက်လိုက်သည်။ မျိုးကြည် မကျန်ခဲ့အောင် လိုက်လျှောက်ရသည်။ အာဂခင်စောနွယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီးမြန်အောင် လမ်းလျှောက်နိုင်သူ။ ငါ သူ့ကို အမီလိုက်နိုင်ပါ့မလား။

ဟံသာဝတီအပိုင်းကို လှမ်းမြင်ရသောအချိန်တွင် မျိုးကြည် မောစပြုလာသည်။ လမ်းအမြန်လျှောက်ရတာရော၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နဂိုကပင် နှလုံးခုန်မြန်နေတာရော ပေါင်းစပ်ပြီး ပိုမောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ခင်စောနွယ်ကတော့ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လှမ်းနေသည်။ အသက်မှန်မှန် ရှူသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း စနစ်တကျ အသက်ရှူနည်းကို သူကျွမ်းဟန်တူ၏။

ခင်စောနွယ်က မျိုးကြည်ကို တစ်ချက် စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ မျိုးကြည်က ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဆောင်သည်။ သို့ရာတွင် ခင်စောနွယ်က ရိပ်မိသည်။

“နင် မောနေပြီလား.. ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ဆေးလိပ်လေးဘာလေး လျှော့သောက်ဦး၊ ကဗျာဆရာဆိုပြီး စားပွဲမှာချည်း ထိုင်နေလို့ မရဘူးနော်၊ လမ်းများများလျှောက်ပေး၊ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုခုလည်း လုပ်ဦး”

“နင်က ဝါအတွက် စိတ်ပူတတ်သေးသားပဲ”

“ဟ.. ငါက ဆရာဝန်လုပ်မယ့်လူ၊ ဘယ်သူ့အတွက်မဆို စိတ်ပူရမှာပဲပေါ့”

ဟံသာဝတီအပိုင်းနား ရောက်လာသည်။ ဦးစိစာရလမ်းဘက်မှ ဖြတ်ကူးရန် ကားအရှင်းကို စောင့်နေတုန်း ခင်စောနွယ်က မေးသည်။

“နင် အရက်တွေ ဘာတွေရော သောက်လား”

“သောက်တယ်”

“အရက်သောက်တာတော့ ငါ အားမပေးချင်ဘူး.... ဘာများကောင်းလို့လဲ”

“ကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး.. စိတ်ညစ်လို့”

“အဲဒီအကြောင်းပြချက်လောက် ယုတ္တိကင်းမဲ့တာ မရှိဘူး၊ စိတ်ညစ်ရင် အရက်သောက်ရတယ်ဆိုရင် ငါတို့မိန်းမတွေ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ”

“နင်တို့က....”

ကားရှင်းသွားသဖြင့် လမ်းဖြတ်ကူးသည်။ စကားစ ပြတ်သွားသည်။ တစ်ဖက်ကို ရောက်မှ..

“နင်က ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာ ရှိလို့လဲ”

ခင်စောနွယ်က မေးသည်။

“နင့်ကြောင့်ပေါ့”

ဟု မျိုးကြည် ပြောဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့ကြောင့်.... ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်စောနွယ်”

မျိုးကြည်လေသံက တကယ်လေးနက်နေမှန်း ခင်စောနွယ် သတိပြုမိသည်။

“နင့်ကို ငါ ဟိုတစ်ခါကပြောတာ.. နောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောတာ”

“တော်စမ်းပါဟာ”

“တကယ်ပါ ခင်စောနွယ်.. ငါက အတည်လိုလိုနဲ့ နောက်တတ်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါ၊ ခုထိ နောက်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ နင်ဟာ လူကဲခတ် သိပ်ညံ့တယ်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့.. နင် ဒီလောက်မညံ့ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ နင်က ငါ့ထက်တော်တာပဲ၊ ငါ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား”

ခင်စောနွယ်က ဘာမှပြန်မပြော။ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ဝင်း ဆုံးခါနီးပြီ။ မျိုးကြည် ရပ်လိုက်သည်။ ခင်စောနွယ် လိုက်ရပ်သည်။ မျိုးကြည်က လိပ်ခုံးကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး....

“ငါ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆိုတာကို နင် အသိအမှတ် ပြုစေချင်တယ်၊ အဲဒီတစ်ခုတော့ ငါ့ကို လိုက်လျော့ပါဟာ.... အသိအမှတ်ပြုတယ် မဟုတ်လား”

ခင်စောနွယ်က မျိုးကြည်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အေး.. ငါ အသိအမှတ် ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့....”

“တော်ပြီ ခင်စောနွယ်.. ဆက်မပြောနဲ့ဦး၊ ဒီလောက်ဆို ငါကျေနပ်ပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ”

ဆိုပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“မျိုးကြည်.. နေဦး.... ငါ..”

ခင်စောနွယ် လှမ်းခေါ်သော်လည်း မျိုးကြည်က လှည့်မကြည့်တော့။

* * *

လက်ရေးကဗျာစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ် ထပ်ထုတ်ဖြစ်ကြသည်။ အလျင်စာအုပ်တုန်းကလောက် မခက်တော့။ ပန်းချီခန်းက စာအုပ်တွေထုတ်နေကျ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အကူအညီနှင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ မျက်နှာဖုံး သရုပ်ဖော်ပုံကိုလည်း ပန်းချီကိုမျိုးမြင့်က ဆွဲပေးသည်။ ထို့ကြောင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပ ထွက်လာသည်။

ရောင်းတာကတော့ အလျင်ကလိုပင် တွန်းတွန်းထိုးထိုး တောင်းတောင်းပန်ပန် ရောင်းရသည်။ ခင်မြဇင်ဆီက မျိုးကြည် ငွေငါးကျပ် ချေးထားဖူးသည်ကို ကဗျာစာအုပ်ခြောက်အုပ်ဖြင့် ပြန်ဆပ်သည်။ တစ်အုပ်က မေတ္တာလက်ဆောင်။ ငါးအုပ်က တစ်ကျပ်နှုန်းဖြင့် ငါးကျပ်။ ခင်မြဇင်က သဘောကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် လက်ခံလိုက်သည်။ လက်မခံလို့လည်း မဖြစ်။ ဟိုငွေငါးကျပ်က ပြန်ဆပ်ဖို့ မဆပ်ဖို့ မသေချာ။

ထိုကဗျာစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဥဩဆွေနှင့် ဇေမိုးတို့ ပြဿနာ ဖြစ်ရသေးသည်။ ကဗျာစာအုပ်ကိစ္စ လုံးပန်းနေသဖြင့် ဥဩဆွေဆီ သိပ်မရောက်ဖြစ်။ ကားသစ်လဲသော သောကြာနေ့တွင် ဥဩဆွေက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သည်။ သူကြိုက်သော အိန္ဒိယဇာတ်ကားသစ် ဝင်သဖြင့် ပထမနေ့ ပထမပွဲ ကြည့်ချင်သည်။ ထိုနေ့ကျမှ ကဗျာစာအုပ်ကို စာကူးစက်မှာ အပြီးလှည့်ရမည့်ကိစ္စ ရှိနေသည်။ ဥဩဆွေဆီ မသွားနိုင်။ သို့ဖြင့် ဥဩဆွေ စိတ်ကောက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဇေမိုးက အဆောင်ကို သွားသည်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ပါ တစ်ခါတည်း ဝယ်သွား၏။ ဥဩဆွေက ဆင်းမတွေ့သဖြင့် တပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် အလကားမဖြစ်ရအောင် မျိုးကြည်နှင့် သွားကြည့်ရ၏။

“ငါက ဥဩဆွေကိုယ်စား လိုက်ကြည့်ရတာဆိုတော့ တန်အောင်ဆိုပြီး ရုံထဲမှာ ငါ့ကိုတော့ မကိုင်နဲ့နော်” ဟု မျိုးကြည်က နောက်သေးသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်ခေါက် အဆောင်ကို သွားသေးသည်။ အချည်းနှီးပင်။

တနင်္လာနေ့ကျတော့ ဥဒြဆွေ ကျောင်းတက်အလာတွင် သွားစောင့်သည်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်လည်း တတိယအကြိမ်မြောက် ဝယ်သွားသည်။ ဥဒြဆွေက စိတ်ကောက်မပြေသေး။ သူ့ကို စကားမပြော။ သူက အတင်းလိုက်ပြောပြီး ကဗျာစာအုပ် လက်ဆောင်ပေးသည်။ ဥဒြဆွေက မယူ။ ထိုအခါ လက်ထဲသို့ အတင်းထည့်ပေးသည်။ ဥဒြဆွေက ကဗျာစာအုပ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ဇေမိုးသည် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်ရသည်။ သူ့ကိုစိတ်ကောက်တာ အပြစ်မပြော။ နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်လျှင်.... ယုတ်စွအဆုံး ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်လျှင်ပင် ဒီလောက်စိတ်ဆိုးမည် မဟုတ်။ ခုဟာက ကဗျာစာအုပ်။ သူ အမြတ်တနိုး ရေးထားသော ကဗျာများ။ သူ အပင်ပန်းခံ ပြုလုပ်ထားသော ကဗျာစာအုပ်ကို လွှင့်ပစ်ခြင်း။ အလျင်မိန်းကလေးတွေတုန်းကဆိုလျှင် ဆွဲထိုးပစ်မိလိမ့်မည်။ ဥဒြဆွေကိုတော့ သူ တော်တော်ချစ်သဖြင့် မလုပ်ရက်။ သို့တိုင်အောင် ဥဒြဆွေဆီ သူ လုံးဝမသွားတော့ဘဲ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

ဥဒြဆွေက သူမှားသွားကြောင်း သိသည်။ ခင်မြဇင်ဆီက ကဗျာစာအုပ် ဝယ်သည်။ ညကျတော့ ကဗျာစာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး ငေးငိုင်းနေသည်။ မျက်ရည်တောင် ဝဲနေသည်ဟု ခင်မြဇင်က ပြန်ပြောပြသည်။ ထိုသတင်းကြားရတော့ ဇေမိုး စိတ်နည်းနည်းပြေသွားသည်။ မျိုးကြည်ကလည်း တိုက်တွန်းသဖြင့် ဥဒြဆွေနှင့် ပြန်အဆင်ပြေသွား၏။

မျိုးကြည်ကလည်း ခင်စောနွယ်ကို ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် သွားပေးသည်။ အေးအေးဆေးဆေးတော့ စကားပြောခွင့် မရခဲ့။ ကားမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေတုန်း ခင်စောနွယ် သုတ်သုတ်ပျာပျာ ရောက်လာသည်။ ထွက်လုဆဲဆဲ နံပါတ်ကိုး ကားတစ်စီးပေါ် ပြေးတက်သည်။ ကားအထွက်တွင် မျိုးကြည်လည်း နောက်ပေါက်မှ တွယ်တက်လိုက်ရသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းတော့ မျိုးကြည်ကို ခင်စောနွယ် မြင်သည်။ မျိုးကြည်က စာအုပ်ပေးသောအခါ....

“ငါ့မှာ.. ပိုက်ဆံအပို မပါဘူး”
ခင်စောနွယ်က ပြောသည်။
“ငါ လက်ဆောင်ပေးတာပါ”
“ကျေးဇူးပဲ.. သွားမယ်ဟာ၊ အတန်း နောက်ကျနေပြီ”
ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်၍..
“နင်လည်း သိပ်လေမနေနဲ့၊ စာကြည့်တော့၊ စာတွေမစုံရင်လည်း ကူးထားဦး၊ စာမေးပွဲက နီးပြီ”
ဟု ပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

ခင်စောနွယ်နှင့် စကားကြာကြာ မပြောလိုက်ရသော်လည်း မျိုးကြည် ကျေနပ်သည်။ စာမေးပွဲ နီးနေချိန်မှာ ခင်စောနွယ်ကို နားပူနားဆာ မလုပ်လို။ ကဗျာစာအုပ်ထဲက သူ့ကဗျာတွေ ဖတ်မိလျှင် သူခံစားနေရတာ သိလိမ့်မည်။

ခင်စောနွယ်က သူ့ချစ်နေတာကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အတွက် ဝမ်းသာလို့မဆုံး။ ပြီးတော့ ကြည့်ဦး.... သူ့ကို စာတွေကျက်ဖို့၊ စာတွေကူးဖို့ ပြောသွားသည်။ သူ့အတွက် ခင်စောနွယ်က စိတ်ပူဖော်ရသားပဲ။ ဒါဆို အခြေအနေကောင်းသည် ဆိုရမည်။

ကျောင်းပျက်ရက်များက လစ်ဟင်းခဲ့သောစာတွေ ကြိုးစားပမ်းစား ကူးသည်။

* * *

စာမေးပွဲတွေ ပြီးသွားသည်။ ဥဩဆွေ သူ့မြို့ပြန်သောအခါ ဇေမိုးက သင်္ဘောဆိပ် လိုက်ပို့သည်။ မျိုးကြည်လည်း အဖော်ပါသွား၏။ သင်္ဘောမထွက်ခင် အလွမ်းသယ်ကြသည်။ ပြောစရာစကားတွေက မကုန်နိုင်။ အကြောင်းအရာတစ်ခု ဆုံးတိုင်း “သဘာပတိကြီးခင်ဗျား” ဆိုသော စကားကဲ့သို့ “စာရေးနော်” ဟု စကားခံပြီးမှ နောက်အကြောင်းအရာကို ပြောသည်။

သင်္ဘောထွက်ချိန် နီးလာသောအခါ စကားနည်းသွားကြ၏။ မျက်နှာမကောင်းကြ။ စာရေးနော်ဟု နောက်ဆုံးတစ်ခါ အပြန်အလှန် ပြောကြပြီးနောက် ဇေမိုးတို့ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ သင်္ဘောထွက်တော့လည်း အပြန်အလှန် လက်ပြနေကြတာ မဆုံးနိုင်။ သင်္ဘောက တရွေ့ရွေ့ သွားနေသဖြင့် မြင်ကွင်း တော်တော်နှင့်မပျောက်။

သင်္ဘောဆိပ်မှအပြန် ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်နေသော ဇေမိုးကိုကြည့်၍ မျိုးကြည်က..
“ဥဩဆွေကို မင်း တော်တော်ချစ်တယ်ထင်တယ်၊ အရင်ကောင်မလေးတွေနဲ့ မတူဘူး”
“အေးကွာ.. ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ကျမှ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ မသိဘူး၊ ဖူးစာရှင်အမှန် တွေတာပဲလို့ ထင်ပါရဲ့”
“မင်းတို့ ခိုင်မြဲပါစေကွာ”

မျိုးကြည်သည် ဇေမိုးတို့ကို အားကျနေသည်။ သူတို့ကတော့ ကာယကံရှင်တွေမို့ တကယ်ခံစားပြီး တကယ်လွမ်းကြရခြင်း ဖြစ်၏။ မျိုးကြည်ကတော့ ဘေးက ပွဲကြည့်ပရိသတ် လွမ်းသလို၊ ရုပ်ရှင်တစ်ခုကြည့်ပြီး ခံစားရသလို ဖြစ်၏။

ဇေမိုးတို့လို သူလည်း တကယ်ခံစားချင်သည်။ ခက်တာက ခင်စောနွယ်သည် စာမေးပွဲပြီးလျှင် နယ်ကိုပြန်ရမည် မဟုတ်။ သူ့အိမ်က မြေနီကုန်းတွင်။ ဆေးကျောင်းနှင့် မြေနီကုန်းက နီးနီးလေး။ အလွန်ဆုံး ခင်စောနွယ်ကို ဘတ်စ်ကားကိတ် လိုက်ပို့ပြီး ကားပေါ်တက် လက်ပြရုံသာ။ ဒါကတော့လည်း ကြောင်လွန်းသည်။

ခင်စောနွယ် စာမေးပွဲအပြီးတွင် သွားတွေချင်သည်။ သို့ရာတွင် တွေ့လျှင် အဖြေတောင်းရတော့မည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်၍ ငြင်းမည်ပင် ဖြစ်၏။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးလေးနှင့်ကိုယ် နေချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် မသွားဖြစ်ခဲ့။ ခင်စောနွယ် စာမေးပွဲပြီးသည့်နေ့မှာ ကျောင်းရှေ့မှာ သွားစောင့်သေးသည်။ တွေ့ပြီး စကားပြောဖို့တော့ မဟုတ်။ သူ့ကိုမမြင်အောင် ပုန်းကွယ်ပြီး ကြည့်ဖို့ဖြစ်၏။ ခင်စောနွယ်နှင့် ဆွေဆွေတို့ ကျောင်းထဲကထွက်လာတာ မြင်သည်။ ခင်စောနွယ်က ကြည့်လင်ရွှင်ပျစွာ ရယ်မောလျက်။ ဒါဆို သူ့ဖြေနိုင်တာ သေချာသည်။ ဒီလောက်မြင်ရလျှင် ကျေနပ်ပြီ။

ဇေမိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ ဒေးဒရဲနှင့် ရန်ကုန် ကူးချည်သန်းချည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မျိုးကြည်အိမ်မှာ အနေများသည်။ သောင်းမော်၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ မကြာခဏ ရောက်သည်။

သောင်းမော်သည် အလျင်ကလောက် အလုပ်မရှုပ်တော့။ လူကျသည့် အချိန်မှာသာ ကိုယ်တိုင်စားပွဲထိုးရသည်။ ကျန်အချိန်များတွင် စားပွဲထိုးကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ညွှန်ကြားရုံသာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကောင်တာမှာ ဝင်ထိုင်ပေးရသည်။ သောင်းမော်သည် ဆိုင်၏လူယုံ ဖြစ်နေပြီ။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဆိုင်ရှင်လင်မယား မအားလျှင် သူတို့၏ သမီးအကြီးဆုံး ကောင်တာထိုင်သည်။
ကောင်မလေးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ အချောအလှကြီးဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။

မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့က သောင်းမော်ကို စကြသည်။

“ဆိုင်ရှင်သမီးလေးက မဆိုးဘူးကွ.. မင်းကြံဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို မင်း ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရော”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ.. ဆိုင်ရှင်တွေက ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဟ... တချို့သစ်ပင်တွေကျတော့ တမင်တကာကို အကိုင်အခက်တွေ ချိုင်ပေးရတယ်၊ အဲဒါမှ ပိုပြီး
အညွန့်အတက် ထွက်လာတာ”

“ကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲကွ”

မျိုးကြည်က မေးသဖြင့်..

“လှလှညွန့်တဲ့”

“ဆယ်တန်းလား”

“မဟုတ်ဘူး.. ရှစ်တန်း သုံးခါကျလို့ ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ.. လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ မင်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဒီလို
အခွင့်အရေးမျိုးက....”

“ဟာ.. ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ”

“ကောင်မလေးက မင်းကို ခိုးခိုးကြည့်နေတာ ငါမြင်တယ်ကွ”

သောင်းမော် ဘာမှပြန်မပြော။ ဇေမိုးက..

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား.. ကောင်မလေးက မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ တစ်ဖက်သတ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်လား.. ဟေ့ကောင်”

ဟု မျိုးကြည်က ထပ်ဆင့်မေးသည်။ သောင်းမော်က ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ.. သူက ငါ့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာတော့ ငါရိပ်မိတယ်”

“ဒါဆို အပိုင်ပဲပေါ့”

“မပိုင်ချင်ပါဘူးကွာ.. ငါ ဒါတွေ စိတ်ကူးထဲမှာ မရှိပါဘူး”

“စိတ်ကူးရမှာပေါ့ကွာ.. မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မင်းအနေနဲ့ အပြင်မှာ ရည်းစားထားဖို့ အခွင့်အရေး
ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ငွေကုန်တယ်၊ အချိန်ကုန်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိသားပဲ၊
ကောင်မလေးကို သွားသွားစောင့်ရတယ်၊ လိုက်စကားပြောရတယ်၊ စာပေးရတယ်၊ အဖြေမရခင်မှာ အချိန်ပေးရသလို
သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီ ဆိုတော့လည်း တွဲသွားတွဲလာလုပ်ဖို့ အချိန်ပေးရပြန်ရော၊ အပြင်သွားပြီ ဆိုကတည်းက ငွေကုန်ပြီလေ၊
ငွေက ထားပါတော့၊ မင်းမှာ ရည်းစားထားဖို့ အချိန်မှ မရှိဘဲ၊ ဒီအတိုင်းနေရင် တစ်သက်လုံး မိန်းမရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဇေမိုး၏စကားကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် မျိုးကြည်ကလည်း..

“မင်းဆိုင်က ကောင်မလေးနဲ့ဆို ပြီးရော၊ အပြင်လည်း လျှောက်လည်စရာ မလိုဘူး၊ အချိန်လည်း
ပေးစရာမလိုဘူး၊ ဆိုင်ထဲမှာတင် တွေ့လို့ရနေတာ၊ ပိုက်ဆံလည်း မကုန်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွာ.. မင်း ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ရင် ငါတို့လည်း လက်ဖက်ရည် အလကားသောက်ရတာပေါ့”

“ဪ.. မင်းတို့က လက်ဖက်ရည် အလကားသောက်ရဖို့ အတွက်နဲ့ ငါက....၊ ဒီမှာကွ.. ဒီကောင်မလေးကို ယူလို့
ငါ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်မယ် ထင်လို့လား.... ဝေးသေးတယ်၊ သူ့အဖေအမေက လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သဘောမတူရင် တစ်နှစ်နှစ်ပေါ့ကွာ.. ကလေးရပြီဆိုရင် ဘယ်နေနိုင်မလဲ”

“ဟား ဟား.... ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးအကြောင်း မင်းတို့ မသိသေးဘဲကိုး၊ သိပ်ပြတ်သားတယ်၊ ဟင်ဆိုရင် လှည့်ကြည့်တော့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆိုင်ရှင်ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ.. ငါတို့ကလည်း ဒါတွေမက်မောဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအတွက် ရည်းစားလေး ဘာလေး ရစေချင်တာပါပဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ.. ဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်လို့ကတော့ အလုပ်ပြုတ်ဖို့ ကျိန်းသေပဲ”

“မင်း ခိုးပြေးပေါ့ကွာ”

“ခိုးပြေးပြီးတော့ ဘာလုပ်ကိုင်စားမလဲ၊ သူ့ကို ဘာလုပ်ကျွေးမလဲ၊ ငါ့တစ်ယောက်အတွက်တောင် လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မျိုးကြည်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း....

“မင်းက စောစောကပြောတော့ ဒါတွေ စိတ်မကူးပါဘူးဆို၊ စိတ်မကူးရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ခုဟာက မင်းက ခိုးပြေးပြီး ဘာလုပ်စားမလဲ ဆိုတာအထိ စဉ်းစားနေတာကိုး၊ စိတ်မဝင်စားရင် ဒါတွေ စဉ်းစားနေစရာ ဘာလိုသလဲ”

သောင်းမော်က ဘာမျှပြန်မပြော။ ဇေမိုးက မျိုးကြည်ကို ကြည့်၍ မျက်စိမှတ်ပြသည်။

* * *

ဇေမိုးသည် မျိုးကြည်အိမ်သို့ မောကြီးပန်းကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ “ဟေ့ကောင်.. ဟေ့ကောင်” ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေသည်။ ဇေမိုးသည် နောက်ဖေးအထိ ဝင်လာပြီး မျိုးကြည်အမေကို မေးသည်။

“အိမ်သာဝင်နေတာ ထင်ပါရဲ့”

ဇေမိုးသည် အိမ်သာကို တစ်ဒုန်းဒုန်း ထုသည်။

“ဟေ့ကောင်.. ဟေ့ကောင်”

“ဘယ်သူလဲ.. ဇေမိုးလား”

“ဟုတ်တယ်.. မြန်မြန်ထွက်ခဲ့စမ်း၊ အရေးကြီးလို့”

“ဟာ..ဘာအရေးကြီးတာလဲ”

“သောင်းမော်ကွ.. သောင်းမော်”

“ဟင်.. သောင်းမော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ.. ငါ.... ထွက်ခဲ့ကွာ”

“အေး အေး.. ဟာ.. ဒုက္ခပါပဲ”

မျိုးကြည်က လုံချည်ဝတ်ရင်း ထွက်လာသည်။

“ဘာလဲကွ.. သောင်းမော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုဒင်းကွာ.. ဟို”

ခုမှ ဇေမိုး သတိရပြီး လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ခေါက်ပြီးမှတ်ထားသော နေရာကို လှန်ပြသည်။

“ဒီမှာ တွေ့လား.. သောင်းမော်ရဲ့ နာမည်”

ရွေးကဗျာ စာရင်းထဲတွင် သောင်းမော်၏ “ရပ်.. ကြည့်.. သွား” ကဗျာကို ရွေးထားကြောင်း ပါလာသည်။

“ဟာ.. သောင်းမော်ကဗျာ အရွေးခံရတယ်ကွ၊ ဒီကောင်သိရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

မျိုးကြည်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“ဒီကောင် သိချင်မှ သိဦးမယ်၊ စာအုပ်က မနေ့ကမှ ထွက်တာ၊ ငါ ဒေးဒရဲကအလာ သင်္ဘောဆိပ်မှာတွေ့လို့ လှန်ကြည့်ရင်း သိတာကွ”

“ဒါဆို ဒီကောင့်ဆီ အခုသွားပြမယ်”

မျိုးကြည်က သူ့အခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲထွက်လာသည်။ လမ်းကျမှ ဝတ်ရသည်။

သောင်းမော်သည် တော်ရုံတန်ခိုးနှင့် ကူဖြေပျက်လေ့ မရှိ။ အခု သူ့ကဗျာ အရွေးခံရကြောင်း သိသောအခါတွင် ဟန်မဆောင်နိုင်။ ဝမ်းသာမှုကို မဖုံးဖိနိုင်။ ရွေးကဗျာစာရင်းထဲက သူ့ကလောင်နာမည်နှင့် ကဗျာနာမည်ကို လက်ညှိုးနှင့် တစ်လုံးချင်းထောက်၍ သိသိကြီးနှင့် ဖတ်နေသည်။ မျက်နှာက ပြုံးပြုံးကြီး။

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် သောင်းမော်က မဂ္ဂဇင်းမှာ ပထမဆုံး အရွေးခံရသူ ဖြစ်၏။

“မင်း ကဗျာဆရာ ဖြစ်ပြီကွ”

မျိုးကြည်က သောင်းမော်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ လှုပ်ယမ်းရင်း ပြောသည်။ ဇေမိုးကလည်း အားကျမခံ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲသည်။

“ငါ သိပ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ.. မင်း အောင်မြင်သွားပြီ”

သောင်းမော်ကား ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်သေး။ ရွေးကဗျာစာရင်းကိုသာ ကြည့်လို့မဝအောင် ဖြစ်နေသည်။

“မင်းအတွက် လမ်းစရသွားပြီကွ.. နောက်ဆိုရင် မင်းရဲ့ကဗျာတွေကို ဆက်သုံးမှာပဲ၊ တခြား မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကလည်း ထည့်ပေးကြမှာပဲ၊ မင်း ကဗျာတွေ များများရေးပြီး ပို့ကွာ”

“မင်းတို့လည်း ဆက်ပို့ပါကွာ.. ငါ့ကဗျာကလည်း ကောင်းလွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အယ်ဒီတာအကြိုက်နဲ့ သွားပြီး တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု သောင်းမော်က သူငယ်ချင်းတွေကို အားပေးစကား ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. မင်းကတော့ ငါတို့ထဲမှာ အတော်ဆုံး ဖြစ်သွားပြီ”

“ကံအကောင်းဆုံးလို့ပဲ ယူဆရမှာပါကွာ”

“ကံ ဉာဏ် ဝီရိယ သုံးပါးစလုံး ပါတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ.. မင်းကဗျာ အရွေးခံရတဲ့အတွက် ငါတို့နှစ်ယောက်က မင်းကို ဂုဏ်ပြုရမယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ.. ငါက မင်းတို့ကို ပြုစုရမှာပေါ့”

“မရဘူးကွာ.. ငါတို့နှစ်ယောက်က ပြုစုရမှာ၊ မင်း မငြင်းနဲ့၊ မင်းကဗျာပါလို့ စာမူခရမှ ငါတို့ကို ပြန်ကျွေးချင်ကျွေး”

ဤသို့ဖြင့် ညနေတွင် တစ်ဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။ ကျသင့်ငွေကို ဇေမိုးနှင့် မျိုးကြည်က တစ်ဝက်စီ တာဝန်ယူသည်။ သောင်းမော်က ရှယ်ယာပါချင်သော်လည်း ခွင့်မပြု။

သောင်းမော်၏ကဗျာက ဘယ်တော့မှ ပါမည်မသိ။ ပါလျှင်လည်း စာမူခ ရချင်မှ ရမည်။ ရလျှင်လည်း သုံးဆယ်ထက် ပိုမှာမဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထိုကဗျာ အရွေးခံရသည့်အတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲကတော့ နှစ်ယောက်ပေါင်း ငွေငါးဆယ်ကျော် ကုန်သွားလေ၏။

* * *

“နင် စိန်ဝမ်းကြီးကို သိတယ်မဟုတ်လား”
 ဟု မျိုးကြည်က မေးသည်။ ခင်စောနွယ်က..
 “မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ ငါတို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး လုပ်အားပေးတုန်းက အတူတူပဲဟာ”
 “စိန်ဝမ်းကြီးနဲ့ ခင်မာချိုကို ငါတို့ ဝိုင်းစကြတာကော”
 “အေးလေ.. တစ်ခါက ခင်မာချို စိတ်ဆိုးပြီး ငါ့ကိုဆွဲဆိတ်တာ အသားတောင် ပဲ့သွားသေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ
 ငါသွေးထွက်သွားလို့ စိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး ဝိုင်းသေးတယ်လေ”
 “အခု ငါတို့အကြံ အောင်ပြီဟ”
 “ဘယ်လို....”
 “စိန်ဝမ်းကြီးနဲ့ ခင်မာချိုတို့ တွဲနေကြပြီ”
 “ဟုတ်လား.... ငါတောင် မသိဘူး၊ အေးလေ.. ငါကလည်း ကိုယ့်ကျောင်းစာနဲ့ ကိုယ်ရှုပ်နေတော့
 ခင်မာချိုနဲ့တောင် မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီကိုး”
 “သူတို့က ဘယ်သူမှ အသိမပေးဘဲ ကျိတ်ပြီးနေကြတာ၊ တစ်ရက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့ တန်းတိုးတာပဲ”
 “ခင်မာချိုက ရှက်မနေဘူးလား”
 “ရှက်တာပေါ့.. စိန်ဝမ်းကြီးကတောင် ပိုရှက်နေသေးတယ်၊ ငါကလည်း မစဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့.. နင်တို့
 ဘယ်တုန်းက မောင်နမတော်သွားကြတာလဲလို့ ပြောတော့ ခင်မာချိုက ရှက်ပြီး မဆီမဆိုင် စိန်ဝမ်းကြီးရဲ့ ဗိုက်ခေါက်ကို
 ဆွဲလိမ်တယ်၊ စိန်ဝမ်းကြီးကတော့ မျက်နှာကြီးနီရဲပြီး ဟဲဟဲ ဟဲဟဲနဲ့”
 ခင်စောနွယ်က ရယ်သည်။
 “ကောင်းပါတယ်ဟာ.. သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ဖက်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတွေရင် ငါက ဝမ်းသာတယ်လို့
 ပြောလိုက်ပါ”

“ခင်စောနွယ်”
 မျိုးကြည်က ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့အသံက စောစောကနှင့် မတူဘဲ တည်ငြိမ်သွား၏။
 “နင်ကော ငါ့ဗိုက်ခေါက်ကို တစ်ချက်လောက် ဆွဲလိမ်ပါလားဟာ”

ခင်စောနွယ် ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးသည် လူနာတစ်ယောက်ကိုတောင် နှစ်သိမ့်နိုင်စွမ်းရှိမည်မဟုတ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ သိ၏။

“နင်.. အဲဒီစကားကို စမလာနဲ့ဟာ”

“ငါ့မှာ ဒါပဲ ပြောစရာရှိတာပဲ”

“ငါ့မှာတော့ အဲဒါမျိုး ပြောချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူး”

“ဒီမှာ.. ငါက..”

“တော်ပါတော့ဟာ.. ဆက်မပြောဖို့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ ဒါတွေ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ငါ စိတ်ရှုပ်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ရှုပ်ရတာလဲ၊ ငါ့စကားက....”

“နင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး.. ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါ”

“ငါ သိခွင့်မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်.. အေးလေ.. တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရရင် စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားမှာပဲ”

မျိုးကြည် စိုးရိမ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ခင်စောနွယ်ကို သူ့အိမ်က တခြားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေပြီလား။ မဆီမဆိုင် စိတ်ပူမိခြင်းအတွက် သူ့ဘာသာ ရှက်သလိုဖြစ်သွားစဉ် ခင်စောနွယ် စကားစသည်။

“ငါတို့အိမ်က စီးပွားရေးအခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ အေးလေ.. အရင်ကလည်း ကောင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကျောင်းစရိတ် ကာမိအောင်ဆိုပြီး ငါတို့အိမ်ကို ရောင်းခဲ့တာ နင်သိတယ်နော်”

မျိုးကြည် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရောင်းတာကလည်း ငါတို့ပိုင်တဲ့ အိမ်တန်ဖိုး တစ်ဝက်ကိုပဲ ရတာ၊ ဟိုအချိန်တုန်းကတော့ မဆိုးလှဘူးပေါ့လေ၊ ခုတော့ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက တအားတက်တာပဲ၊ တိုက်ဖွိုက်ရောဂါသည်ရဲ့ ကိုယ်ပူရှိန်လို တစ်ဟုန်ထိုးတက်လာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းဆိုတာ ရေခဲတင်ပေးလို့ ပြန်ကျတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ မျိုးကြည်ရဲ့”

ခင်စောနွယ်၏ ဥပမာကို မျိုးကြည် သဘောကျသွားသည်။ ပြုံးရယ်မိခြင်း၊ ချီးကျူးမိခြင်းတော့ မရှိ။ ခင်စောနွယ် စကားဆက်သည်။

“အိမ်ရောင်းလို့ ရတဲ့အထဲက တချို့ကို ကျောင်းစရိတ်ထားပြီး ကျန်တာကို ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်စားမယ်ပေါ့၊ ဟိုဟာ ဒီဟာ စမ်းလုပ်ကြည့်သေးတယ်၊ မကျွမ်းကျင်တော့ ရှုံးတာပေါ့၊ ဒီကြားထဲမှာ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ တက်လာတာနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးတာပဲ”

မျိုးကြည်က အိတ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထုတ်သည်။ ပြီးမှ ခင်စောနွယ်က ဆေးလိပ်လျှော့သောက်ခိုင်းတာ သတိရသဖြင့် အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်၏။ ဒါကို ခင်စောနွယ်က ရိပ်မိသဖြင့်..

“သောက်ချင် သောက်လေဟာ၊ ငါ ဆေးလိပ်နဲ့ ခံနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။ မျိုးကြည်က ဆေးလိပ် မီးညှို့နေတုန်း....

“အိမ်မှာ ကျပ်တည်းလာပြီဟာ.. ငါ့ကျောင်းစရိတ်ကလည်း နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကျောင်းစရိတ် ကာမိအောင် အစစအရာရာ ခြိုးခြံချွေတာနေရတယ်၊ စားတာသောက်တာက အစပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကလူတွေက ငါ့ကို ဦးစားပေးကြပါတယ်၊ ထမင်းဘူးမှာ ထည့်တဲ့ဟင်းတောင် ငါ့အတွက်သတ်သတ် ကောင်းကောင်း လုပ်ပေးကြတယ်၊ ဟင်းချင်းတူရင်လည်း အဆီအနှစ် ပိုထည့်ပေးတယ်၊ အိမ်မှာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ဟင်းက ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ထမင်းဘူးနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ အညံ့ဆုံးဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.. ငါ့ကျောင်းတက်နိုင်ဖို့အတွက်

အိမ်ကလူတွေအားလုံးက အနစ်နာခံကြရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါကလည်း တတ်နိုင်သလောက် ချွေတာတယ်၊ ငါ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လမ်းလျှောက်နေတာ ကျန်းမာရေးအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ကားခ သက်သာအောင်လို့၊ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာလည်း ငါ ဘာမှဝယ်မစားဘူး၊ ငါ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ငွေငါးကျပ်လောက် ထည့်ထားရင် တစ်ပတ်နေလို့လည်း မကုန်ဘူး”

နင် ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ မေးစဉ်က ခင်စောနွယ် ငြင်းခွဲသည့်အကြောင်းကို ခုမှ မျိုးကြည် သိသည်။ ခုချိန်ကျမှတော့ ငါကျွေးပါ့မယ်၊ စားပါဟု မပြောချင်တော့။ ထိုပြင် သူ့ရှေ့မှာရှိနေသော တစ်ဝက်ကျန် လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း မျိုးကြည် ဆက်မသောက်ချင်တော့။

“နင် စတိုင်ပင် မလျှောက်ဘူးလား”

မျိုးကြည်က တစ်ခွန်းဝင်မေးသည်။

“ငါတို့အမေ စိတ်ကလည်း တစ်မျိုးဟာ၊ အစိုးရထောက်ပံ့ကြေးနဲ့ ကျောင်းတက်တာထက် မိဘက မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကျောင်းထားပေးတယ်ဆိုတာကို ပိုပြီး ဂုဏ်ယူချင်တာ၊ ခုတော့လည်း အဲဒီလိုစိတ်မျိုးတွေ မထားနိုင်တော့ပါဘူးဟာ၊ ဒီနှစ်တော့ လျှောက်ဖြစ်အောင် လျှောက်ရမှာပဲ”

ခင်စောနွယ်သည် ထိုစကားများကို နာနာကြည်းကြည်း ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေခြင်းလည်း မရှိ။ သတင်းကြေညာသူတစ်ယောက်လို လေသံမှန်မှန်နှင့် ပြောနိုင်သဖြင့် မျိုးကြည် ချီးကျူးမိသည်။

“ငါက မပြေလည်တာတွေ ပြောနေလို့ နင်စိတ်ညစ်သွားပြီလား”

ဟု မေးသည်။ မျိုးကြည်က..

“မညစ်ပါဘူးဟာ.. စိတ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နင်က ငါ့ကို လူရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြတာကိုတော့ ငါ့ဂုဏ်ယူတယ်လို့ ယူဆရမလားပဲ”

“အေး.. ငါ့မှာ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် မကြာခင် တွေ့ခွင့်ရတာ နင်ပဲ ရှိတာကိုး”

“နင်က သတ္တိကောင်းပါတယ်ဟာ.... အခက်အခဲတွေကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်”

“ငါ စိတ်ဓာတ်တော့ မကျပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့.. ငါ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့က နှစ်တွေ အတော်လိုသေးတယ်၊ အဲဒါကို တွေးမိရင်တော့ စိတ်မောမိတယ်၊ ငါတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ ဆိုရင်တော့ ဒီလောက် စိတ်ရှုပ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ငါလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအချိန်ကျမှ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကံပါလေ.... နင်လည်း အချောင်သက်သက် စိတ်ရှုပ်သွားရပြီ၊ ငါတို့ သွားရအောင်၊ နင့်လက်ဖက်ရည်တွေ ကုန်အောင် သောက်လိုက်ဦး”

“ငါ မသောက်ချင်တော့ဘူး”

“ဟ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ မျိုးမကျဘူးဟာ”

ဤသို့ဖြင့် မျိုးကြည်သည် သူပြောချင်သည့်စကားများကို မပြောဖြစ်ခဲ့ပြန်ချေ။ ခင်စောနွယ်က သူ့အကြောင်းတွေ မိမိကို ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်ပြောခဲ့သည်ကိုတော့ သူ ကျေနပ်သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ခင်စောနွယ်က ဒါတွေ ဘာကြောင့်ပြောရသနည်း။ သူ့ရင်ထဲက ပေါ့ပါးသွားအောင် တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ပြချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ်....။

တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိပြီး မျိုးကြည် ရင်ထိတ်သွားရ၏။ ခင်စောနွယ်သည် သူ့အခြေအနေနှင့်သူ
စိတ်ရှုပ်နေရသည့်အထဲ မျိုးကြည်ကထပ်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးဖို့ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့်
တားမြစ်သတိပေးလိုက်ခြင်းပေလား။

ခုမှ သူ တကယ် စိတ်ရှုပ်လာရလေသည်။

* * *

“ရပ်.. ကြည့်.. သွား”

ဟိုဘက် ဒီဘက်
လက်မပြ နှုတ်မဆက်ဘဲ
ဝိုးခနဲ ကျော်တက်သွားကြ
နောက်နား အပြတ်အသတ်
လမ်းခုလတ်မှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရောလား။

ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်
နေးနေးမြန်မြန်
အချိန်တန်တော့
အိမ်ပြန်ကြရစပြု။

ခရီးမှတ်တိုင်
တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင်
ပြိုင်ဆိုင်ပြီးလှုပ်ရှား
သွားရင်းလာရင်း
ရှေ့နားကာဆီး
မီးပွိုင့်မှာ မိချင်မိမယ်။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲ
လမ်းလွဲလမ်းမှား
ကမ်းပါးကို ကျော်ချင်ကျော်
ချော်ချင်ချော် မှောက်ချင်မှောက်
ချောက်ထဲလည်း ကျနိုင်တယ်။

တစ်ချိုးတစ်ကွေ
အန္တရာယ်တွေလို့
စွေခနဲအမြန်
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်တဲ့အခါ
ရှေ့ဆုံးမှာတစ်ဖန်
ရောက်ရပြန်ဦးမှာပဲ။ ။

ကောင်းမော်

အရွေးခံထားရသော သောင်းမော်၏ကဗျာသည် နောက်သုံးလလောက်ကြာမှ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါလာသည်။ အတွင်းစာမျက်နှာများမှာ အဖြည့်ကဗျာအဖြစ်သာ ပါဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စာမူမရချေ။ စာအုပ်တစ်အုပ်သာ လက်ဆောင်အဖြစ် ရသည်။

စာမူမရသော်လည်း ပျော်ကြသည်။ ဇေမိုးက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် နှစ်အုပ်ထပ်ဝယ်သည်။ သောင်းမော်ကို အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး သူနှင့်မျိုးကြည် တစ်ယောက်တစ်အုပ်စီ ယူကြသည်။

သူတို့လိုလူမျိုးအတွက် မဂ္ဂဇင်းမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါဖို့ မလွယ်လှ။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်သို့ တစ်လတစ်လ ကဗျာအပုဒ်ပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ ရောက်ရှိနေသည်။ ထိုအထဲမှာ ဝင်ပြီး ယှဉ်အရွေးခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သောင်းမော်က....

"အနုပညာပစ္စည်းဆိုတာ စက်နဲ့ လှည့်ထုတ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသွေးကိုရင်းပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ ပြုလုပ်ရတဲ့ ရှားပါးပစ္စည်းလို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လတစ်လ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ အသုံးမပြုနိုင်ဘဲ ပိုလှုံနေတဲ့ ကဗျာတွေက ရာနဲ့ထောင်နဲ့ချီပြီး ရှိနေတယ်။ စက်ရုံကနေ အလွယ်တကူ ထုတ်လုပ်နိုင်တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကတော့ ရှားပါးနေတယ်။ မထူးဆန်းဘူးလား..."

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အတွက် အားတက်စရာ ဖြစ်လာသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ စာအုပ်လက်ဆောင် သွားထုတ်စဉ် အယ်ဒီတာက နောက်ထပ်ရေးပြီး ပို့ပေးဖို့ကလေး လေးလေးစားစား ပြောလိုက်သည်။ သောင်းမော်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကနေ စပြီး ရည်းစားစကားပြောခြင်းကို ခံလိုက်ရသလို ထူပူရှိန်းဖိန်းပြီး မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားရ၏။

အယ်ဒီတာက စာအုပ်လှမ်းပေးသောအခါမှာလည်း ဆုတွေဘာတွေ လက်ခံရယူသလို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ယူပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရဦးမည်မှတ်၍ လက်ကမ်းပေးမိမလို ဖြစ်သွားသေးသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲက ပြန်အထွက်တွင် နှစ်ထပ်သာရှိသာ လေ့ကားကို ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း လှမ်းမိသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်သွားရပြန်သည်။

သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ် ပါလာသဖြင့် မျိုးကြည်တို့၊ ဇေမိုးတို့လည်း အားတက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေကို အလျင်ကထက်ပိုပြီး ကဗျာတွေပို့ကြသည်။ မကြာခင်မှာ သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ ကဗျာများ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ လစဉ်ပါလာတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေကြသည်။

ထိုအတောအတွင်း တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း ထွက်လာသည်။ မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့၏ ကဗျာတွေ ပါလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပျော်လွန်းသဖြင့် အငြိမ်မနေကြ။ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်စီ ပိုက်ပြီး ကျောင်းဝင်းအနံ့ လျှောက်သွားနေမိကြသည်။ တစ်နေရာရာမှာ ထိုင်မိလျှင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လှန်သည်။ ကဗျာတွေကို ပြန်ဖတ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းကို လှန်ရလွန်းသဖြင့် လက်အကျင့်ရပြီး ဘယ်အချိန် လှန်လိုက်လှန်လိုက် သူတို့ကဗျာပါသော စာမျက်နှာကို တန်းခနဲ လှန်မိကြသည်။

တွေ့သမျှ သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ဖက်ရည်တိုက်သည်။ သိပ်မခင်လှသော၊ မျက်မှန်းတန်းမိရုံ ရှိသူတွေကိုတောင်
လာ.. လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးဟု အတင်းခေါ်မိကြသည်။

ထို့အပြင်....

အောင်ပွဲအခမ်းအနားကိုလည်း သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ကျင်းပခဲ့ကြသေးသည်။

* * *

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာပဲ၊ ဘယ်အပိုဒ်ရဲ့ ဘယ်စာကြောင်းမှာ ဘာစကားလုံးသုံးထားတယ် ဆိုတာကအစ အတိအကျ မှတ်မိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကဗျာကိုပဲ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ ပြန်မြင်ရတဲ့အခါ တခြားကဗျာ အသစ်တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ တစ်မျိုးပဲကွ.. ထူးတော့ ထူးတယ်”

မျိုးကြည်က ပြောသည်။ ဇေမိုးက..

“ငါ့အဖို့တော့ မဂ္ဂဇင်းထဲက ကိုယ့်ကဗျာကို ပြန်ဖတ်ရတာဟာ ရည်းစားဆီက ပထမဆုံးလာတဲ့ ပြန်စာကို ဖတ်ရသလိုပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်ဘူး၊ အမြဲတမ်း ခံစားမှုအသစ်တစ်ခုကို ရတာချည်းပဲ၊ အေးလေ.. မင်းတို့ကတော့ ရည်းစားမရှိတော့ ဘယ်သိမလဲ”

ဟု အသားလွတ် မင်္ဂလာယူလိုက်သေးသည်။ သောင်းမော်ကတော့..

“ငါကတော့ ဒီလိုထင်တယ်ကွ.. မိခင်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးလိုက်ရတဲ့ သားငယ်ကို ပြန်ကြည့်လို့ မဝသလိုပဲ”

“ဟာ.. မဖြစ်နိုင်တာ၊ မင်းက ကလေးမွေးဖူးလို့လား၊ ကိုယ်ပါတဲ့ချေးကို ကိုယ်ပြန်ငုံ့ကြည့်ရသလိုပဲဆိုရင် ဟုတ်သေးတယ်”

ဇေမိုးက ဝင်နောက်သဖြင့် မျိုးကြည်က..

“တော်တော် စုတ်ပဲ့တဲ့ကောင်”

ဟု ပြောသည်။ သောင်းမော်က ပြုံးလိုက်ပြီး..

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ၊ ကိုယ်ပါတဲ့ချေးကို ပြန်မကြည့်ချင်သလို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေးပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မဖတ်ချင်လောက်အောင် ညံ့ဖျင်းတဲ့ကဗျာမျိုး မရေးမိဖို့ အရေးကြီးတယ်ကွ”

ဇေမိုးက စီးကရက်ဘူးကို ဖောက်ရင်း..

“ငါက နောက်တာကို မင်းက အကွက်ဝင်အောင် ပြောတတ်တယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဒူးယားဘူး၏ ထိပ်တစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ထုတ်သည်။ စီးကရက်နှစ်လိပ် တိုးထွက်လာ၏။ သောင်းမော်နှင့် မျိုးကြည်ဘက် စီးကရက်ဘူး ကမ်းသည်။ သူလည်း တစ်လိပ်ယူ၍ မီးညှိသည်။ ပြီးတော့..

“ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းကို ကဗျာပို့မယ့်သာ ပို့ရတာ.. အရွေးခံရမယ် မထင်ဘူး၊ ငါ့ကဗျာတွေက ကာရန်မဲ့တွေကိုး၊ ပါလာတော့ အံ့တောင်ဩသွားတယ်”

“ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းက လွတ်လပ်ပါတယ်ကွ.. အယ်ဒီတာအဖွဲ့ထဲမှာ ကျောင်းသားတွေလည်း ပါတယ်လေ၊ ဆရာတွေက ကြီးကြပ်ပေးပြီး ကျောင်းသားတွေကိုယ်တိုင် စီစဉ်လုပ်ကိုင်ကြတာကိုး”

“အပြင်မဂ္ဂဇင်းတွေကလည်း ကာရန်မဲ့ကဗျာကို တဖြည်းဖြည်း လက်ခံလာကြပါပြီကွ.. ငါတို့ ကဗျာရေးစတုန်းက မဂ္ဂဇင်းနှစ်စောင်လောက်ကပဲ လက်ခံသေးတယ်၊ အခု လေးငါးစောင် ဖြစ်လာပြီ”

“နောက်ဆို မဂ္ဂဇင်းအားလုံးက လက်ခံလာကြမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခု လူငယ်အများစုက ကာရန်မဲ့ကဗျာကို လက်ခံကြတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီလူငယ်တွေထဲကပဲ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာတွေ ဖြစ်လာကြမှာပဲ၊ အဲဒီအခါ သူတို့ရဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဒီကဗျာတွေ ထည့်လာကြမှာပေါ့”

ဇေမိုးက ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးထဲသို့ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ မှုတ်ထည့်ပြီး ပုလင်းအဝကို လက်နှင့်ပိတ်ထားရာမှ လက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။ မီးခိုးများ တငွေငွေတလူလူ တိုးထွက်လာကြ၏။

“ဟိုတစ်လောက ကာရန်မဲ့သင့် မမဲ့သင့် ပြဿနာ တက်လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“အငြင်းအခန် ဆိုတာကတော့ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတာပါပဲကွာ.. အလွန်တိကျပါတယ်ဆိုတဲ့ သိပ္ပံပညာမှာတောင် အငြင်းအခန်နဲ့ ကင်းလို့လား၊ ကဗျာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အပိုင်းကို ငြင်းကြတာပါကွ၊ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ၊ ကဗျာကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး ဘယ်သူ့မှာမှ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး”

“မင်း ကာရန်မဲ့ကဗျာကို လက်ခံသလား”

ဇေမိုးက မျိုးကြည်ကို မေးသည်။ မျိုးကြည်က ကာရန်မဲ့ကဗျာ ရေးလေ့မရှိသဖြင့် မေးခြင်းဖြစ်၏။

“ငါ လက်ခံပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်ကွာ.. ကဗျာပြောင်းလဲလာပုံ အဆင့်ဆင့်ကိုကြည့်၊ ပထမဆုံး သတ်စေ့နက် သုံးချက်ညီ၊ အသတ်တူ အသံတူ ကာရန်ကို ယူကြတယ်၊ နောက်တော့ အသတ်တူဖို့ မလိုဘူး၊ အသံတူရင် ပြီးရောလို့ လက်လျှော့လိုက်တယ်၊ တစ်ခါ.. လေး သုံး နှစ် ကာရန်ယူတာကို အသေမထားဘဲ အလျဉ်းသင့်သလို ယူတဲ့ လွတ်လပ်ကာရန်ဆိုတာ ဖော်လာတယ်၊ အဲဒီကနေ စကားလုံး ကန့်သတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြန်တယ်၊ စကားလုံး အရေအတွက်ကို ယူချင်သလောက် ယူလို့ရတယ်၊ ကာရန်ကိုလည်း တစ်ကြောင်းနဲ့ တစ်ကြောင်း ချိတ်ရုံလောက်ပဲ ယူတော့တယ်၊ နေရာအတိအကျ မထားတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စကားပြေနဲ့ ကဗျာကြားမှာ နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ မျဉ်းကြောင်းလေးတစ်ကြောင်းက ကာရန်ပဲ၊ အဲဒီမျဉ်းကြောင်းလေးကိုပါ ဖျက်ပစ်ဖို့ သင့်မသင့် စဉ်းစားတာကောင်းတယ်”

“ကဗျာနဲ့ စကားပြေကို နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ချင်တဲ့ သဘောပါ၊ နယ်နိမိတ်မျဉ်းဆိုတာ ခြံစည်းရိုးလို အလုံပိတ်ကာလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နားလည်မှုနဲ့ အပြန်အလှန် ကူးလူးဝင်ထွက်လို့ ရတယ်လေ”

“ဒါဆို.. ကဗျာစည်းကမ်းတွေအားလုံး ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ.. ကာရန်မဲ့ကဗျာမှာလည်း စည်းကမ်းတွေ ရှိတယ်ကွ၊ စကားလုံးကန့်သတ်ချက် မရှိဘူးလို့ မထင်နဲ့.. ရှိတယ်၊ သမားရိုးကျပုံစံလိုတော့ တစ်ကြောင်းမှာ လေးလုံးရှိရမယ်လို့ ကန့်သတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုသလို ယူလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရတယ်ဆိုတိုင်း အကန့်အသတ်မရှိ ယူနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းတိုင်း တစ်ကြောင်းတိုင်းမှာ စကားလုံးကန့်သတ်ချက် ရှိတယ်၊ ဒီစာကြောင်းမှာ စကားလုံးခြောက်လုံး သုံးမယ်ဆိုရင်

ခြောက်လုံးအတိအကျပဲ၊ ပိုလို့လည်း မရဘူး၊ လိုလို့လည်း မရဘူး၊ တစ်လုံးတည်း သုံးမယ်ဆိုလည်း အတိအကျပဲ၊ အဲ.. စကားလုံး ဘယ်နှလုံးသုံးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်သလဲ၊ ကဗျာဆရာကိုယ်တိုင်က ဆုံးဖြတ်ရတယ်၊ ကာရန်မဲ့ကဗျာတွေဟာ တစ်ပုဒ်မှာ စည်းကမ်းတစ်မျိုးစီ ရှိနေတယ်၊ ဒါ လွယ်လွယ်လေးလို့ မထင်နဲ့ကွ၊ သူများထုတ်တဲ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာရတာနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထုတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာရတာက ပိုပြီး တာဝန်ကြီးတယ်၊ ကာရန်ရှိကဗျာတစ်ပုဒ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုဆစ်ထားတဲ့ ကနတ်ပန်းရဲ့ အလှနဲ့ တူတယ်၊ ကာရန်မဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်က ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ တိမ်တိုက်တွေရဲ့အလှနဲ့ တူတယ်၊ နှစ်မျိုးစလုံးဟာ သူနည်းသူဟန်နဲ့ လှကြတာချည်းပါပဲ”

“စကားပြောလို့တော့ သိပ်ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့.. မြည်းစရာမရှိတော့ ခက်တယ်”

မျိုးကြည်က ပြောသည်။ ဇေမိုးက..

“ကြက်ဥမွေကြော်တစ်ပွဲ မှာလိုက်ကွာ”

“သူ့ချည်းပဲလားဟ.. ကြက်ဥမွေကြော်ကို မျှောချဖို့ အရည်လေး ဘာလေး..”

“သုံးယောက်စလုံး အနေတော်ပဲ၊ တော်ကြာ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို မင်းအန်လိမ့်မယ်၊ သိပ်ရုပ်ပျက်တာပဲ၊ အမြဲတမ်း မင်းပဲ အမူးဆုံးဖြစ်တာ”

“တစ်စိတ်လောက် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ.. အချိန်တွေလည်း အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်”

သို့ဖြင့် တစ်စိတ် ထပ်မှာလိုက်သည်။ သုံးယောက် မျှထည့်သည်။ ဇေမိုးက ဟိုနှစ်ယောက်ကို အလျင်ထည့်ပေးပြီး အကျန်ကို သူ့ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်ရာ နည်းနည်း ပိုများသွားသည်။

“ပြောတော့ဖြင့် ငါ့ကို.. နောက်တော့ မင်းပဲ ပိုသောက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“လက်ဆမမှန်လို့ပါကွ.. ခွက်ချင်း လဲချင်လဲလေ”

“မလဲပါဘူး.. မင်းမူးသွားရင်တော့ လမ်းမှာ ထားပစ်ခဲ့မှာနော်”

“မင်းကများ ပြောရတယ်ရှိသေးတယ်၊ ဒေးဒရဲသားကွ.. အရက်ပုလင်းဖက်ပြီး မွေးလာတာ”

“အဲဒီပုလင်းက မင်းအဖေ ဝုတ်ထားတာ ဖြစ်မှာပါ”

“ခွေးမသား.. မယုတ်ပတ်နဲ့”

သောင်းမော်က ဖန်ခွက်တွေထဲကို ရေခဲတုံးထည့်ပြီး ရေများများ ရောပေးလိုက်သည်။ ဇေမိုးက ဖန်ခွက်ကို လှမ်းကိုင်ရင်း စကားပြန်ကောက်သည်။

“တချို့က ကာရန်မဲ့ကဗျာဆိုတာ စကားပြေကို တစ်ဆစ်စီ ဝိုင်းဖြတ်ပြီး ကဗျာလိုဖြစ်အောင် စာကြောင်းတွေ စီထားတာလို့ ပြောကြတယ်”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

သောင်းမော်က ပြောသည်။ ဆက်၍..

“ခုန ငါပြောခဲ့ပြီးပြီလေ.. စကားလုံး ဘယ်နှလုံးသုံးမယ်ဆိုတာ အတိအကျ ရှိတယ်လို့၊ ကဲ.... စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ငါဖြတ်ပြမယ်”

သောင်းမော်က အိတ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်သည်။ သူ့မှာ ဖောင်တိန်မပါသဖြင့် မျိုးကြည်က ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဥပမာကွာ..”

“ချစ်သလားလို့ မေးမယ်” ဟု ရေးလိုက်ပြီး..

“အဲဒါ ချစ်သူအချင်းချင်း မေးတဲ့စကား၊ အဲဒါကို ခွဲရေးပြမယ်”

“ချစ်သလားလို့
မေးမယ်”

“ဆိုရင် ခုနလို တစ်ဆက်တည်းရေးတာလောက် မမြန်တော့ဘူး၊ နည်းနည်းလေး တုံ့ဆိုင်းတဲ့သဘော ဖြစ်သွားပြီ၊
နောက်ပြီးတော့.....”

“ချစ်..သလား..
လို့..
မေး.. မယ်”

“တွေ့လား.. အဲဒီအခါကျတော့ မရဲတရဲနဲ့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတာ မပေါ်လွင်ဘူးလား၊ သင်္ကေတတွေပါ
သုံးထားတယ်နော်၊ တုံ့ဆိုင်းထစ်ငေါ့နေတာကို စာပိုဒ်ခွဲရုံမကဘဲ အစက်အပြောက်ကလေးတွေပါ ထည့်ပြီး ပြထားတယ်”

ဇေမိုးက..

“အေးကွ.. ဟုတ်တယ်၊ ကာရန်မဲ့ကဗျာမှာ ပန်းချီဒီဇိုင်းသဘောတွေလည်း ပါတယ်၊ စာလုံး တစ်လုံးနဲ့
တစ်လုံးကြားက အကွာအဝေး၊ စာကြောင်းတွေ စာပိုဒ်တွေရဲ့ အနီးအဝေးသဘောတွေ ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ ကဗျာရဲ့
နောက်ဆုံးစာကြောင်း တစ်ကြောင်းတည်းကို တစ်ဖက်စာမျက်နှာကို ကူးပြီး သီးသန့်ရေးထားတာတို့လိုဟာမျိုး”

“မင်းရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ သက်ပြင်းတွေ အခါခါချနေရတယ်ဆိုတာကို ဟင်း.. ဆိုတဲ့ စာလုံးကို
ထပ်ကိန်းတစ်ရာတင်ပြီး သင်္ကေတနဲ့ ပြတာလေ၊ ပြီးတော့ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်း ပုံစံနဲ့လည်း ကဗျာရေးထားသေးတယ်၊
ဓာတ်ငွေထုတ်ဖော်ပုံ ဖော်မြူလာပုံစံနဲ့ ကဗျာရေးချင် ရေးမှာပဲ၊ နယ်ပယ်မျိုးစုံ၊ နည်းပညာမျိုးစုံကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
သုံးလာကြပြီလေ”

မျိုးကြည်က လက်ကျန်ရှင်းလိုက်ပြီးနောက် ရေတစ်ခွက် ငဲ့သောက်သည်။

“ကဗျာဆိုတာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားရှိသော စည်းကမ်းနှင့်အညီ ကာရန်ညီညွတ်စွာ
သီကုံးဖွဲ့နွဲ့ထားသောစာလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားတာ ပါဠိသက် ဝေါဟာရအဘိဓာန်ထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်”

“ကောင်းပြီ.. သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းနှင့်အညီတဲ့၊ ခေတ်သစ်ကဗျာပုံစံတွေမှာ ကဗျာတစ်ပိုဒ်အတွက်
ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါကို အတိအကျ လိုက်နာရတယ်လို့ ငါပြောခဲ့ပြီးပြီ ဒါဆို တစ်ချက် ကိုက်ညီသွားပြီ”

“အဲဒီ အဘိဓာန်ထဲမှာပဲ ပါသေးတယ်ကွ.. ကာရန်ဆိုတာ ပါဠိလို ကာရန္တက လာတာကွ၊ အဓိပ္ပာယ်က အကွရာ၏
အဆုံး၊ အဆုံးသတ် အကွရာလို့ ဆိုတယ်၊ ကာရန်သင့်တယ် ဆိုတာကတော့ အကြောင်းညီညွတ်သည်၊ အဆင်ပြေသည်လို့
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်တဲ့ကွ”

“ငါထင်တာကတော့ လေးလုံးစပ်ကဗျာတွေမှာ ပထမဆုံးစာကြောင်းရဲ့ လေးလုံးမြောက် နောက်ဆုံးစာလုံးရဲ့
အသံကို မူတည်ပြီး ရေးကြတယ်၊ လေးချိုးတို့၊ ဒွေးချိုးတို့ကျတော့ ရှေ့ကစာပိုဒ်ရဲ့ နောက်ဆုံးစာလုံးနဲ့ နောက်စာပိုဒ်ရဲ့
နောက်ဆုံးစာလုံး အသံချင်းထပ်ပြီး ယူကြရာက ကာရန်လို့ ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေမှာ ကြည့်..
အသံချင်းထပ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ လုံးဝမပါဘူးနော်၊ ကဗျာပုံစံသစ်တွေမှာ အသံကို အဓိကထားဘဲ အကြောင်းအရာအရ

စာကြောင်းတစ်ကြောင်းနဲ့ တစ်ကြောင်း၊ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်နဲ့ တစ်ပိုဒ် ညီညွတ်ပြေပြစ်အောင် ရေးကြတယ်၊ ဒါကို ကာရန်သင့်တယ်လို့ ပြောလို့မရဘူးလား”

“ရတာပေါ့ကွ”

“ဒါဆို ကာရန်မဲ့ကဗျာဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့”

“အဲဒီသဘောပဲပေါ့.. ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ သုံးဘီးကားတွေ ပေါ်ပြီးနောက် မာဒေဒါ ဘီသုံးရာခြောက်ဆယ်ကားလေးတွေ ပေါ်လာတော့ လေးဘီးကားလို့ ခေါ်ကြသလိုပဲ၊ တခြားကားတွေကတော့ လေးဘီးမဟုတ်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ခုနကပြောသလို အကြောင်းညီညွတ် သင့်တင့်အောင် ရေးရင် ကာရန်သင့်တဲ့ကဗျာ ဖြစ်တာပဲ၊ အသံချင်းထပ်မှ ကဗျာဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကာရန်မဲ့ကဗျာဆိုတာ မရှိဘူး၊ စကားလုံးတွေ အသံချင်းထပ်မှ ကာရန်လို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းအရာ ညီညွတ်ပြေပြစ်တာကို ကာရန်လို့ခေါ်တာ၊ သမားရိုးကျပုံစံက အသံကိုအားပြုတဲ့ ကာရန်၊ ပုံစံသစ်က အသံကို အားမပြုတဲ့ ကာရန်၊ ဒီလိုပဲ ခွဲသင့်တယ်”

“ငါ့အယူအဆကတော့ အသံကို အားပြုသည်ဖြစ်စေ၊ အားမပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ရေးတဲ့စာကို ဒါ.. ကဗျာပဲလို့ ယုံကြည်ရင် ကဗျာဖြစ်တယ်၊ ယုံကြည်ပုံကလည်း အပေါ်ယံသဘော မဟုတ်ဘူး၊ အသွေးထဲ အသားထဲက လိုက်လိုက်လှဲလှဲ စူးစူးနစ်နစ် ယုံကြည်တာမျိုး ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကဗျာကို ဖတ်တဲ့လူရဲ့ အခွင့်အရေးကိုလည်း အရေးတကြီး ထည့်တွက်ရမယ်၊ ကဗျာဖတ်တဲ့သူရဲ့ နှလုံးသားက ဒါဟာ ကဗျာပဲလို့ ခံစားလိုက်ရရင် ကဗျာဖြစ်တယ်၊ ကဗျာမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းပိုင်ခွင့်လည်း ရှိတယ်”

“ဆရာ ဒဂုန်တာရာက ကဗျာဆိုတာ ရင်ခုန်သံလို့ ပြောဖူးတယ်ကွ”

“ငါ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို လက်ခံတယ်၊ သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ သိပ်ထိမိတယ်၊ တွေးစရာတွေ အများကြီး ဖြာထွက်လာတာပဲ”

“အဲဒါကို မူတည်ပြီး တွေးကြည့်လိုက်ရင် ကဗျာဆိုတာ နှလုံးသားကို ချိန်ရွယ်ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ခံစားမှု မြားတစ်စင်းပဲ၊ ကဗျာဆရာရဲ့ ရင်ခုန်သံကို ကဗျာဖတ်သူက ကြားလိုက်ရတာပဲ၊ ရေးသူနဲ့ ဖတ်သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားချင်း နားလည်မှုရသွားတာဟာ ကဗျာပဲ.... ရှင်းရှင်းလေးပါ”

“တချို့ကတော့ ကဗျာပုံစံသစ်တွေကို လက်မခံချင်ကြသေးဘူးကွ”

“လက်မခံချင်ရင် လက်မခံဘဲ နေပိုင်ခွင့် ရှိတာပဲ၊ အဲဒါကို သွားပြီး ပုတ်ခတ်စရာ မလိုဘူး၊ ဒီလိုပဲ.. လက်ခံချင်ရင်လည်း လက်ခံနိုင်ခွင့် ရှိတာပဲ၊ အပြစ်ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ ငါတို့ကိုပဲ ကြည့်လေ.... ဇေမိုးက အဲ.. နှုတ်ကျိုးနေတဲ့အတိုင်း ကာရန်မဲ့ပဲ.. အသံကာရန်မဲ့ကဗျာ ဆိုပါတော့.... ရေးတယ်၊ မျိုးကြည်က အသံအားပြုကာရန်တွေ ရေးတယ်၊ ငါက နှစ်မျိုးစလုံး ရေးတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်း မတူကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ချင်း ပြဿနာ မဖြစ်ကြပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရေးတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ချင်း မတူပေမယ့် ငါတို့မှာ တူတာတစ်ခု ရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ကဗျာကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ကြတာချင်းမှာ တူကြတာပဲပေါ့ကွ”

ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်လည်ပင်း တစ်ယောက်ဖက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မျိုးကြည်သည် ဒီနေ့ စကားသိပ်မပြော၊ သူများတွေက ပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း ဝင်ထောက်ပေးရုံသာ ရှိသည်။ လမ်းခွဲခါနီးကျမှ....

“မင်းတို့ပြောတာ ငါလက်ခံပါတယ်၊ မောင်အောင်ပွင့်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲက စာပိုဒ်လေးကို သတိရမိတယ်ကွာ... ၎င်းတစ်ကောင်ရဲ့ အတောင်ပံဟာ ဘယ်သန်သန် ညာသန်သန် ဘယ်ကိုယုံသလဲ ဆိုတာပဲ အရေးကြီးတယ်တဲ့”

* * *

သောင်းမော်၏ ခြေလှမ်းများက သွက်လက်နေသည်။ နည်းနည်းသောက်လာခဲ့သော်လည်း မူးယစ်ရီဝေခြင်း မရှိ။ စိတ်က ပေါ့ပါးနေသည်။ ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက် ဝင်သောက်လာခဲ့သောကြောင့်လည်း ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကဗျာအကြောင်း ပြောခဲ့ရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် လမ်းလျှောက်ရင်း ပေဒါလမ်းသီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုခဲ့ကြသေးသည်။ ဇေမိုးက မျိုးကြည်အိမ်မှာ လိုက်အိပ်သည်။ လမ်းခွဲခဲ့ကြပြီးနောက် ဆေးလိပ်ကို ဇိမ်ခံ၍ဖွားရင်း အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်မှာ သူ့ကို ပြဿနာတစ်ခုက ဆီးကြိုနေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူမသိသေး။

ဆိုင်နားအရောက်တွင် ဆယ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ ကြားရသည်။ ဆိုင်မှာအတူအိပ်သော စားပွဲထိုးကလေး အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆိုင်မှ တွန်းတံခါးတစ်ချပ် လှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မီးရောင်မှိန်မှိန် ထွက်နေသည်။ ဒီကောင် လက်ဖက်ရည်တွေ ဖျော်သောက်ပြီး မျက်စိကြောင်နေပြီထင်တယ်ဟု တွေးရင်း ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်။

သူ့ခြေလှမ်း တုံ့သွား၏။ စားပွဲထိုးကလေးသည် စားပွဲတစ်လုံးပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ငိုက်နေသည်။ ထောင့်စွန်းက စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာ လှလှည့်နဲ့။

“ဟင်.. နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်....”

သူ့ကိုမြင်သောအခါ လှလှည့်နဲ့က မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာသည်။ စားပွဲထိုးကလေးမှာ ငိုက်နေရာမှ လန့်ပြီး နိုးလာ၏။

“အစ်ကို.. အစ်ကို့ကို အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိလို့”

လှလှည့်နဲ့ကို မြင်ကတည်းက သောင်းမော် စိတ်ထင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်စေလိုသဖြင့်..

“ကဲ.. ထိုင်စမ်းပါဦး.. ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေးပြော”

လှလှညွန့်က မထိုင်။ စားပွဲထိုးကလေး ရှိနေသည်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်ဘဲ
 “သူတို့က ညီမ မကြားဘူးထင်ပြီး ပြောကြတာ၊ ညီမက ရေသောက်ချင်လို့ ထအထွက်မှာ ကြားရတာ....”
 “နေစမ်းပါဦး.. သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြားတာလဲ”
 “ဘယ်သူရှိရမှာလဲ.. အဖေနဲ့ အမေပေါ့၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အစ်ကိုကို အလုပ်ထုတ်ပစ်တော့မယ်တဲ့”
 “ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့ ထုတ်တာလဲ”
 သောင်းမော်သည် အေးအေးဆေးဆေးရှိဟန် လုပ်နေသော်လည်း စိတ်က လှုပ်ရှားနေပြီ။

“အစ်ကိုက ဆိုင်မှာ ဖင်မြဲဘူး၊ ခဏခဏ အပြင်ထွက်တယ်တဲ့၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောမယ်တဲ့”
 “အဲဒါ ဘာများ.. ဘာဖြစ်လို့ ညကြီးမင်းကြီး တစ်ယောက်တည်း လာရသလဲ၊ အိမ်က နင်ထွက်လာတာ
 လူကြီးတွေ မသိဘူးလား”
 “ဟင့်အင်း.. ပြတင်းပေါက်က ကျော်ထွက်လာတာ၊ ညီမ အိပ်ပျော်နေပြီလို့ ထင်နေကြမှာ”
 “ခက်တာပဲ၊ ဘာကြောင့်....”
 “အစ်ကိုကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်ရတာ ဆိုင်မှာမမြဲလို့ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားအကြောင်း ရှိတယ်၊
 ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာ အစ်ကိုသိတယ် မဟုတ်လား”

သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူနှင့် လှလှညွန့်တို့ နီးစပ်သွားမှာစိုးလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် သဘော။
 “ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာလဲ”
 ဟူ၍သာ ထပ်မေးသည်။
 “အစ်ကိုထွက်သွားရင် ညီမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပေါ့၊ အစ်ကိုမရှိဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ညီမ အိမ်က
 အပြီးထွက်လာခဲ့တာ”

ခုမှပင် စောစောက လှလှညွန့်ထိုင်နေသော စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ် အသေးစားလေးကို
 မြင်သည်။ အဝတ်အစားတွေ ဖြစ်မည်။

“ဟာ.. ဘယ်ဖြစ်မလဲ.. အိမ်ပြန်၊ လူကြီးတွေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”
 လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို သောင်းမော် သွားယူလာသည်။
 “ကဲ.. လာ၊ အစ်ကို လိုက်ပို့မယ်”

လှလှညွန့်က တွေ့၍ရပ်နေသည်။ ပြီးတော့ သောင်းမော်၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။
 ရှုပ်အင်္ကျီစ ခံနေသည့်တိုင် သူ့လက်ကလေးတွေ အေးစက်နေကြောင်း သိလိုက်၏။
 “ညီမ အစ်ကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

သောင်းမော် လှလှညွန့်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရည်လွဲနေကြ၏။ သူ မိမိကို သံယောဇဉ်
 ငြိတွယ်ခဲ့ကြောင်း သောင်းမော် သိသည်။ သောင်းမော်ကလည်း သံယောဇဉ်ရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အနေနီးလို့
 စိတ်လှုပ်ရှားတာပါလေ ဆိုပြီး သူ့စိတ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဖွင့်မပြောခဲ့။ ခုကျတော့ လှလှညွန့်ကိုယ်တိုင်
 ဖွင့်ပြောလာခဲ့ပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမည် မသိ၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ဟူ၍သာ ရေရွတ်သည်။ သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသော လှလှညွန့်၏လက်များ ပြေလျော့ကျသွား၏။

“အစ်ကိုက ဒုက္ခရောက်မှာ ကြောက်တယ်ပေါ့.. အစ်ကို သတ္တိမရှိဘူး”

သောင်းမော် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သူ့ကို သတ္တိမရှိဘူးဟု ဘယ်သူကမှ မပြောခဲ့စဖူး။ လှလှညွန့်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။ မျက်ရည်များက ဝဲကျလှလှ။ သောင်းမော်လက်ထဲက အိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။ သောင်းမော်ကို စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

သောင်းမော်သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဝိုင်နေသည်။ လှလှညွန့် ထွက်သွားရာကို ကြည့်သည်။ လှလှညွန့်သည် သူ့အိမ်ရှိရာဘက်သို့ မချိုးဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လျှောက်သွားနေ၏။

“ဟေ့.. နေဦး”

သောင်းမော် ပြေးလိုက်သွားသည်။

“အစ်ကို.... အစ်ကို”

သူ့နောက်က လှမ်းခေါ်လိုက်သောအသံကို ကြားမှ စားပွဲထိုးကောင်လေးကို သတိရသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု လှမ်းအော်မေးနေသည်။ သောင်းမော်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်။ သို့ဖြင့်....

“ဘယ်သူလာမေးမေး ဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ ဒီကို သူလာတာ မပြောနဲ့၊ ပြောရင် မင်းပါ အလုပ်ပြုတ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး လှလှညွန့်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

* * *

ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ မျိုးကြည်နှင့် ဇေမိုးတို့ မအိပ်ကြသေး။ အိမ်ရှေ့က မြောင်းကူးတံတားလေးမှာ ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ သောင်းမော်တို့ကို တွေ့တော့ အံ့သြပြီး ထရပ်လိုက်ကြ၏။

သောင်းမော်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ..

“ငါတို့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

ဟု မေးသည်။

ဇေမိုးက..

“ငါ့အဆောင်ကို လိုက်ခဲ့”

“ဟ.. ဖြစ်မလားကွ၊ မင်းအဆောင်က ယောက်ျားလေးတွေချည်း နေတာ၊ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်မှာပေါ့”

မျိုးကြည်က ကန့်ကွက်သည်။

“ဒီတစ်ညပဲ အရေးကြီးတာကွ၊ မနက်ဆိုရင် ဒေးဒရဲကို ငါခေါ်သွားလို့ ရတယ်”

“မထူးဘူးကွာ.. တခြားလျှောက်သွားနေရင် အချိန်မတော်ကြီးဆိုတော့ လူမသင်္ကာစရာ ဖြစ်မယ်၊ ငါ့အိမ်မှာပဲ နေ၊ အမေတို့နားလည်အောင် ရှင်းပြရမှာပဲ”

မျိုးကြည် သူ့အဖေကို နှိုးပြီး ရှင်းပြသည်။ မျိုးကြည်တို့ အဖေကလည်း အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသည်။

“ဒီကိစ္စကို မနက်ကျမှ စဉ်းစားပြီး ဖြေရှင်းကြတာပေါ့၊ ဒီတစ်ညတော့ ဒီအိမ်မှာပဲ နေကြ၊ ကဲ.. ဒီတော့ သမီးက သမီးတို့အင်အားနဲ့ သွားအိပ်၊ ဦးလေးက မျိုးကြည်အခန်းမှာ သွားအိပ်မယ်၊ မင်းတို့သုံးယောက် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အိပ်ကြပေါ့”

ဟု ပညာသားပါပါ စီစဉ်လိုက်သည်။

* * *

လှလှညွန့်တို့အဖေက အကြီးအကျယ် ရန်တွေလိမ့်မည်၊ တူသလား၊ တန်သလား၊ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား ပြောလိမ့်မည်။ လှလှညွန့်အဖေက သူ့သမီးကို ရိုက်လားနှက်လား လုပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဤသို့မဟုတ်။ လှလှညွန့်အဖေက..

“ငါတို့နဲ့ ပြန်လိုက်မလား”

ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ မေးသည်။ သောင်းမော်က သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးခဲ့မိကြောင်း ခုမှ သိရသည်။ လှလှညွန့်က “အဖေတို့နဲ့ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

လှလှညွန့်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ.. ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲ၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်တာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခံဖို့ပဲ”

ဟု ပြောပြီး ပြန်သွားကြသည်။

သောင်းမော်တို့နှစ်ယောက် မျိုးကြည်တို့အိမ်မှာ ဆယ်ရက်လောက် နေဖြစ်သည်။ ဇေမိုးက ဒေးဒရဲကို ခေါ်သည်။ သူ့အမေဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း အတူနေဖို့ဖြစ်၏။ သောင်းမော်က ငြင်းသည်။

သူ့မှာ စုဆောင်းထားသော ငွေအနည်းငယ် ရှိသည်။ အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခန်း ငှားသည်။ ဇေမိုးနှင့် မျိုးကြည်က အိုးခွက်ပန်းကန်စသော အိမ်ထောင်သုံးပစ္စည်းများ တတ်အားသမျှ လက်ဖွဲ့ကြသည်။

အရေးတကြီးကိစ္စက သောင်းမော် အလုပ်ရှာဖို့ ဖြစ်၏။ ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်တိုင် တကယ်အလုပ်ရှာတော့ ရဖို့ခက်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကတော့ အလုပ်ပေးချင်သည့် အခြေအနေရှိသည်။ အရင်က ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘာကြောင့် အဲဒီဆိုင်က ထွက်လာတာလဲ မေးတော့ သောင်းမော်က အမှန်အတိုင်းပြောသည်။ သို့ဖြင့် အလုပ်မရတော့။

ရှိသည့်ငွေကလေး ကုန်ခါနီးပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် လှလှညွန့်က သတ္တိပြုလာသည်။ အစကတော့ ဒုက္ခဆင်းရဲနှင့် ကြုံလာလျှင် သူ ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်၊ စိတ်ညစ်လာမည်၊ ညည်းညူလာမည်ဟု သောင်းမော် ထင်ခဲ့သည်။ မဟုတ်။ သူက တစ်ချက်ကလေးမျှ မညည်း။ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ထိုမျှမက သူ ကောက်ညှင်းပေါင်း ပေါင်းတတ်သည်။ အရပ်ထဲ လည်ရောင်းမည်ဟု လှလှညွန့်က ပြောလာသည်။ သောင်းမော်က ခွင့်မပြု။

“ညီမတောင် ကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်းရင် အစ်ကိုက ဘာဖြစ်လို့ ရေခဲချောင်း မရောင်းရဲမှာလဲ” ဟု သောင်းမော်က ပြောသည်။

သောင်းမော် ရေခဲချောင်း ရောင်းနေသောအခါတွင် မျိုးကြည်တို့က မကြည့်ရက်။ သောင်းမော်က..

“မင်းတို့ ရေခဲချောင်းသည်နဲ့ သူငယ်ချင်းတော်ရတာ ရှက်လို့လား၊ ငါက ရွဲ့ပြီး မင်းတို့ကျောင်းမှာ လာရောင်းပြလိုက်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. ငါတို့က လှလှညွန့်အတွက် ပြောတာပါ။ တော်ကြာ သူ့မိဘတွေက မိဘစကား နားမထောင်တဲ့လူ ခုတော့ ရေခဲချောင်းသည်မယား ဖြစ်နေပြီလို့ အပြောခံရမှာ စိုးလို့ပါ”

“ပြောပစေပေါ့.. ဟုတ်လည်းဟုတ်တာပဲ”

ဇေမိုးက ဒေးဒရဲပြန်ပြီး ငွေငါးရာ သွားယူလာခဲ့သည်။ သောင်းမော်က လက်မခံ။

“အလကားပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချေးတာလို့ သဘောထားပေါ့။ ငါ စိတ်ကူးတစ်ခုရလို့ကွ.. မင်းတို့ရပ်ကွက် အတွင်းပိုင်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မရှိသေးဘူး၊ သောက်ချင်ရင် ဟိုးလမ်းမကြီးအထိ ထွက်နေရတယ်၊ ဒီတော့.. မင်းတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ပါလား၊ အိမ်ရှေ့မှာလည်း ကွက်လပ်ကလေး ရှိနေတယ်၊ အစပိုင်းတော့ စားပွဲကလေး တစ်လုံး နှစ်လုံးစာလောက်နဲ့ စပေါ့”

ဇေမိုးအကြံကို မျိုးကြည်က သဘောကျသဖြင့် လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ လှလှညွန့်ကလည်း သဘောတူသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုလျှင် သူလည်း လုပ်တတ်နေသဖြင့် ကောင်းကောင်းဝင်ကူလို့ ရသည်။ သောင်းမော်အတွက်လည်း ကျမ်းကျင်ပြီးသားဖြစ်၍ အဆင်ပြေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

* * *

အစပိုင်းမှာတော့ ဆိုင်မှာ လူသိပ်မကျလှသေး။ လင်မယားနှစ်ယောက် စားဖို့လောက်တော့ ရသည်။ ဆိုင်မှာ မကြာခင်က လာထိုင်တတ်သူတွေကတော့ ဇေမိုးနှင့် မျိုးကြည် ဖြစ်၏။ ပြန်ခါနီးတိုင်းမှာတော့ ပြဿနာတစ်ခုတက်မြဲ ဖြစ်၏။

မျိုးကြည်တို့က လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေး၊ သောင်းမော်တို့က ငြင်း၊ စားပွဲပေါ် ပိုက်ဆံချထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေး၊ သောင်းမော်က စိတ်ဆိုး၊ ဇေမိုးက ပိုက်ဆံမယူလျှင် နောက်ကို လာမသောက်တော့ဘူးပြော၊ နောက်ဆုံး လှလှည့်နံ့က ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဆိုင်ဖွင့်နိုင်ဖို့ငွေကို ကိုဇေမိုးတို့က ချေးတာမဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်း ယူထားရတာကို အားနာဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့က အတိုးပေးတဲ့အနေနဲ့ လက်ဖက်ရည်တိုက်တယ်လို့ သဘောထားပေါ့”

“အေး... အဲဒါ ကောင်းတယ်”
သောင်းမော်က သဘောတူသည်။ ဇေမိုးက..
“ငါက မင်းတို့ဆီက အတိုးယူရမှာလားကွ”

မျိုးကြည်က တစ်မျိုးဝင်ရှင်းပြန်သည်။
“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်.. အတိုးမပေးနဲ့၊ အရင်းထဲက ဖဲ့ဆပ်တယ်လို့ သဘောထား၊ ငါတို့သောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတွေကို မှတ်ပြီး ချေးငွေထဲက နှိမ်သွား”

“အရူးတွေ.... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်တွေ.. ငါ တစ်ခုပဲပြောမယ်၊ နောက်ကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးမယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီမှာ လာမသောက်နဲ့၊ ဒါပဲ”
သောင်းမော်က အပြတ်ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဒီကိစ္စသည် ပြဿနာမဟုတ်။ အသေးအဖွဲ့သာ ဖြစ်သည်။ တမင်ကတ်ဖဲ့ပြီး ပြောနေကြခြင်းပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ လှလှညွန့်ကို ထမင်းထပ်ချက်ခိုင်းပြီး ဘဲဥကလေးနှစ်ခြမ်းကို လေးယောက် မျှစားကြသည်။ ဇေမိုးက ဟင်းစားကြီးသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ဝေစု တစ်စိတ်မှာ ချက်ချင်းကုန်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ဝက်ခေါင်းသုတ်တို့၊ ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ်တို့ ပြေးဝယ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြပြန်သည်။

သောင်းမော်တို့၏ အိမ်ထောင်ဦးဘဝကလေးသည် ရုန်းရကန်ရသည့်တိုင် ပျော်စရာကလေး ဖြစ်၏။

“မဆိုးပါဘူးကွ.. လှလှညွန့်ကိုယူရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်မယ်လို့ ငါတို့ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခုလည်း ဖြစ်သားပဲ”
ဟု လှလှညွန့်ကွယ်ရာမှာ သောင်းမော်ကို စကြသည်။

* * *

ဇေမိုးမှာ ပြဿနာတစ်ခု တက်နေသည်။ ဥဩဆွေက အပြတ်ရာသံပေးထားသောကြောင့်ပင်။

နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်လာကြပြီဖြစ်သဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ဘာလုပ်မလဲဆိုသော အသံသည် ကျောင်းသားကျောင်းသူများအတွင်း ဂယက်ထလာသည်။ ရန်ကုန်က ကျောင်းသားကျောင်းသူများအဖို့ ဒီလောက်မဟုတ်ကြ။ ကျောင်းကပြီးလျှင်လည်း တွေ့ခွင့်ဆုံခွင့် အထိုက်အလျောက် ရနိုင်သေးသည်။

နယ်ကလာရသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအဖို့တော့ ကျောင်းကထွက်သည်နှင့် တွေ့ခွင့်ဆုံခွင့်ရဖို့ မလွယ်တော့။ အထူးသဖြင့် တစ်နယ်စီက လာကြသူနှစ်ဦးဆိုလျှင် ပိုမလွယ်။

ထိုအခါ ရှေ့အတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာတို့ကို ခုကတည်းက အပြတ်လုပ်ထားရသည်။ ဘယ်လိုလဲဆိုသော အသံသည် စကားကြုံတိုင်း ပါသည်။

“ဆွေတို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲဟင်”

ဥဩဆွေက မေးသည်။

“အဆင်ပြေတဲ့ အခါပေါ့”

ဇေမိုးက ခပ်အေးအေးဖြေသည်။

“အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်.. အလုပ်အကိုင်ကို ပြောတာလား”

“ဒါလည်း ပါတာပေါ့”

“ဘွဲ့ရရင် ကိုဇေ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကဗျာရေးမယ်”

ဇေမိုးက မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။

“ကဗျာရေးမယ်.. ဟုတ်လား၊ ကဗျာရေးရုံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အဆင်ပြေနိုင်မှာလဲ၊ ကဗျာဆရာဆိုတာ အမြဲတမ်း ငတ်ပြတ်နေတယ်လို့ပဲ ဆွေ ကြားဖူးတယ်”

“ကိုဇေက ငွေရဖို့ ကဗျာရေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဗျာကို ငွေရရှိရေးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး မရေးသင့်ဘူး”

“ဟင်.. ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ အလုပ်အကိုင်တောင် မရေရာသေးဘဲနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မျှော်လင့်ဖို့ အဝေးကြီးပေါ့၊ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ပါ ကိုဇေ၊ ဆွေကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ လက်ထပ်ဖို့အထိကော ရည်ရွယ်ထားရဲ့လား၊ ကျောင်းတက်နေစဉ် ကာလအတွင်း အပျင်းပြေသက်သက်ပေါ့.... ဟုတ်လား”

ဟိုတစ်ခါက ကဗျာစာအုပ် လွှင့်ပစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဇေမိုးက သူ့ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကဗျာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့သည်။ ဇေမိုးကလည်း ကဗျာကို တော်တော်စွဲလမ်းသည်။ တွေ့လိုက်လျှင် ကဗျာအကြောင်း မပြောဘဲ မနေ။ သူရေးထားသော ကဗျာကို ဖတ်ခိုင်းသည်။ ဝေဖန်ခိုင်းသည်။ ဥဩဆွေက ကဗျာအကြောင်း သိပ်သိသည်မဟုတ်။ ဝေလည်း မဝေဖန်တတ်။ တချို့ကဗျာတွေဆို နားတောင်မလည်။ သို့တိုင်အောင်....

“အင်း.. ကောင်းပါတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က လေးနက်တယ်”
စသည်ဖြင့် ဇေမိုးအကြိုက် အလိုက်အထိုက် ပြောခဲ့သည်။

ကဗျာတစ်ပုဒ် အပြီးသတ်နေရလို့ဆိုပြီး သူ့ဆီ နောက်ကျရောက်လာခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးလိုက်ပို့လျှင် ဥဩဆွေကို ရွှေရင်အေးဆိုင်မှာ ထားခဲ့ပြီး ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတိုက် ကဗျာသွားပို့တာတို့၊ သူ့ကို ဘေးမှာထားပြီး ပန်းချီပန်းပုကောင်စီရှေ့က ကဗျာစာအုပ်ဆိုင်မှာ ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လှန်လှောဖတ်ရှုရင်း တမေ့တမော နေတာတို့။

ဇေမိုးသည် ကဗျာကို မိမိထက် ပိုချစ်သည်ဟု ဥဩဆွေ ထင်နေသည်။ သက်မဲ့ဖြစ်သော ကဗျာကို ရည်းစားလုဖက်လို သဘောထားပြီး မနာလိုဖြစ်နေရတာကိုက ဟန်မကျလှချေ။

ခုကျတော့ သည်းမခံနိုင်တော့။ ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ဖို့အရေးထက် ကဗျာရေးဖို့က အရေးကြီးသည့် စကားမျိုး ပြောလာတာကို လက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့်....

“ကိုဇေ.. ကဗျာကို အဆက်ဖြတ်မလား၊ ဆွေကို အဆက်ဖြတ်မလား”
ဟု မေးရတော့သည်။

ထိုအကြောင်း သောင်းမော်တို့ သိသောအခါ..
“ဒါကတော့ မင်းဘာသာမင်း ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စပဲ”

ဟု မျိုးကြည်က ပြောသည်။

“ငါ ကဗျာကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့အသိပဲ၊ မိန်းမဆိုတာ အစားရနိုင်တယ်၊ ကဗျာက အစားမရနိုင်ဘူးကွ”

“မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ချိုးကျူးတယ်”

မျိုးကြည်က ပြောရာ သောင်းမော်က..

“တော်စမ်းပါ.. မင်းကလည်း အသားလွတ် မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ၊ ဒီမှာ ဇေမိုး.... မင်း ဥဩဆွေကို တကယ်ကော လက်လွှတ်နိုင်လို့လား”

ဇေမိုးက ပြန်မဖြေဘဲ ဝိုင်းသွားသည်။ သောင်းမော်က ထပ်မေးသည်။

“နေစမ်းပါဦး.. အခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမှာ ကဗျာရေးတာ မရေးတာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ရေးကိစ္စ မဟုတ်လား၊ မင်းအတွက်က ဘာပူစရာရှိလို့လဲ၊ မင်းအမေပိုင်တဲ့ ဆန်စက်မှာ ဝင်လုပ်ရုံပဲ မဟုတ်လား၊ အချိန်တန်တော့ ဥဩဆွေကို လက်ထပ်နိုင်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ရှင်းအောင် ပြောမပြဘူးလား”

“ငါတို့အမေမှာ ဆန်စက်ရှိတယ်ဆိုတာ သူမသိဘူးကွ၊ ငါက ငါတို့အမေက ဆန်စက်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ အဖေက ဆုံးသွားပြီဆိုတာမျိုး ပြောထားတာ”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့ အမှန်အတိုင်း မပြောရတာလဲ”

“သူ ငါ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်ဟာ တကယ်စစ်မှန်ရဲ့လားလို့ သိချင်လို့”

“ဟာ.. အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဘာလဲ.... မင်းက ကဗျာဆရာလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဂုဏ်မက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့ အယူအဆချင်း မတူလို့ လမ်းခွဲကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတာမျိုး လုပ်ချင်လို့လား၊ တကယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆင်းရဲချင်ယောင်ဆောင်လို့ ရမလားဟ၊ အရေးကြီးတာက မင်းကဗျာရေးတာကို သူနားလည်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းအတွက် အလုပ်အကိုင် ဘာပူစရာမလိုတဲ့အကြောင်း အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ လိုတယ်၊ ဒါဆို ကိစ္စပြီးသွားမှာပဲ၊ မင်းကို တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်၊ ချမ်းသာချင်ယောင်ဆောင်တာထက် ဆင်းရဲချင်ယောင်ဆောင်တာက ပိုအပြစ်ကြီးတယ်ကွ၊ တကယ် ဆင်းရဲနေတဲ့ လူတွေကိုလည်း ဖော်ကားရာကျတယ်”

* * *

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဇေမိုး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာသည်။

“ဘာလဲကွ.. ပြေလည်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“အေးကွ”

“ဒီတော့ မင်း အခု ကဗျာကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့.. ဟုတ်လား”

သောင်းမော်က နောက်လိုက်သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ.. ငါက ညာလက်နဲ့ ကဗျာရေးရင်း ဘယ်လက်က သူ့ကို ထွေးပွေထားပုံမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား.. သူက ကျေနပ်သွားရောလား”

“သူ့ကျတော့ ဘယ်ဘက်မှာထားတယ်လို့ ပြောသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ညာဘက် ပြောင်းပေးလိုက်ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး.. ငါက ဘယ်သန်ပဲဟာ”

* * *

ပိတောက်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေသော လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီလမ်းကလေးကို ငါ သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ပိတောက်ပင်တွေက တစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေ အုပ်မိုးပေးထားတာ သိပ်လှတယ်၊ ဒီလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လိုက်ရရင် စိတ်ကို ကြည်နူးလန်းဆန်းသွားတာပဲ”

ဟု မျိုးကြည်က ပြောသည်။ ခင်စောနွယ်က..

“ငါကတော့ ပိတောက်ပင်တွေ လှတာ မလှတာ သတိမထားမိပါဘူး၊ အရိပ်ရလို့ နေပူသက်သာတာပဲ သိတယ်၊ ငါ မနက်မနက် လမ်းလျှောက်လာရတဲ့ ပြည်လမ်းပေါ်ကို ဒီအပင်တွေ ရွှေ့စိုက်ရရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောသည်။

မျိုးကြည်က..

“နင်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်တွေ့ကိုပဲ မြင်တတ်တယ်နော်”

“အေးပေါ့ဟာ.. ဝါဘဝမှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာမှ မရှိဘဲ၊ အလှအပတွေ လိုက်ခံစားနေဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး”

စာမေးပွဲတွေစစ်ဖို့ သိပ်မလိုတော့သဖြင့် ဒီနေ့တော့ မေးစရာရှိတာ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မေးမည်ဟု မျိုးကြည် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“သောင်းမော် မိန်းမရသွားတာ ငါ တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်၊ သူက ရည်းစားတွေ ဘာတွေလည်း မရှိခဲ့ဖူးတော့ ဒီလောက်မြန်မြန် ဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ငါ သူတို့ကို တစ်ခုခု လက်ဖွဲ့ချင်တယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ငြိမ်နေရတာ၊ တစ်နေ့တော့ သူတို့ကို အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးဦးမယ်”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ နင်သာ လှလှညွန့်လို ရူးရူးမိုက်မိုက်စိတ်မျိုး ရှိရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်”

ဟု မျိုးကြည်က ပြောသည်။ စကားလမ်းခင်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် ခင်စောနွယ် ပြုံးသည်။ ဟန့်တားခြင်းတော့ မပြု။ ဒီနေ့ မျိုးကြည်ပြောချင်တာ အကုန်ပြောပါစေဟု ခွင့်ပြုထားလိုက်သည်။ သူကလည်း ပြောချင်တာတွေ အလုံးစုံ ပြောရပေဦးမည်။

“တစ်နေရာရာမှာ ထိုင်ရအောင် မျိုးကြည်၊ နင်က အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါက အမြဲ
လမ်းလျှောက်နေရတာ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုလည်း ချွေတာဦးမှ”
သူ့စကားသူ သဘောကျ၍ ခင်စောနွယ် ရယ်သည်။

တင်းနစ်ကွင်းအဟောင်း တစ်ခုနားရှိ အုတ်ခုံမှာ ထိုင်ကြသည်။ မျိုးကြည်သည် ခင်စောနွယ်နားမှာ
ကပ်ထိုင်ခွင့်ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိသလိုလို ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ခင်စောနွယ်က သူ့ကို အခွင့်အရေးတွေ ပေးနေခြင်း
ဟူ၍တော့ မယုံကြည်ရဲချေ။

“မျိုးကြည်”

“ခင်စောနွယ်”

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ခေါ်ကြသည်။ ခင်စောနွယ်က ပြုံး၍..

“ကဲ.. နင်အရင်ပြောလေ”

မျိုးကြည် စကားတုံ့ဆိုင်းနေပြန်သည်။ ခင်စောနွယ်ကကော ဘာပြောချင်သလဲဟု စိတ်ထဲမှာ နှောင့်စရာ
ဖြစ်လာသောကြောင့်ပင်။

“နင်ပဲ အရင်ပြောပါဟာ”

ဟု မျိုးကြည်က တာဝန်ပြန်လွှဲသည်။

“ငါပြောချင်တာက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့အိမ်က လုပ်ငန်းအကြောင်း”

“လုပ်ငန်း....”

“လုပ်ငန်းဆိုလို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မတွေ့နဲ့၊ အခု ငါတို့ ချဉ်ဖတ်စိမ်ရောင်းနေတာကို ပြောတာ”

“ချဉ်ဖတ်”

မျိုးကြည် နားမလည်စွာ ပဲ့တင်ထပ်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ.. ပဲတီချဉ်လေ၊ လူဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ မဆီမဆိုင်တာတွေ လျှောက်လုပ်မှ အဆင်ပြေချင်
ပြေတတ်တာမျိုးဟာ၊ တစ်ရက်တော့ အမေက ဈေးထဲမှာ ပဲတီချဉ်ဝယ်တာ တစ်မတ်ဖိုးမှ ရောင်းတယ်ဆိုလို့ အမေက
စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ချဉ်ဖတ် လုပ်ရောင်းချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီဆိုတော့ ချဉ်ဖတ်သည်က ချဉ်ဖတ်ကိုလည်း
အထင်မသေးနဲ့ အစ်မကြီးရေ ဆိုပြီး ချဉ်ဖတ်လုပ်ငန်း ဈေးကွက်အကြောင်း ပြောပြတယ်”

ဒီလိုအချိန်မှာ ချဉ်ဖတ်အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေသော ခင်စောနွယ်ကို မျိုးကြည် အူလည်လည်နှင့်သာ
ကြည့်နေမိ၏။

“ချဉ်ဖတ်ဆိုပေမယ့် လွယ်လွယ်လေးမထင်နဲ့၊ လုပ်လို့ရတဲ့လူမှ ရတာ၊ တို့ ဗမာအယူအဆကတော့
ချဉ်ဖတ်စိမ်လို့ဖြစ်တဲ့ လက်ရှိတဲ့လူမှ ရတယ်ပေါ့ဟာ၊ တကယ်တော့ ချဉ်ဖတ်စိမ်တဲ့ပညာကို တို့ ဗမာတွေက တတ်ခဲ့တာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ၊ နောက်ပိုင်းကျမှ အနောက်တိုင်းက သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ဖာမင်တေးရှင်းဆိုတဲ့နည်းကို
တွေ့ကြတာ၊ ဝိုင်ဖောက်တာတို့ ဘာတို့ပေါ့၊ ဘက်တီးရီးယားပိုးတွေ မွေးပြီး ဓာတ်ပြုစေတာပဲ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
ပြောရင်ပေါ့လေ.. ဟဲဟဲ”

ခင်စောနွယ်က တစ်ချက်ရယ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အိမ်မှာ ချဉ်ဖတ်စိမ်ကြည့်တာ ဘယ်သူလုပ်လုပ် မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ငါဝင်လုပ်တော့မှပဲ ဖြစ်သွားတော့တယ်၊ ငါ့လက်က ချဉ်ဖတ်လုပ်လို့ဖြစ်တဲ့ လက်ပေါ့ဟာ၊ လူနာကို သွေးစမ်းဖို့၊ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ဖို့၊ နားကြပ်ထောက်ဖို့က နောက်မှလေ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ချဉ်ဖတ်စိမ်တဲ့လက်ပဲ”

မျိုးကြည်စိတ်ထဲမှာ ချဉ်ဖတ်နဲ့ ရလာသလိုလိုပင် ထင်မိ၏။ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေသော်လည်း ခင်စောနွယ်ထံမှ ရေမွှေးနံ့၊ မိတ်ကပ် ပေါင်ဒါနံ့တို့ မရ။ မနက်က လိမ်းလာခဲ့သော သနပ်ခါးတို့ပင် ပျက်ပြယ်နေပြီ။

“ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားဟ.. ဝမ်းရောဂါကာကွယ်ရေး လှုံ့ဆော်ရာမှာ လက်လုပ်ချဉ်များကို မစားပါနဲ့လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောကြတယ်မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်က ကိုယ်တိုင် ချဉ်ဖတ်စိမ်ရောင်းနေတယ်လေ၊ တကယ်တော့ ဝမ်းရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတာ စိမ်တဲ့အိုး မသန့်တာ၊ ရေမသန့်တာ၊ ထုပ်တဲ့ ဖက်တို့ ဘာတို့ မသန့်တာကြောင့်ပါ။ ဆရာဝန်လောင်းကိုယ်တိုင် စိမ်တဲ့ ချဉ်ဖတ်ကတော့ သန့်တာပေါ့ဟာ၊ ဒါကြောင့် အဝယ်လည်းလိုက်တယ်၊ ဈေးထဲက ချဉ်ဖတ်သည်တစ်ယောက်ဆို သူရောင်းခဲ့သမျှ ငါ့ချဉ်ဖတ်က အကောင်းဆုံးလို့ ပြောတယ်၊ မြေနီကုန်းဈေးထဲက ဆိုင်တွေကို သွင်းရတယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲကလည်း လာဝယ်ကြတယ်၊ ငါ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးရင်တောင်မှ ပဲတီချဉ်ဆေးခန်းဆိုပြီး နာမည်ကြီးမလား မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအလုပ်ကြောင့် ငါတို့ အသက်ရှူ နည်းနည်းချောင်းသွားရတာပေါ့၊ ချဉ်ဖတ်ရောင်းပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်တာ ငါတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

မျိုးကြည်က ခင်စောနွယ်၏ လက်ကလေးတွေကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိသည်။ သူ့လက်တွေက သွယ်သွယ်လှလှလေးတွေ မဟုတ်။ လက်ဖဝါးက လေးထောင့်ဆန်သည်။ လက်တွေကျသောလက်ဟု လက္ခဏာစာအုပ်တွေမှာ တွေ့ဖူးသည်။ လက်သည်းတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှီးဖြတ်ထားသည်။

“ကဲ.. နင်လည်း ပြောစရာရှိတာ ပြောဦးဟာ၊ ငါကချည်းပဲ ပြောနေရတယ်”

“ငါ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဟာ”

“နင် စိတ်ရှုပ်သွားပြီလား.. ဒီနေ့ နင်ပြောစရာရှိတာ အကုန်သာပြောပါ၊ ငါလည်း နင့်ကို ပြောစရာတွေရှိတယ်”

မျိုးကြည်သည် နောက်မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာမည့် သူ၏ရှေ့ရေးအတွက် မရေရာသောစိတ်ဖြင့် ရင်လေးနေမိ၏။

“ငါပြောချင်တာက....”

ဆိုပြီး စကားပြောစင်မြင့်ပေါ် ရောက်မှ အချက်အလက်တွေ မေ့ကုန်သူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။ ခုလိုဟာမျိုး ဆိုတာကလည်း စာရွက်နှင့် ရေးမှတ်သွားလို့ ရသည်မဟုတ်။ သူသည် စကားတွေကို အစီအစဉ်ကျအောင် မကြိုးစားတော့ဘဲ အလျင်ဆုံး ခေါင်းထဲပေါ်လာတာကိုသာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါ နင့်ကို လက်တွဲပြီး.... ဒီလိုဖြစ်လာသမျှ အခက်အခဲတွေကို နင်နဲ့ငါနဲ့ လက်တွဲပြီး ဖြေရှင်းကြရအောင်”

ခင်စောနွယ်ထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မျိုးကြည် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ လှောင်သလိုဖြစ်သွားကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ခင်စောနွယ် အရယ်ရပ်သည်။

“ကဗျာဆရာပီပီ စိတ်ကူးယဉ်တယ်လို့ ငါမပြောချင်ပါဘူး၊ ကဗျာဆရာဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေလို့ ယူဆတဲ့ခေတ် ကုန်သွားပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့.. နင်ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်တာ အမှန်ပဲ”

“ငါက စိတ်ကူးယဉ်တယ်.. ဟုတ်လား၊ အခက်အခဲကို လက်တွဲဖြေရှင်းချင်တာ စိတ်ကူးယဉ်တာလား”

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ ယုတ္တိမရှိတာကိုမှ ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယုတ္တိရှိပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာကို တွေးတာလည်း စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ”

“ငါနဲ့ လက်တွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့.. နင် ငါ့ကို.. ငါ့ကို မချစ်နိုင်ဘူးပေါ့..... ဟုတ်လား”

စောစောက ခင်စောနွယ် ရယ်မောခဲ့ခြင်းအတွက် မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေခဲ့သောကြောင့် သူ့လေသံက နည်းနည်းမာနေသည်။ ခင်စောနွယ်က..

“နင့်ကို ငါ မငြင်းချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့.... ငြင်းရမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံနိုင်ရတာလဲ”

မျိုးကြည်က လေသံကို ပြန်လျှော့ပြီး မေးသည်။

“ရေစုပ်စက်တစ်လုံးမှာ အချစ်ရှိတယ်လို့ နင်ထင်သလား”

“ဘာ.. ငါ နားမလည်ဘူး”

“ငါ့နည်းသားဟာ ရေစုပ်စက်တစ်လုံးလောက်ပဲ သိနားလည်တယ်၊ သွေးတွေကို စုပ်ယူဖို့၊ ညှစ်ထုတ်ဖို့.. ဒါပဲ၊ ရင်ခုန်တာတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဘယ်အခါမှာလဲဆိုတော့ စာမေးပွဲမေးခွန်းစာရွက်ကို လှန်ကြည့်ခါနီးနဲ့ နှုတ်ဖြေစာမေးပွဲအတွက် ဆရာတွေရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရတဲ့ အခါမှာပဲ၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ငါရင်မခုန်တတ်ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာလည်း ငါမသိဘူး၊ စဉ်းစားဖို့အချိန်လည်း မရှိဘူး”

“နင်စဉ်းစားတဲ့အချိန်ထိ ငါ စောင့်ပုံမယ်”

“မစောင့်နဲ့တော့.... ငါ နင့်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီး မလှည့်စားချင်ဘူး၊ ငါ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ သုံးလေးနှစ်လောက် လိုသေးတယ်၊ ငါ ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ အိမ်က ဘယ်လောက် ဝိုင်းဝန်းရှုန်းကန်ပေးရတယ် မှတ်သလဲ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးရင် ငါ့အိမ်အတွက် ပြန်ကြည့်ရဦးမယ်၊ ငါ့တစ်ယောက်တည်းအတွက် စဉ်းစားဖို့ဆိုတာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလကျမှ ဖြစ်မလဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်သက်လုံးလည်း စဉ်းစားချင်မှ စဉ်းစားမယ်”

“နင့်မိသားစုကိုပဲ လုပ်ကျွေးပေါ့ဟာ၊ ငါပါ ဝိုင်းကူပြီး....”

“တော်ပါတော့.... လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ အချစ်ပါမှ ဖြစ်တာလို့ ငါယုံတယ်၊ ငါ့မှာ အချစ်မှမရှိဘဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ငါ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်၊ အိမ်က သဘောတူထားတဲ့လူ ရှိတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း နင့်ကို ပက်ပက်စက်စက်ပြောပြီး စိတ်နာသွားအောင်လုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့.. ငါ အဲဒီလိုလည်း မညာတတ်ဘူး၊ နင် ငါ့ကို မမျှော်လင့်ပါနဲ့ မျိုးကြည်ရာ.... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

မျိုးကြည်သည် အတန်ကြာအောင် ဝိုင်းတွေနေသည်။ ခင်စောနွယ်နှင့် သူသည် ဈေးအရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြခြင်းမဟုတ်။ အလျှော့အတင်း ဈေးဆစ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်သည်။ သူသည် ရေနစ်နေသူတစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကိုလည်း မရှာဖွေချင်တော့ပါ။

“ငါ နားလည်ပါပြီဟာ.... နင့်ရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ ငါ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားတော့ပါဘူး၊ ငါ့မျက်နှာကိုလည်း နင် ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မျိုးကြည်.. နင့်မျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူးလို့ ငါမပြောဘူး၊ နင့်ကို ငါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် တစ်သက်လုံး ခင်မင်သွားမှာပဲ၊ နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်လို့မှ မပြောဘဲ”

“ငါဟာ ပန်းခြံထဲမှာ အလှစိုက်ထူထားတဲ့ ရုပ်တုတစ်ခုကို စွဲလမ်းနေတဲ့ လူမျိုးပဲ၊ မရနိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့ လာပြီးငေးမောနေတဲ့ သူရူးတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ မနေချင်တော့ပါဘူး၊ နင့်ကိုမြင်တိုင်း ငါခံစားရမှာ၊ နင်ကလည်း ငါ့ကိုမြင်ရင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့.. ငါတို့ မဆုံကြ မတွေ့ကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ နင့်ရဲ့ အဖိုးထိုက်တန်လှတဲ့ အချိန်တွေကို ငါ့အတွက် ဖွဲ့ပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါသွားမယ်.... ခင်စောနွယ်”

ခင်စောနွယ် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် နှုတ်ခမ်းပြင်သည်။ ဘာမျှမပြောတော့။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းပြန်စေလိုက်သည်။ မျိုးကြည်သည် သူ အလွန်သဘောကျပါသည်ဆိုသော ပိတောက်ပင်တွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည့် လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာသွားနေသည်။

ခင်စောနွယ် မျိုးကြည်ကို မကြည့်တော့။ သူ့ခြေထောက်များကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ခြေချထားရာအနီးတွင် ပုရွက်တွင်းတစ်တွင်း ရှိနေ၏။ ပုရွက်ဆိတ်များက သူ့ခြေဖမိုးပေါ် တက်နေကြသည်။ သူ့အသားကို တစ်ဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲကြသည်။ သူသည် ပုရွက်ဆိတ်များကို ဖယ်ရှားခြင်း၊ ပွတ်ချေသတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုဘဲ မလှုပ်မယှက် အနာခံနေလိုက်၏။

* * *

ကုက္ကိုရွက်တွေ တဖွဲဖွဲ ကြွေကျနေသည်ကို မျိုးကြည် ငေးကြည့်နေ၏။ သောင်းမော်၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူတို့သုံးယောက်တည်း ရှိနေသည်။

“သူ့ဘဝပေးအခြေအနေအရ မင်းအချစ်ကို လက်မခံနိုင်တာပါ။ မင်းကို သူ သံယောဇဉ်ရှိမှာ အမှန်ပဲ။ တစ်သက်လုံးတော့ ဒီလိုမနေနိုင်ပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့ကျရင်တော့ မင်းကို ချစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ မင်း စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ပေါ့ကွာ”

သောင်းမော်က အားပေးစကား ပြောသည်။ မျိုးကြည်က လေအဝှေ့ခံရသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်လို ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ခါသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး.. ရိုဘော့စက်ရုပ်တွေသာ ချစ်တတ်ရင် ချစ်တတ်လာမယ်။ သူကတော့ ချစ်တတ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆိုတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံမဏိတုံး တစ်တုံးကနေ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ပေါက်လာမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေရအောင်တော့ မရှူးမှိုက်သေးပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ ကဗျာထဲမှာပဲ နှစ်မြှုပ်လိုက်တော့မယ်”

“မင်းအသည်းကို ကဗျာထဲမှာပဲ စိမ်ထားလိုက်တော့မယ် ဆိုပါတော့”

ဇေမိုးက ဝင်ပြောသဖြင့်..

“ဟုတ်တယ်.. ငါ့အချစ်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လက်ခံတုံ့ပြန်တာက ကဗျာပဲ။ ကဲ.... ဒီအကြောင်း ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ။ သောင်းမော်.. လှလှည့်နဲ့ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ကွ.... နည်းနည်း မအိမသာ ဖြစ်တာလောက်ပါ။ ကိုယ်ဝန်ရှိခါစဆိုရင် အစားအသောက် ပျက်တတ်တယ်လေကွာ”

“မင်းတောင် ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မယ်နော်”

“ဘာမှမပူနဲ့ မျိုးကြည်.. လှလှည့်နဲ့က မိန်းကလေးမွေးမှာ။ မင်းနဲ့ပေးစားမယ်။ စောင့်နိုင်လား”

ဇေမိုးက မျိုးကြည်ကို စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားအောင် နောက်လိုက်သည်။

“အေး.. အဲဒါကမှ ရေရေရာရာ ရှိသေးတယ်”

ဆိုပြီး မျိုးကြည် ရယ်သည်။ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။

သောင်းမော် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည်။

“မင်းတို့ ကဗျာတွေ ရေးဖြစ်သေးလား.. ငါကတော့ ဆိုင်စဖွင့်ကတည်းက အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး တစ်ပုဒ်မှ မရေးဖြစ်သေးဘူး”

“ငါတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးထားတယ်.. ဖတ်မလား”

ဇေမိုးက လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်သည်။ စာအုပ်ကြားမှာ ညှပ်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးသည်။ စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်ဖြန့်ပြီး မျိုးကြည်နှင့် သောင်းမော်က ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်ကြသည်။

“သံယောဇဉ်ဒဏ်ခံကြိုး”

ဦးနှောက် “ထရန်စဖော်မာ” က
ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်မှသည်
ထောင့်ငါးရာ “ကီလိုဝပ်”
လျှပ်တာပြောင်းလွှတ်
“အောက်ပွတ်” သွေးကြော
စီးမျောလျှပ်စစ်
အချစ်တို့ပျော်စံရာ
ထိန်ထိန်သာလျက်
မေတ္တာဓာတ်များ
“ဗို” အားအပြည့်။

ပဋိပက္ခ
ဆန့်ကျင်ကြတဲ့
သံသယနဲ့ သစ္စာ
“ဝါယာကြိုး” နှစ်ပင်လိမ်
တစ်ချိန်ချိန်တစ်နေ့နေ့
ထိပ်တိုက်တွေ့ကြလျှင်
သံယောဇဉ်ဒဏ်ခံကြိုး
အပူရှိန်တိုးဆဲ
တည်းတည်းလှုပ်လှုပ်မှာ
မေတ္တာ “မိန်းခလုတ်”
ရုတ်တရက်အက်ကွဲ
ဖျတ်ခနဲလက်သွား
နလုံးသား “ဖြစ်” ပြတ်လေသည့်အခိုက်
အမိုက်တိုက် အ,ကာလ
အမုန်းကြီးစိုးတဲ့ညမှာ

အချစ်ဟာစုံလုံးကန်း
လမ်းမှားယမ်းယိုင်
ဖယောင်းတိုင်တိုကလေးများ
တွေ့လိုတွေ့ငြား
စမ်းတဝါးဝါးနဲ့။

* * *

မျိုးကြည်သည် ခြင်္သေ့တံခါးတည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်လျှင် ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ရောက်တော့မည်။ ထိုခြေတစ်လှမ်းသည် သာမန်ခြေတစ်လှမ်း မဟုတ်။ ကျောင်းသားဘဝနှင့် သူ့ကို စည်းခြားပစ်မည့် ခြေလှမ်း။

ဒီနေ့ နှုတ်ဖြေစာမေးပွဲ ဖြေရသည်။ စာမေးပွဲ၏ အပြီးသတ်နေ့ပင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားဘဝ၏ နောက်ဆုံးနေ့လည်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်တန်းမှစ၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆည်းပူးခဲ့သော ပညာရေး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ဝမ်းသာရမှာလား၊ ပျော်ရွှင်တက်ကြွဖွယ် ကျောင်းသားဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းရမှာလား။ မဝေခွဲတတ်နိုင်။

သူ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ဖြောင့်တန်းညီညာသော အဓိပတိလမ်းမကြီး။ ရေတမာပင်တန်းကြားမှ ကွက်တိကွက်ကျား မြင်နေရသော ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမ။

လေးနှစ်လုံးလုံး ကျင်လည်ခဲ့ရသော ကျောင်းတော်ကြီး။ ကျောင်းဝင်းအနံ့ သူ့လျှောက်သွားပြီး အဓိကရ နေရာများကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ထိုအရာအားလုံးသည် သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းစကား ဆိုလိမ့်မည်။

သူသည် နွေသစ်ရွက်တစ်ရွက် ဖြစ်သွားပြီ။ သစ်ရွက်တစ်ရွက်သည် ပင်စည်မှာ အစဉ်ထာဝရ တွယ်ဆက်နေခွင့်မရှိ။ အချိန်တန်လျှင် ကြွေလွင့်ရပေမည်။

ပင်စည်မှ ခွဲခွာလွင့်ဝဲလာသော သစ်ရွက်များအနက်မှ.....
အချို့သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ကျမည်။
အချို့က ရေစီးမှာ မျောပါမည်။
အချို့က မြေပေါ်မှာ စုဝေးကျရောက်မည်။
အချို့ နင်းချေခံရမည်။
အချို့က စာအုပ်ကြားမှာ တယုတယ သိမ်းဆည်းခြင်းခံရမည်။

မျိုးကြည်သည် အားတင်း၍ ခြေလှမ်းကို လှမ်းလိုက်၏။
သူ့ရင်ထဲမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရှိသည်။

* * *

အချိန်ကာလသည် ငွေကဲ့သို့ပင် ကုန်လွယ်၏။ မတူတာတစ်ခုကတော့ အချိန်ကို ငွေကဲ့သို့ စုဆောင်းထားရှိ၍ မရခြင်းပင်။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ အကောင်းဆုံးသမားတော်နှင့် တူပြီး တစ်ခါတစ်ရံ နာတာရှည်ရောဂါနှင့် တူသည်။

အချိန်ကာလ၏ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်ခြင်းကို ခံကြရပြီး နောက်တွင်....။

သောင်းမော်က ကလေးနှစ်ယောက် ရနေပြီ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထူးထူးခြားခြားပင် သားက အဖေနှင့်တူပြီး သမီးက အမေနှင့် တူသည်။

သူတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကလည်း အတည်တကျ ဖြစ်နေပြီ။ ရပ်ကွက်ရှိ လူအင်အားနှင့် ရောင်းအား မျှတညီညွတ်နေ၏။ ပိုပိုလျှံလျှံ သုံးစွဲနိုင်ခြင်း မရှိသည့်တိုင် မိသားစုလေးယောက်အနေဖြင့် တက်လာသော ကုန်ဈေးနှုန်းကို တန်ဖိုးခံနိုင်သည့်အတွက် သောင်းမော်က ကျေနပ်သည်။

လှလှညွန့်တို့ မိဘတွေက တကယ် ကတိတည်၏။ ကလေးနှစ်ယောက် ရသည့်တိုင် အဆက်အသွယ်ပြန်လုပ်ခြင်း မရှိ။ အမေဖြစ်သူကတော့ နည်းနည်းပျော့ပျောင်းလာသည်။ သီတင်းကျွတ်၍ သူတို့ သွားကန်တော့ကြလျှင် ခပ်တန်းတန်း ခပ်အမ်းအမ်း ရှိသည့်တိုင် အကန်တော့ခံသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဘဝသည် အတော်အတန် အခြေကျသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ ကဗျာမရေးနိုင်တော့ခြင်းပင်။ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် လုံးပန်းနေရသည့်အတွက် သူ့မှာ အချိန်ပို သိပ်မရှိ။ သူက ကဗျာတစ်ပုဒ်အတွက် အချိန်များစွာ ယူလေ့ရှိသည်။ အားသည့်အချိန်ကလေးမှာ တစ်ကြောင်းရရ၊ နှစ်ကြောင်းရရ ကောက်ခြစ်လိုက်တာမျိုး မလုပ်တတ်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကြမ်းပေါ်မှာမှောက်၍ ဟိုလိုမိုဒီလိုမိုလုပ်ရင်း ကဗျာတစ်ပုဒ် မပြီးမချင်း မထတမ်းနေတတ်သူ။

ခုကျတော့ ဒီအခွင့်အရေးတွေ မရ။ ကလေးနှစ်ယောက် ထိန်းရသည့်တာဝန်က မလွယ်။ ညကျတော့လည်း ညဉ့်နက်ခံလို့မရ။ ဆိုင်သိမ်းပြီးသည်နှင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ မနက်အစောကြီး ပြန်ထရမည်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အရင်လို ခေါင်းမရှင်းတော့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သားသမီးကိစ္စ၊ ဆိုင်ကိစ္စတွေ တွေးစရာတွေက နှောင့်ယှက်သည်။

တစ်ခါတလေကျတော့ မရေးရမနေနိုင်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ ညလူခြေတိတ်ချိန်တွင် ရေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ညလုံး မအိပ်လိုက်ရ။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ကဗျာပို့ရသည်ကလည်း သိပ်အားတက်စရာမရှိ။ ကဗျာ အပုဒ်နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ် ပို့မှ တစ်ပုဒ်လောက် အရွေးခံရသည်။ ရွေးကဗျာ စာရင်းထဲပါပြီးလျှင် အနည်းဆုံး သုံးလေးလကြာမှ ကဗျာပါသည်။ များသောအားဖြင့် ခြောက်လလောက်ကြာသည်။ တစ်နှစ်ကျော်လာသည်အထိ မပါသေးသည့် ကဗျာတွေတောင် ရှိသည်။

ဇေမိုးတို့၊ မျိုးကြည်တို့လည်း သူ့လိုပင်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်စ အရွေးခံရပြီးနောက် အလွန်အားတက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဝင်တိုးရတာ မလွယ်ကြောင်း သိလာကြ၏။ ထို့ပြင် ကျောင်းကပြီးသွား၍ လူချင်းကွဲကုန်ကြသဖြင့် အလျင်လောက် မတက်ကြွနိုင်ကြတော့။ အသီးသီး အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့် ဖြစ်လာကြသောအခါ သိပ်မဆုံဖြစ်ကြတော့ချေ။ အလျင်လို တွေတိုင်း ကဗျာအကြောင်း၊ စာအကြောင်း မပြောနိုင်ကြသဖြင့် ရေးအားလည်း ကျလာသည်။

မျိုးကြည်က ဓာတ်သတ္တုတူးဖော်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းရုံးမှာ စာရေးဝင်လုပ်သည်။ ဇေမိုးကတော့ သူ့အမေပိုင်သော ဆန်စက်မှာ ဝင်ကူနေရသည်။ ရန်ကုန်ကို မကြာခဏ မရောက်နိုင်တော့။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် လာလျှင်တော့ မျိုးကြည်နှင့် သောင်းမော်တို့ကို တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့သည်။ တွေ့တိုင်းလည်း သူ ကဗျာရေးလို့မရကြောင်း ညည်းသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ထက်စာလျှင် မျိုးကြည်က ပိုရေးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မဂ္ဂဇင်းတွေကို မပို့ဘဲနေသည်။ သူ့ကဗျာတွေ ဖတ်ရလျှင် ခင်စောနွယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ဟု အယူသည်းစွာ ဆိုသည်။

ခင်စောနွယ်ကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့။ သို့ရာတွင် ခင်စောနွယ်အကြောင်း သိပ်မပြောတော့။ ခင်စောနွယ်ကို နောက်ထပ်တွေ့ဖို့လည်း မကြိုးစား။ ရင်ထဲမှာတော့ အမြဲရှိနေသည်။

စိန်ဝမ်းနှင့် ခင်မာချိုတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံမိကြသေးသည်။ မျိုးကြည်က ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်သဖြင့် ခင်စောနွယ် အံ့ဩသွားရသည်။ မျိုးကြည် တော်တော်ရင့်ကျက်လာပါလားဟု တွေးမိသည်။ ခင်စောနွယ်က ဘွဲ့ရပြီး၍ အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဖြစ်နေ၏။

သောင်းမော်က..

“နင် ဘယ်ဆေးရုံမှာ ကျနေလဲ”

ဟု မေးသည်။

“အခု ကလေးဆေးရုံမှာ၊ နောက်တစ်လလောက်တော့ အဲဒီမှာပဲ ရှိဦးမယ်၊ ဆေးရုံတွေ အလှည့်ကျ လိုက်ဆင်းနေရတာကိုး၊ ငါက ကလေးဆေးရုံမှာဆိုတော့ အတော်ပဲလေ၊ မျိုးကြည်.. နင် နေထိုင်မကောင်းရင် လာခဲ့ပေါ့”

ဟု နောက်လိုက်သည်။ သူ့သဘောထားကတော့ မျိုးကြည်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေလို ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံဖို့ ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မျိုးကြည် ထိခိုက်သွားသည်။ သူ့ကို ကလေးဆန်တုန်းပဲဟု ဆိုလိုက်ရာ ရောက်သွားသည်။ မျိုးကြည်က တမင်ဟန်လုပ်၍ ပြုံးပြီး....

“ငါ အခု ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ရေပြင်ပေါ်မှာ ကဗျာရေးချင်တဲ့စိတ်မျိုး၊ တိမ်တိုက်တွေကို ပန်းပုထုချင်တဲ့စိတ်မျိုး မရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခင်စောနွယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

* * *

သူသည် ဒဏ်ရာများဖြင့် လဲကျနေသည်။ ဘယ်ကဲ့သို့ ထိခိုက်ခဲ့ကြောင်း သူမသိ။ သူလဲကျနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မီးခိုးငွေ့တွေ တအူအူ တလူလူ လွင့်နေသည်။ ဟိုးအဝေး တောင်စွယ်ပေါ်တွင် မေးတင်နေသော နေလုံးနီနီကြီးကို မြင်နေရ၏။

သူ့ဘေးမှာ လူတွေ ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ ရွာသူရွာသားတွေ၊ သူတို့က မေးကြသည်။

“အမောင်ပြောက်ကျား၊ တိုင်းပြည်အားကို
ဘာများ မှာခဲ့လိုသနည်း”

သူက ဖြေသည်။

“ခရီးမတ်တပ်၊ လမ်းခုလတ်တွင်
ကိုယ်လွတ်ရှောင်ခွာ၊ ခွဲရပါ၍
အားနာခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ”

ထိုစဉ်မှာ သူ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ အိပ်မက်ပါလား။ ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ သူ့မှာတမ်း ကဗျာထဲက အဖြစ်အပျက်အတိုင်း မက်သည့် အိပ်မက်ပါလား။

* * *

“အဲဒါပါပဲကွာ.. သိပ်ထူးခြားတဲ့ အိပ်မက်ပဲ၊ ငါလည်း မင်းတို့ကို မပြောရ မနေနိုင်တာနဲ့ ရန်ကုန်ကို တမင်ထွက်လာခဲ့တာ”

ဟု ဇေမိုးက ပြောသည်။ မျိုးကြည်က..

“မင်း ကဗျာကို မေ့နေတာကြာလို့ ကဗျာနတ်က မင်းကို အိပ်မက်ပေးပြီး နှိုးဆော်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေးကွ.. ဒီလိုပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကဗျာရေးချင်တဲ့ ငါ့မသိစိတ်က နှိုးဆော်လိုက်တာ ထင်တာပဲ၊ ကဗျာမရေးဖြစ်ပေမယ့် ရေးစရာတွေ အများကြီး တွေ့ရတယ်ကွ၊ အရင်ကတော့ ကျောင်းပုရိသလောက်မှာပဲ ရေးကွက်ရှာခဲ့တာ၊ အခု ဆန်စက်ထဲ ဝင်လုပ်တော့မှ မြင်ရတွေ့ရတာတွေဟာ ကဗျာရေးချင်စရာတွေ၊ ငါ့မသိသေးတာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဆန်စက်အလုပ်သမားတွေရဲ့ ဘဝ၊ စပါးသယ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ ဆန်အိတ်ထမ်းတဲ့လူတွေ၊ သူတို့အကြောင်း ကဗျာတွေ ရေးချင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွ.. မင်းက သူများမမြင်တတ်တာကို မြင်တတ်တယ်၊ သူများမတွေးတတ်တာ တွေးတတ်တယ်၊ သူများမကြည့်တဲ့ ရှုထောင့်က ကြည့်တတ်တယ်၊ မင်းရေးရင် သိပ်ကောင်းတဲ့ကဗျာတွေ ဖြစ်လာမှာပဲ”
သောင်းမော်က အားပေးသည်။

“မင်းတို့လည်း ကဗျာတွေ ပြန်ရေးကြပါကွာ၊ ငါတို့ ဘာတွေပဲ လုပ်နေလုပ်နေ၊ ကဗျာမရေးရရင် တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလို ခံစားရတာ အမှန်ပဲကွ၊ နောက်ပြီး ငါ တစ်ခု စိတ်ကူးမိတယ်၊ ငါတို့ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ရအောင်”

“လက်ရေးကဗျာစာအုပ်လား”

“မဟုတ်ဘူး.. ပုံနှိပ်ပြီးထုတ်မှာ၊ တကယ် ကျကျနန လုပ်မှာ”

မျိုးကြည်နှင့် သောင်းမော်တို့ ခဏငြိမ်နေကြပြီးနောက်..

“ကောင်းတယ်ကွာ”

သောင်းမော်က ပြောသည်။ ဇေမိုးက..

“ငါ အမေ့ကိုပြောပြီး ဆန်စက်က ခွင့်တစ်လလောက်ယူပြီး လုပ်မယ်၊ ကုန်ကျငွေကို ငါထည့်ပါ့မယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ.. ငါတို့လည်း ထည့်မှာပေါ့”

“ငါတို့သုံးယောက် ရှယ်ယာထည့်ပြီး လုပ်ကြမယ်ကွာ၊ အလုပ်တော့ နည်းနည်းပျက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့..
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ.... ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်”
သောင်းမော်က တက်ကြွစွာ ပြောသည်။

* * *

ရေးပြီးသားကဗျာတွေထဲက ကောင်းနိုးရာရာတွေ ရွေးကြသည်။ အသစ်တွေလည်း ထပ်ရေးကြသည်။

ကဗျာကို ရိုက်နှိပ်ပေးမည့် ပုံနှိပ်တိုက်ကို ရှာရသည်။ ပုံနှိပ်တိုက်အများစုမှာ ဝတ္ထုတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ရိုက်နေကျဖြစ်သဖြင့် ကဗျာရိုက်လျှင် စာဖောင်ဖွဲ့ပုံ တစ်မျိုးလုပ်ရမည်ဖြစ်၍ လက်မခံချင်ကြ။ ကဗျာက စာစီရတာ၊ စာဖောင်ဖွဲ့ရတာ လက်ဝင်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့စာအုပ်က ပုံနှိပ်အခေါ် သုံးဖောင် (လေးဆယ့်ရှစ်မျက်နှာ) သာ ရှိသဖြင့် စီခ၊ ရိုက်ခလည်း သိပ်မရ။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ပိုမခံကြခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး ကိုယ်တိုင် ကဗျာလေး၊ စာလေးရေးသော ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့မှ အဆင်ပြေသည်။

သူတို့ကတော့ ကဗျာစာအုပ် ရိုက်ချင်သည်မှလွဲ၍ ဘာမျှမသိ။ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းအကြောင်းလည်း နားမလည်။ ခဲစာလုံးတောင် မြင်ဖူးကြသည်မဟုတ်။ စာတစ်ဖောင်မှာ ဆယ့်ခြောက်မျက်နှာရှိကြောင်း ခုမှသိခြင်း ဖြစ်၏။

ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးချောယဉ်မျိုးက သဘောကောင်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကဗျာဝါသနာပါသဖြင့် သူတို့ကို အားပေးသည်။ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းအကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ စာစီခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး ပြသည်။ ဟောဒါက ဆယ့်ခြောက်ပွဲ၊ ဒါက ဆယ့်လေး၊ ပိုက်ကားဖြူမည်း၊ စတိတ်၊ ချိတ်ကွင်း၊ ဂယ်လီ၊ ဖောင်ဖွဲ့ပုံ၊ ပရစ်ထုတ်ပုံ၊ ပရစ်ဖတ်နည်း၊ သင်္ကေတများ စသည်ဖြင့်။

စာအုပ်မျက်နှာပုံကို ပန်းချီမောင်ဒီကို အပ်သည်။ အတွင်းပုံများကိုတော့ ကျောင်းမှာကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြသည့် ပန်းချီခန်းမှ ကိုမျိုးမြင့်၊ ကိုစံမင်း၊ ကိုဘာဘာကျော်၊ ကိုမျိုး၊ ကိုမြင့်စိုးတို့ကို အပ်သည်။

ထိုရက်အတွင်းမှာ ဇေမိုးက ရန်ကုန်မှာပင် မျိုးကြည်နှင့် အတူနေသည်။ မျိုးကြည်ကလည်း ရုံးမှ ခွင့်ယူထားရ၏။ သောင်းမော်ကိုတော့ ဆိုင်ကိစ္စတွေကြောင့် တာဝန်ပေးထားသော်လည်း သူက အားလျှင်အားသလို ဆိုင်ကိုပစ်ပြီး လာကူတတ်သည်။

ပုံနှိပ်စက်ကို နေ့တိုင်းသွားပြီး စာပြင်ရတာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ ကိုယ့်ကဗျာကို ဂယ်လီပရ ခေါ် ပထမမူကြမ်းမှာ ကြည့်ရတာ အရသာတစ်မျိုး၊ ဖောင်ပရုခေါ် စာမျက်နှာဖွဲ့ပြီး ကြည့်ရတာက အရသာတစ်မျိုး၊ စက်ပရုခေါ် နောက်ဆုံးစက်မှ ထွက်လာသည်ကို ကြည့်ရသည်က တစ်မျိုး၊ ပန်းချီကားတစ်ကားကို ပုံကြမ်းမှ အပြီးသတ်သည်အထိ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အရသာခံ ကြည့်ရသလိုမျိုးပင်။

လက်ဖြင့်ရိုက်ထုတ်သော မူကြမ်းကို စာပြင်ရာတွင် စာလုံးတွေ မှားစီမိသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်များ တလွဲတချော် ဖြစ်သွားသည်ကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြ၍ ရယ်ကြရသည်။ စာဖောင်ကြီး စက်ပေါ်ရောက်ပြီးမှ ဟိုစာပိုဒ်လေး အောက်ရွှေ့ပေးပါ။ ဒီစာပိုဒ်လေး ညာဘက်တိုးပေးပါလုပ်လျှင် ဖိုမင်ကြီးက တညည်းညည်း တညူညူလုပ်ရင်း ပြင်ပေးသည်။ သူတို့က လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး စည်းရုံးထားရ၏။ စက်ဆရာကြိုက်တတ်သော နဂါးနီဆေးပြင်းလိပ် ဝယ်ပေးပြီး ကျေနပ်အောင် လုပ်ထားရသည်။

ကဗျာစာအုပ် ပုံနှိပ်ရင်း သူတို့အတွက် အမြတ်ထွက်သည့်ကိစ္စကား ပုံနှိပ်တိုက်သို့လာသော စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများကို တွေ့ခွင့်ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်ရက်တွင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရှိနေစဉ် ဦးချောယဉ်မျိုးက အပေါက်ဝဘက်ကြည့်ပြီး..
“လာဗျို့.. ကိုခိုင်မာ”

ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ကိုခိုင်မာဆိုသော အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် သူတို့၏ ဦးခေါင်းသုံးလုံးသည် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

ဝင်လာသူကား အသား အညိုဘက်လှသော အသားလတ်လတ်၊ ကျစ်လျစ်ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည်။ လူနှင့်နာမည် လိုက်သော်လည်း ကဗျာဆရာပုံစံ မထွက်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး ခဲထားသဖြင့် အနောက်တိုင်း သေနတ်ပစ်ဇာတ်ကားတွေထဲက လူဆိုးခေါင်းဆောင်နှင့် တူနေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးချောယဉ်မျိုးက မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သူက ပြုံးပြလိုက်သောအခါ လူကြမ်းဘဝမှ မင်းသားတက်ဖြစ်လာသော ချားလ်ဘရွန်ဆင်ကဲ့သို့ နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်လာလေသည်။ သူ့အပြုံးသည် အသံထွက် ရယ်လိုက်တော့မလား ထင်ရလောက်အောင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိသည်။

သူ့လေသံက လူပုံနှင့်မလိုက်အောင် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည်။ သောင်းမော်တို့လို့ ဘာမှမဟုတ်သည့် ကဗျာဆရာပေါက်စကလေးတွေကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပြောဆိုနေသည်။ စာဖောင်ဖွဲ့ပြီးခါစ သူတို့ကဗျာလေးတွေကို ယူဖတ်ကြည့်ပြီး..

“ကောင်းတယ်ဗျ.. အတွေးလေးတွေ သိပ်လှတယ်”

ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။ သူတို့ အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော နာမည်ကျော် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က ခုလို တလေးတစား ပြောဆို ချီးကျူးနေသဖြင့် အနေရအထိုင်ရ ခက်နေကြ၏။ သောင်းမော်ကတော့ သူသိချင်နေတာကို မမေးဘဲ မနေနိုင်သဖြင့်....

“ဆရာကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းမေးပါရစေ ဆရာ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟိုက်.. ပြဿနာပဲ၊ ချဲ့တော့မယ် ထင်တယ်ဗျို့။”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ.. ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။ ကိုယ်ပျောက်မိတ္တူ ဆိုတာလေ၊ အဲဒီကဗျာကို ဆရာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးခဲ့တာလဲ၊ အကြောင်းအရာကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုံစံနဲ့ စကားလုံးရွေးချယ်ပုံကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ထင်တာက မော်ဒန်ကဗျာဆိုတာ ဒီလိုရေးရတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေကို ပညာပေးလိုက်တာလားလို့”

ဆရာမောင်ခိုင်မာ ပြန်ပြောသောစကားက....

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ.... ဘုရားကို စူးရပါစေ၊ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုမျိုးလေး ရေးချင်လာတာနဲ့ ချရေးလိုက်တာပါပဲ”
တဲ့။

ကဲ.. ရှင်းရောဟု တ,မိမလိုပင် ဖြစ်သွား၏။

* * *

“မောင်သနားလှတယ်”

မမြင်ဖူးလျှင် ကြည့်ထားပေါ့
ဟောဒါ ဘတ်စ်ကားလက်မှတ် ခေါ်တယ်ကွယ့်။

တစ်ကျပ်ခွဲတန်းဆိုတာ
သုံးထပ်ပြားခင်းထားတဲ့
ထိုင်ခုံများပေါ့ကွယ်။

ငစိန်ဆန်ဆိုတာ
ဒရိုင်ဘာကြီးကို မေးကြည့်
စပါးလုံးအတိနဲ့ ဆန်ကြမ်းတွေပဲ။

ဒါ...
ဆယ်ပြားတန် ဆေးပေါ့လိပ်ပါပဲ
မြန်မာပြည်မှာ
လူတကာ သောက်ကြတာပေါ့။

ဆိုက်ကားလည်း အနေးယာဥ်
အနေးယာဥ်လည်း ဆိုက်ကား
အငှားစက်ဘီးတစ်မျိုးပါ။

အင်း.. ဟုတ်ပါတယ်
သေတ္တာထဲက ရေခဲရေနဲ့
လမ်းဘေးက ရေခဲရေဟာ
အရသာမရှိတာချင်း
တူတူပါပဲ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ
လဲသူလဲ ကွဲသူကွဲ
အပြေးပြိုင်ပွဲ ထင်လို့လား
ပျံကျဈေးသည်များပါကွယ်။

ဒါတွေ မင်းမသိသေးတာ
စိတ်မကောင်းပါဘူး။

လာပါလေ
တို့တွေ ခြေကျင်လျှောက်ကြည့်ရအောင်
စပါးပင်တွေမရှိတဲ့ နေရာမှာလည်း
နေပူတာပါပဲဆိုတာ
မင်း သိစေချင်စမ်းပါဘိကွယ်။ ။

မိုးဇေ

“ဖွင့်ထားသောတံခါးများနှင့် ပိတ်ထားသောတံခါးများ”

ပန်းပွင့်လေးများ
ကြွေမသွားရန် မတတ်နိုင်။

နာရီလက်တံ
နောက်သို့ပြန်၍ မလှည့်နိုင်။

မြစ်တစ်ခုတွင်း
နှစ်ကြိမ်ဆင်းရန် မဖြစ်နိုင်။

နေမင်းမောင်ကို
ချည်နှောင်ကြိုးတည်း မရနိုင်။

စက္ကန့်များကို
တံခါးလှောင်အိမ် မပိတ်နိုင်။

အချိန်ရထား
မီးနီတား၍ မရပ်နိုင်။

.....
.... ကြာရှည်မရှိ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ
မျက်စိတစ်ခတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်
ကွေးသောလက်များ၊ ဆန့်မသွားမီ
ဆန့်ချီလက်များ၊ ကွေးမသွားမီ

.....
.... တံခါးတစ်ချပ်၊ ဖွင့်လှုပ်နိုးနိုး
မျှော်ကိုးစောင့်မော၊ ကြီးသောဒုက္ခ
သက်ပြင်းချမိ၊ ပက်ကျိလက်တံ
နှေးကန်တွားသွား၊ စက္ကန့်များသည်
ရှည်လျားကြာမြင့်လှချေ၏။

မောင်မောင်နေ့ဇာ

“တိုက်ဆိုင်မှုမရှိလျှင်”

ကဗျာဆိုတာ
တစ်ခါတစ်ခါ ပန်းတစ်ပွင့်
ပွင့်ချိန်တန်မှ ပွင့်လိမ့်မယ်။

ကဗျာဆိုတာ
တစ်ခါတစ်ခါ သစ်သီးတစ်လုံး
ကြွေချိန်တန်လျှင် ကြွေမှာပဲ။

ကဗျာဆိုတာ
တစ်ခါတစ်ခါ ချိန်ကိုက်ဗုံးတစ်လုံး
အချိန်စေ့လျှင် ကွဲတတ်တယ်။

ကဗျာဆိုတာ
တစ်ခါတစ်ခါ ကြေးနန်းတစ်စောင်
ကျွန်တော့်နှလုံးသား သင်္ကေတတွေ
ခင်ဗျားထံ
အမြန်ပို့လိုက်တယ်။

မခံစားတတ်လျှင်
ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေ
ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ။

ကောင်းမော်

ကဗျာစာအုပ်ကလေးသည် ရိုက်နှိပ်ပြီးစီးသွားပြီ။ အားလုံး ထောင့်ငါးရာလောက် ကုန်ကျသည်။ တစ်ယောက်ငါးရာစီ ထည့်ဝင်ကြသည်။

ဇေမိုးက သူတာဝန်ယူမည် ပြောသော်လည်း မရ။ မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ရှာထည့်ကြသည်။ မျိုးကြည်က သူ့နာရီကို ရောင်းလိုက်သည်။ သောင်းမော်က သူ့စက်ဘီးကို ပေါင်ထားလိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာအုပ်ကလေး အောင်မြင်စွာ ရိုက်နှိပ်ပြီးစီးသွားသဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေကြသည်။

ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ချင်းကို ပလတ်စတစ်အိတ် တစ်အိတ်စီတွင်ထည့်၍ အိတ်ပေါ်မှာ စာအုပ်အမည် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

“ရင်ခုန်သူများ”

သောင်းမော်သည် ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို သားဦးလေး မွေးတုန်းကလိုပင် ကြည့်လို့မဝနိုင်။ သိပြီးသားကဗျာတွေကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်ဖတ်သည်။ လှလှည့်နဲ့နှင့် ကလေးတွေ အိပ်ပျော်သွားကြပြီ။ ညဉ့်လည်း နက်လှပြီ။ သူ အိပ်မပျော်နိုင်သေး။

အိပ်တော့မည်ဟု အိပ်ရာထဲဝင်ပြီးမှ ပြန်ထပြီး ကဗျာစာအုပ်ကို ယူကြည့်မိသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။ အိပ်လိုက်လျှင် အိပ်မက်တစ်ခုလို ကဗျာစာအုပ်ကလေး ပျောက်ဆုံးသွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထုတ်ကြည့်သည်။ ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ထားသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကဗျာစာအုပ်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ခြင်ထောင်အမိုးမှာ တွယ်ချိတ်နှင့် ချိတ်ထားသည်။ ပက်လက်လှန်လှဲရင်း ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း အရသာခံနေသည်။

* * *

သူတို့သည် ဓာတ်မြေဩဇာအိတ်ကြီး တစ်လုံးစီဖြင့် ထည့်ထားသော ကဗျာစာအုပ်များကို ကိုယ်စီထမ်းလျက် စာအုပ်ဆိုင်တွေရှိသော လမ်းများကို တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် သွားကြသည်။ သူများလို ကားမငှားနိုင်။

စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်သည်။

“စာအုပ်တင်ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောသည်။

“ဘာစာအုပ်လဲ”

“ကဗျာစာအုပ်”

ဆိုင်ရှင်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး..

“ဒီနေ့ စာအုပ်တွေ အများကြီးထွက်တယ်၊ ဆိုင်မှာ ထားစရာနေရာ မရှိဘူး”

ဟု ပြောလွှတ်လိုက်၏။ နောက်တစ်ဆိုင်ကတော့..

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ရုပ်ပြန့် သိုင်းစာအုပ်လောက်ပဲ ရောင်းရတာ၊ ကဗျာစာအုပ်တော့ တစ်ခါမှ မတင်ဖူးဘူး၊ ရောင်းရမယ် မထင်ဘူး”

“မရောင်းရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး.. တင်တော့ တင်ထားခဲ့ပါရစေ”

“ဒါဆိုလည်း ငါးအုပ်လောက်တော့ ထားခဲ့လေ”

သူတို့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် စာအုပ်ငါးအုပ် ထုတ်လိုက်သည်။

“အဲ.. လွတ်တဲ့နေရာသာ ချထားခဲ့”

ဇေမိုးက ကဗျာစာအုပ်တွေကို နီးရာ စာအုပ်ပုံပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်က မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားပြီး....

“ဟာ.. အဲဒီပေါ် မတင်နဲ့လေ၊ ဟိုဘက်.. ဟိုဘက်၊ လွတ်တဲ့နေရာ”

သူသွားတင်မိသည့် စာအုပ်ပုံက နာမည်ကြီး အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမတစ်ဦး၏ အချစ်လျှို့ဝှက်စာအုပ် စတုတ္ထတွဲ။ လွတ်တဲ့နေရာဆိုတာကလည်း ဟိုးချောင်ထဲမှာ။ မတတ်နိုင်။ လက်ခံတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

တချို့ဆိုင်တွေကတော့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံသည်။ ကဗျာစာအုပ်အတွက် စာအုပ်စင် သီးသန့်လုပ်ပေးထားတာဆိုလို့ စာပေလောက စာအုပ်ဆိုင်နှင့် တခြား တစ်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်လောက်သာ ရှိသည်။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးကတော့..

“မင်းတို့က ခုမှ ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း စလုပ်တာထင်တယ်၊ ကဗျာစာအုပ်က မရောင်းရဘူးကွယ်၊ သိုင်းတို့၊ အချစ်တို့၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုတို့ထုတ်မှ ရောင်းရတာ”

ဟု ပညာပေးနေသဖြင့်..

“ကျွန်တော်တို့က စီးပွားရေးလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို.. ဟို”

“ဪ.. ဝါသနာကိုး၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ဆိုပြီး သနားသည့် အမူအရာနှင့် ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ ပန်းချီပန်းပုကောင်စီရှေ့က အရောင်းဆိုင်မှာလည်း သွားတင်ကြသေးသည်။ ဆိုင်မှာထိုင်သူက လူငယ်တစ်ယောက်ပင်။ ကဗျာစာအုပ်နှင့် ပို့စကတ်များသာ ရောင်းသောဆိုင်။ ဆိုင်ထိုင်လူငယ်က အရေးတယူ ဆီးကြိုသည်။

“အခုလိုအချိန်မှာ ကဗျာစာအုပ် ထုတ်ရဲတဲ့ သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးတယ်ဗျာ၊ ကဗျာစာအုပ် လုံးဝမထွက်တာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ များများသာ ထားခဲ့ဗျာ၊ တော်ကြာ လိုနေရင်ခက်မယ်”

ဟု ပျူပျူငှာငှာ ပြောသဖြင့် အားတက်ကြရသည်။

စာအုပ်တွေ လိုက်တင်ပြီးတော့ သူတို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေရွှါ အင်္ကျီလုံချည်တွေလည်း ကြေမွ၊ ဘေးလူမြင်လျှင် စာအုပ်လိုက်ဖြန့်သူများဟု ထင်မည်မဟုတ်။ လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းရင်း ဂဠုန်လိုက်လို့ ထွက်ပြေးလာကြသူများဟုပင် ထင်လောက်သည်။

ပန်းစံပယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နားကြသည်။

“တောက်.. ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ရတာ မျက်နှာငယ်လိုက်တာကွာ၊ ဆိုင်ထဲဝင်တာကို အလှူခံဝင်လာတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟိုဆိုင်မှာ ကြည့်ပါလား.. နာမည်ကြီး စာရေးဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ပုံပေါ် ကဗျာစာအုပ် သွားတင်မိတာ သူ့ခေါင်းပေါ် ဖိနှပ်သွားတင်သလို အထိတ်တလန့်နဲ့”

မကျေမချမ်း ဖြစ်နေတာတွေ ခုမှ ရင်ဖွင့်ရတော့သည်။

“မင်း.. ဥဩဆွေဆီ စာအုပ်ပို့ပြီးပြီလား”

ဟု သောင်းမော်က ဇေမိုးကို မေးသည်။

“စာအုပ် ချုပ်ပြီးပြီးချင်းနေ့ကပဲ ပို့လိုက်ပြီလေ”

“ဘယ်လက်နှေးလိမ့်မလဲ”

“မင်းတို့ အခြေအနေက ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ငါ သူတို့မြို့ကို သွားလည်ပြီးပြီ၊ သူတို့အိမ်က ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံပါတယ်၊ ဒီနှစ်ထဲတော့ လက်ထပ်ဖြစ်မှာပဲ”

ဇေဇိုးက မျိုးကြည်ဘက် လှည့်၍..

“မင်းကော ဒီကဗျာစာအုပ် ခင်စောနွယ်ကို လက်ဆောင်ပေးမှာလား”

ဟု မေးသည်။

မျိုးကြည်က....

“ပေးချင်လည်း ပေးဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောသည်။

* * *

စာအုပ်ဖိုးငွေတွေ လိုက်ရှင်းရတာ ပိုတောင် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသေးသည်။ ထုံးစံအရ စာအုပ်တွေ ဆိုင်ပေါ်တင်ပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် ငွေသွားရှင်းရသည်။ ရောင်းရသည့် စာအုပ်ဖိုးငွေထဲက ဆိုင်အတွက် ကော်မရှင်နှုတ်ပြီး ကျန်သောငွေနှင့် မရောင်းရဘဲကျန်သော စာအုပ်တို့ကို ပြန်ယူရသည်။ ဒါက ဆိုင်တင်စနစ် ဖြစ်၏။ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာများ၏ စာအုပ်တွေကျတော့ ဆိုင်က လိုချင်သောအုပ်ရေကို ငွေလက်ငင်းရှင်းပြီး ဝယ်ယူရသည်။

သူတို့ ကဗျာစာအုပ်ကျတော့ လက်ငင်းရှင်းဖို့ နေနေသာသာ ဆိုင်ပေါ်မှာ တစ်လလောက် တင်ထားပြီးမှ သွားရှင်းတာတောင် လွယ်လွယ်နှင့်မရ။ တချို့ဆိုင်တွေက ဘောက်ချာပြလျှင် လက်ငင်းရှင်းပေးသည်။ တချို့ဆိုင်တွေကတော့ ချက်ချင်းရှင်းမပေး။ မရောင်းရဘဲ ပိုသောစာအုပ်သာ ပြန်သိမ်းခိုင်းပြီး ငွေရှင်းဖို့ ရက်ချိန်းထပ်ပေးသည်။

တချို့က တစ်ရက်နှစ်ရက်၊ တချို့က တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ပြန်ချိန်းသည်။ တချို့ဆိုင်တွေက ချိန်းသောရက်တွင် အပြေအလည် ငွေရှင်းပေးသည်။ နှစ်ဆိုင် သုံးဆိုင်ကတော့ ရက်ချိန်း ပြန်ပေးပြန်သည်။ နောက်တစ်ခါရက်ချိန်းမှာ သွားပြန်တော့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ချိန်းသည်။ ရက်ချိန်းတွေက တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် မတူသဖြင့် နေ့တိုင်းလိုလို သွားနေရသည်။

စာအုပ်ဖြန့်သည့်နေ့က “ဝါသနာကိုး” ဟု ပြောခဲ့သော မိန်းမကြီး၏ဆိုင်သို့ ဝင်ကြသည်။ စာအုပ်လာတင်သူ စာအုပ်လာဝယ်သူ များနေသဖြင့် စောင့်နေရ၏။

နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ ဝတ္ထုစာအုပ် လာတင်သည်။ မိန်းမကြီးက..

“ဘယ်နှစ်အုပ်လဲ.. သုံးဆယ် ဟုတ်လား၊ ခါတိုင်း ကျွန်မတို့ ငါးဆယ် ယူနေကျပဲ”

စာအုပ်လာတင်သူက..

“ဟုတ်တယ်.. နယ်က အမှာစာတွေ များနေလို့ ဒီလိုပဲ ဆိုင်တိုင်းကို လျှော့ပေးနေရတယ်”

“လာပြီးမနေပါနဲ့ရှင်.. ဟိုဘက်ဆိုင်ကို ပိုပေးခဲ့လို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ကလဲ ငွေအပြတ်ရှင်းပြီး ဝယ်တာပါပဲ”

မိန်းမကြီး ပြောနေပုံမှာ အထက်စီးမှ မဟုတ်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ပြီး ကြောက်ကန် ကန်နေရသလိုမျိုး။ ဟိုလူက ခပ်မာမာပင်။

“ကျွန်တော်တို့က ဆိုင်အထိ လာပို့တာနော်၊ သူများတွေဆိုရင် တိုက်ကို သွားယူရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ.. အုပ်လေးဆယ်တွေ ပေးခဲ့ပါ”

“မဖြစ်ဘူးဗျ.. ကုန်ပြီ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မရဘူး.. အုပ်လေးဆယ်ဖိုးပဲ ရှင်းပေးလိုက်မယ်၊ လိုတဲ့ဆယ်အုပ်ကို ညနေကျတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက် ပို့ခိုင်းလိုက်၊ ဟုတ်လား.. ဒါလောက်တော့ ကူညီပါဦးရှင်”

မိန်းမကြီးက ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို အတင်း တွန်းတွန်းထိုးထိုး ပေးနေသည်။ ဟိုလူက မျက်နှာနာနေသူချင်းမို့ အားနာပါးနာ လက်ခံရပုံဖြင့် ယူပြီး ထွက်သွားသည်။

စာအုပ်ဝယ်သူ နှစ်ယောက်သုံးယောက် ရှိနေသဖြင့် သူတို့ စောင့်နေကြရပြန်သည်။ ရှင်းသွားတော့မှ မျိုးကြည်က ဘောက်ချာစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ တင်ပေးလိုက်သည်။ မိန်းမကြီးက ဘောက်ချာစာရွက်ကို ယူကြည့်ပြီး..

“ဟဲ့.. ဟို ကဗျာစာအုပ် ဆိုတာတွေ ယူခဲ့စမ်း”

တစ်ယောက်ကို လှမ်းခိုင်းပြီး တစ်ဆက်တည်း နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြန်သည်။

“ဒီနေ့ မီးမီး(စာပေးစာယူ) ရဲ့ ဝတ္ထုသစ်ထွက်မယ်၊ သူတို့က လာပို့မှာမဟုတ်ဘူး၊ စာအုပ်တိုက်မှာ သွားယူရမှာ၊ မြန်မြန်သွားစမ်း၊ နောက်ကျရင် လိုသလောက် မရဘဲနေမယ်၊ ရော့.. ပိုက်ဆံယူသွား၊ အုပ်ရေတစ်ရာ.. တစ်အုပ်မှ မလျော့စေနဲ့၊ စရန်တစ်ဝက် ကြိုတင်ပေးထားပြီးသားလို့ သေသေချာချာပြော”

ဆိုပြီး ငွေစက္ကူတစ်ထပ် ပေးလိုက်ပြန်သည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကဗျာစာအုပ်တွေ ယူလာပြီး စားပွဲပေါ် တင်သည်။ မိန်းမကြီးက ရေတွက်ကြည့်သည်။ ခြောက်အုပ်၊ ဆယ်အုပ် တင်ထားခဲ့သဖြင့် လေးအုပ်ရောင်းရသည့် သဘော။ မိန်းမကြီးက ဘောက်ချာတစ်လှည့်၊ စာအုပ်တွေကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ထပ်မံရေတွက်ပြန်သည်။

“ခြောက်အုပ်ကျန်၊ လေးအုပ်ရောင်း၊ ဟုတ်ပျံ့မလား.. လေးအုပ်တောင် ရောင်းရတယ်ဆိုတာ၊ ဟဲ့.. သေသေချာချာ ပြန်ရှာစမ်း၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြားများ ကပ်နေသလား”

ကောင်လေးက ထပ်ရှာပြီး..

“မတွေ့ဘူး အန်တီ၊ အဲဒါ အကုန်ပဲ”

“ခက်တာပဲ.. ဟိုကောင်မလေးများ အိမ်ကို ယူဖတ်သေးလား မသိဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘောက်ချာစာရွက်ပေါ်မှာ “ကျန်စာအုပ်ခြောက်အုပ် ပြန်ပေးပြီး” ဟု ရေးသည်။ စာအုပ်လက်ကျန်များနှင့် ဘောက်ချာစာရွက်ကို သူတို့ဘက် တိုးပေးပြီး..

“ငွေတော့ တနင်္လာနေ့မှ လာယူ၊ စာအုပ်က လေးအုပ်စလုံး ရောင်းရတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ ပြန်ရှာရဦးမယ်” ဟု ပြောသည်။

သူတို့ ကဗျာဆရာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နိုင်သည်။ ဘာမျှ မပြောနိုင်ကြ။ ခံလည်း ခံပြင်းသည်။ ဝမ်းလည်း နည်းသည်။ ကဗျာစာအုပ်ကလေး လေးအုပ် ရောင်းရတယ်ဆိုတာ

မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကိစ္စကြီးလို ပြောလွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့လည်း ဟိုစာအုပ်တွေကျတော့ ငွေထောင်နှင့်ချီ လက်ငင်းပေး၊ စရန်ကြိုတင်တောင် ပေးပြီးမှ သူတို့ ကဗျာစာအုပ်လေးအုပ် ရောင်းရငွေလေး ဆယ့်လေးကျပ်ကျတော့ တနင်္လာနေ့မှ လာယူတဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ အခြေအနေ မဆိုးလှ။ သူတို့ခန့်မှန်းထားတာထက် ပိုရောင်းရသည်။ သူတို့ ကြိုတင်တွက်ချက်ထားသလောက် မရှုံးတော့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စာဖတ်ပရိသတ်က ကဗျာကို လက်ခံအားပေးနေဆဲပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြလိုက်ခြင်းပင်။

အလုပ်တစ်ခုကို ရှုံးမည်မှန်းသိလျက် အားကြိုးမာန်တက် လုပ်သည်။ တကယ်ရှုံးသောအခါမှာလည်း ဝမ်းမနည်းသည့်အပြင် ဂုဏ်ယူလိုက်သေးသည်။ ထိုအလုပ်ကား ကဗျာစာအုပ် ထုတ်ဝေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်း ချိန်းသည့်ဆိုင်များကို မျိုးကြည်က တာဝန်ယူပြီး ရှင်းသည်။ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင်၊ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ခြေတိုအောင် လျှောက်ရသည်။ မိုးဦးကာလဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ မိုးရွာသော်လည်း များသောအားဖြင့် နေကျဲကျဲတောက်ပူနေသည်။ မောတယ်၊ ပန်းတယ်၊ ပူတယ်၊ အိုက်တယ် သဘောမထားနိုင်။

မျိုးကြည်သည် ထပ်ကာထပ်ကာချိန်းနေသော ဆိုင်များတွင် အလျင်ကလို ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်လာတာမျိုး မလုပ်တော့။

“ပေးနိုင်ရင် ပေးလိုက်ပါဗျာ.. ကျွန်တော်လာရတာ သုံးခေါက်တောင်ရှိပြီ၊ အဝေးကြီးက လာရတာပါ၊ လမ်းစရိတ်နဲ့တင် အတော်ကုန်နေပါပြီ၊ ငွေကလည်း သိပ်များတာမှ မဟုတ်တာ”
ဟု ပတ်ချွဲနပ်ချွဲ လုပ်ရသည်။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကတော့ သူ့ရှေ့တွင် စာအုပ်လာဝယ်သူတစ်ယောက်က ငွေတွေပေးသွားပါလျက် ငွေမရှိသေးလို့ဟု ပြောလိမ့်နေသဖြင့်..

“ခုနလာပေးတဲ့ ငွေကကော”

“ဒါ စာရင်းသက်သက်ဗျ”

မျိုးကြည် စိတ်တိုသွားသည်။

“ကဲ.. ငွေမပေးနိုင်လည်း ကဗျာစာအုပ်တွေ ပြန်ပေးဗျာ”

“ဟာ.. ဘယ်ရမလဲ၊ စာအုပ်တွေက ရောင်းပြီးနေပြီပဲ”

“ဒီမှာ.... ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ၊ အခုတောင်းနေတာ ခင်ဗျားဆီက အလကားတောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာအုပ်က ရောင်းပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားအတွက် အမြတ်လည်း နှုတ်ယူပြီးပြီ၊ ဒီကြားထဲက ကျွန်တော်တို့ ရသင့်ရထိုက်တာကို မပေးဘဲ ကတ်ထားတာ သက်သက်ခေါင်းပုံဖြတ်တာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

ဟိုလူက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ မျိုးကြည်က အသားဆတ်ဆတ်တုန်လျက်..

“ဘာလဲ.. ချမလာ၊ လာလေ.. အပြင်ထွက်ခဲ့၊ ကဗျာဆရာလက်သီး မြည်းဖူးတယ်ရှိအောင်”

မျိုးကြည်က တကယ်လုပ်မည့်ပုံ ပေါ်သဖြင့် ဆိုင်ရှင်က လေသံလျှော့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ပိုင်ရှင်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပေးချင်တိုင်း ပေးခွင့်မရှိဘူး”

မျိုးကြည်က ဖျတ်ခနဲ အကြံတစ်ခုရသည်။

“ကောင်းပြီ.. ကျွန်တော်ရစရာရှိတာ မပေးနဲ့တော့၊ အဲဒီအစား ခင်ဗျားဆိုင်က စာအုပ်တစ်အုပ် ယူသွားမယ်”

မျိုးကြည်က စာအုပ်ပုံတွေဘက် သွားပြီးကြည့်သည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ သူလိုချင်သော စာအုပ်တစ်အုပ် တွေ့သည်။ မလိခ၏ မြန်မာစာပေအဘိဓာန် အတွဲနှစ်။ စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ အဖုံးမှာတက်နေသော ဖုန်တွေကို ခါသည်။

“ဒီစာအုပ်ယူသွားမယ်”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ဟိုလူမှာ ကြောင်တောင်တောင် ကျန်ခဲ့သည်။ ဆိုင်အပြင်ရောက်မှ မျိုးကြည်က စာအုပ်တန်ဖိုးကို လှန်ကြည့်သည်။ နှစ်ဆယ်ကျပ်။ သူ ရစရာရှိတာက ဆယ့်ခုနစ်ကျပ်ခွဲ။ သူကျေနပ်သွား၏။

လမ်းထိပ်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ နေကျဲကျဲပူနေရာမှ ရုတ်တရက် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချလိုက်သည်။ လွယ်အိတ်ကို ရင်မှာပိုက်ပြီး မိုးခိုစရာ ရှာသည်။ လှေကားရင်းတစ်ခုသို့ ပြေးကပ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတော့ ရွဲရွဲစိုသွားပြီ။

အတန်ကြာသောအခါ မိုးတိတ်သွားပြီး နေက ပြင်းစွာ ပြန်ပူလာပြန်သည်။ ရေငွေ့တွေ တလူလူ ပျံထွက်နေသော ပလက်ဖောင်းပေါ် သူဖြတ်လျှောက်လာသည်။ နောက်နှစ်ဆိုင်ဝင်ဖို့ ကျန်သေးသည်။

သွားရင်းလာရင်းပင် အဝတ်အစားတွေ ပြန်လည်ခြောက်သွေ့သွားသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနေသော်လည်း ကျောထဲက ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေ၏။

* * *

သူတို့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်များသည် ဆေးရုံ တစ်ရုံပြီးတစ်ရုံ လှည့်ပြီးဆင်းရသည်။ ခင်စောနွယ်သည် အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံကြီးမှာ ရောက်နေသည်။ ဒီနေ့ ညဆင်းအလှည့် ဖြစ်၏။ ဖျားနာဆောင်မှာ တာဝန်ကျသည်။ အရေးတကြီးလူနာ မရှိသဖြင့် စာလေးဘာလေး ဖတ်နေနိုင်သည်။ ညဦးတုန်းကတော့ လူနာတစ်ယောက် ထဖောက်သဖြင့် ပင်ပန်းခဲ့ရသေးသည်။

ထိုစဉ် တာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမ၏ အသံကို ကြားရသည်။ လူနာတင်တွန်းလှည်းဘီးသံကို သူ ကောင်းကောင်းကျက်မိနေပြီ။ အခန်းထဲမှ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ တွန်းလှည်းနောက်မှ လိုက်လာသော လူနာတစ်ယောက်ကို မြင်ပြီး အံ့ဩသွားရသည်။

ဇေမိုးနှင့် သောင်းမော်။

လူနာကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်တော့..

“ဟယ်.. မျိုးကြည်”

မျိုးကြည် သတိလစ်နေသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး တဟင်းဟင်း ညည်းနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အပူရုပ်ပြီး ဖျားတာကနေ အပူကြီးပြီး သတိလစ်သွားတာပဲ”

ဟု သောင်းမော်က ပြောသည်။ ခင်စောနွယ်က တာဝန်ကျဆရာဝန် ဒေါက်တာသန်းထွတ်ကို အမြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒေါက်တာသန်းထွတ် ရောက်လာပြီး ဆေးတစ်လုံးထိုးခိုင်းသည်။ ရေခဲရေဖြင့် ချက်ချင်း ရေပတ်တိုက်ခိုင်းသည်။

ခင်စောနွယ်သည် စိတ်ပူပြီး အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်မိသေးသည်။ မျိုးကြည်က ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေသည်။

“ကျုပ်စာအုပ်တွေ ပြန်ပေး၊ ဟုတ်တယ်.. သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးရမယ်၊ နင်မလိုချင်ဘူးလား.. ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်”

ရေခဲရေဖြင့် ရေပတ်တိုက်ပေးပြီးတော့ အဖျားကျသွားသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ခင်စောနွယ်သည် ဇေမိုးတို့ သောင်းမော်တို့နှင့်အတူ မျိုးကြည်ဘေးမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်သည်။ နဖူးပေါ်ကို ရေခဲရေပတ် မပြတ်တင်ပေးသည်။ အခြေအနေက စိတ်ချသွားရပြီဖြစ်သော်လည်း သူ စိတ်ပူနေတုန်း။

မနက်ငါးနာရီလောက်မှာ မျိုးကြည် နိုးလာသည်။

“နင် နေသာရဲ့လား မျိုးကြည်”

ဟု ခင်စောနွယ်က မေးသည်။ မျိုးကြည် အတော်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ..

“ဪ.. တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နင်ရဲ့တဲ ဆေးရုံကိုမှ ရောက်လာတာကိုး၊ ငါ့ကို ဆေးထိုးပြီး မသတ်တော့ဘူးလား”

“အို.. ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နင့်အတွက် ငါတို့ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပူခဲ့ရတယ် မှတ်သလဲ၊ ခု ကောင်းသွားပါပြီ၊ နင် ပြန်မိုန်းနေလိုက်ဦးနော်”

ခဏအကြာတွင် မျိုးကြည် ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

သောင်းမော်က..

“မျိုးကြည်က နင့်ကို ခုထိ စွဲလမ်းနေတုန်းပဲ”

ဟု ပြောသည်။

“ငါ နားလည်ပါတယ်ဟာ”

* * *

မနက်ကျတော့ ခင်စောနွယ် အိမ်ကို ခဏသာပြန်သည်။ ဂျူတီမရှိသော်လည်း ဆေးရုံကို ပြန်လာခဲ့၏။

မျိုးကြည်က အတော် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်နေပြီ။ ခေါင်းအုံးကို မှီ၍ ထိုင်နေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား”

ဟု ခင်စောနွယ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျိုးကြည်ဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို သတိပြုမိသည်။ အင်္ကျီက သူနှင့် နည်းနည်းသေးသလို ဖြစ်နေ၏။ ရင်ဘတ်မှာ အပြာရောင်အစက်ကလေးတွေ အတန်းလိုက် စွန်းပေနေသည်။

“ငါ ဆေးရုံက ဆင်းတော့မယ် ခင်စောနွယ်”

“ဟယ်.. မဟုတ်တာ၊ နင် နေလို့ကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလဲ.. ငါကုတာကို မခံချင်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ငါ့ကိုမြင်ရင် နင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

“တော်စမ်းပါဟာ.. ခုထိ ဒီအစွဲတွေ မပျောက်သေးဘူးလား”

မျိုးကြည်က သူဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။

“ဒီအင်္ကျီလေးကို နင် မှတ်မိသေးလား၊ ဆယ်တန်းတုန်းကလေ.... နင် ငါ့ကို ဖောင်တိန်နဲ့ လှမ်းထိုးတုန်းက မင်စက်တွေ စွန်းသွားတာ၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်လောက်မုန်းတယ်ဆိုတာ ဒီအင်္ကျီက သက်သေပြနေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အမုန်းကို ငါ အမှတ်တရ အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်ထားပါတယ်”

“နင့်ကို ငါ မမုန်းပါဘူးဟာ”

“ချစ်တော့ မချစ်ဘူး မဟုတ်လား”

ခင်စောနွယ်က မျိုးကြည်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ မျိုးကြည်က မျက်လုံးလွှဲလိုက်၏။ ခင်စောနွယ်က ပြောသည်။

“ငါတို့ ဆရာဝန်တွေဟာ ကိုယ့်လူနာအပေါ်မှာ ရိုးသားတဲ့စိတ်ပဲ ထားရတယ်ဆိုတာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား”

မျိုးကြည် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ခင်စောနွယ်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေ၏။ မျိုးကြည်က....

“ဒါဆို နင့်လူနာ မဖြစ်ချင်ဘူး.. ငါ အခု ဆေးရုံက ဆင်းမယ်”

“ဘယ်ရမလဲဟာ.. ဘယ်တော့မှ ပြေးလို့မလွတ်ဘူး၊ နင် တစ်သက်လုံး ငါ့ရဲ့လူနာ လုပ်သွားရမှာ”

ခင်စောနွယ်က မျိုးကြည်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်ပြီး သွေးစမ်းလိုက်သည်။ မျိုးကြည်မှာ အဖျားသွေး မရှိတော့။ သို့ရာတွင် သွေးခုန်နှုန်းက မြန်နေသည်။ စမ်းသပ်နေသော ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ရင်ခုန်မြန်နေသည့်ကိစ္စမှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲပင်။

* * *

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ရေပြင်ကို ဝေးကြည့်နေကြသည်။

“နင့်ကို ငါ အမြဲတမ်း သတိရနေခဲ့ပါတယ်”

ဟု ခင်စောနွယ်က ပြောသည်။

မျိုးကြည်က..

“ငါ့ကတိနဲ့ငါ နင်နဲ့မတွေ့အောင် ကြိုးစားရှောင်နေရပေမယ့် ဘယ်လောက်ခံစားရတယ် မှတ်သလဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငါ့ကတိကို ချိုးဖောက်ပြီး နင့်ကိုတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးမိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်က ဆရာဝန်၊ ငါက အောက်တန်းစာရေးလေး”

“ဒါတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အရာရှိဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ငါ အရာရှိကတော် မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်ချင်သလဲဟင်”

“ကဗျာဆရာကတော်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

မျိုးကြည်က ခင်စောနွယ်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဒီနေရာမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း လာထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အင်းလျားကန်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးတယ်၊ နင် နားထောင်မလား၊ ငါ ရွတ်ပြမယ်”

ခင်စောနွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရေပြင်ပေါ်မှာ၊ ဟိုတစ်ခါက
ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ ရေးမည်လုပ်စဉ်
ချုပ်ရိုးစုတ်ပြတ်၊ လွယ်အိတ်ထဲက
ခဲတံတစ်ချောင်း၊ ဇာတ်လမ်းဟောင်းကို
ကောင်းကောင်းသိမြင်၊ မရေးခင်မှာ
သွင်သွင်ကျိုးခဲ့ရာတကား”

“ကောင်းသားပဲ.. ဒါပေမဲ့ ဒီကဗျာကို နှင် ဆက်ရေးဖို့ကောင်းတယ်၊ ရေစုပ်စက်တစ်လုံးတောင် ရင်ခုန်တတ်လာရင် နှင်လည်း ရေပြင်ပေါ်မှာ ကဗျာရေးနိုင်ရမှာပေါ့”
ဟု ခင်စောနွယ်က ပြောသည်။

“ငါ ရေးထားပြီးပါပြီ.. နှင် နားထောင်နော်”

တိမ်လွှာတစ်ဆုပ်၊ ပန်းပုရုပ်ကို
ထုလုပ်နိုင်စွမ်း ရှိရမည်။

လေပြည်ထဲတွင်၊ သူ့ရုပ်သွင်ကို
ဆေးမင် ခြယ်သနိုင်ရမည်။

ရေပြင်ပေါ်မှာ၊ ထိုကဗျာကို
ငါရေးနိုင်စွမ်း ရှိရမည်။

ကဗျာတစ်ပုဒ်
တိမ်တစ်ဆုပ်နှင့်
သူ့ရုပ်အသွင်
မှန်သားပြင်မှာ
အစဉ် ထင်ဟပ်စေရမည်။ ။

“ကဗျာကို ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်ပေးထားသလဲဟင်”
ခင်စောနွယ်က မေးသည်။

မျိုးကြည်က....

“အင်းလျားကန်ကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်း ခင်စောနွယ်၊ လေပြည်လေညှင်းကိုလည်း သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးတွေ အဖြစ်နဲ့ ဖော်ပြနိုင်တယ်၊ တိမ်စိုင့်တိမ်တိုက်တွေရဲ့ ပုံရိပ်ကိုလည်း ဖမ်းယူဖော်ပြနိုင်တယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ရုပ်သွင်တွေဟာလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်အဖြစ် ထင်ဟပ်နေမှာပဲ၊ အင်းလျားကန်ကြီးဟာ ဘယ်တော့မှ မကွဲနိုင်တဲ့ မှန်ကြီးတစ်ချပ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကဗျာကို မကွဲနိုင်တဲ့ မှန်တစ်ချပ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်.... မကွဲနိုင်တဲ့ မှန်တစ်ချပ်ပဲ”
ဟု ခင်စောနွယ်က ပဲ့တင်ထပ်လိုက်သည်။

မင်းလူ
၁၆၊ ၅၊ ၈၈